

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδηρ. Ἀθην. Πειραιῶς

Η ΑΜΕΣΟΣ ΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

κ. Γυλδενστυμπέ ἐπεχείρησεν ἀπειρίαν σχετικῶν πειραμάτων ἀπὸ τοῦ 1856 μέχρι τοῦ 1869, ἐνώπιον σοβαρῶν καὶ ἀξιοπιστῶν μαρτύρων, εὐρωπαϊῶν καὶ ἀμερικανῶν· ἡ δὲ περιέργεια τοῦ κοινῆ καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐκορυφώθη ἰδίως μετὰ τὴν δημοσίευσιν περὶ τῆς Πραγματικότητος τῶν Πνευμάτων καὶ τοῦ θαυμασίου φαινομένου τῆς γραφῆς τῶν συγγραμμάτων του ἐν ἔτει 1857. Κατὰ δὲ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1858 τοσοῦτον ὁ τύπος ἐγραψε περὶ τούτου,

ὥστε οἱ κληρικοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τῷ ἐμποδίσωσι τὰ ἐν ταῖς κατακόμβαις τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Διονυσίου πειράματά του, καθόσον εἶχε γίνῃ πολὺς πάταγος, τὸ δὲ Monde Illustré περιέγραφεν ἐν λεπτομερείᾳ τὸ μέγα κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγεννῶν τοῦ 1857 γενόμενον πείραμά του ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ἐνώπιον εἰκοσιν ἀτόμων, μετὰ τῶν ὁποίων παρίσταντο τὰ μέλη τῆς πρεσβείας τῆς Πρωσσίας, ὁ κόμης δε Ρόζενμπεργκ, ὁ

Κάρολος Δίκεες καὶ Ἐδουάρδος Λύττων — Βύλβερ διάσημος μυθιστοριογράφος τῆς ἐποχῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ κληρι-

ΟΣΤΡΑΝΙΑΝΟΣ ΑΥΘΥΠΝΟΣ.

Ἄρ. 3. Γραφή Λατινιστὶ γενομένη ἐνώπιον τοῦ κόμητος Δ' Οὐραχε πλησίον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Αὐγούστου.

κοὶ διετείνοντο ὅτι διαταράσσετο ἡ ἡσυχία τῶν τεθνεώτων καὶ τῶν διασήμων βασιλέων. Ἡ δὲ κυβέρνησις Ναπολέοντος τοῦ Γ' τρέμουσα πάντοτε τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, παρημποδίσε, τῇ εἰσεγγύσει ταύτης κατὰ τὸ ἐπίθον ἔτος, τὰ τοσοῦτον συνεχῶς καὶ ἐνώπιον πλήθους μαρτύρων ἐπαναλαμβανόμενα πει-

CAIUS TRIVS CAESAR

Ἄρ. 5. Ὑπογραφή τοῦ Γ. Ἰουλίου Καίσαρος χαραχθεῖσα ἐν τῷ Λούβρῳ πλησίον τοῦ ἀγάλματος ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων.

ράματα τοῦ βαρῶνου δε Γυλδενστυμπέ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Ἀρχαιοτήτων τοῦ Λούβρου, ὡς καὶ τῇ Στοᾷ τῶν Προσωπογραφῶν ἐν Βερσαλλίαις.

Ἡ ἐφημερὶς τῶν Βερσαλιῶν διαρκῶς

έγραφε τότε, ότι ο βαρώνος εξέπλησσε τον κόσμο δια των μυστηριωδών αποκαλύψεων του, ο δε ιπλότης Gougenot des Moussaux έδημοσίευσε τῷ 1860 τὴν «Μαγείαν του», ένθα ἀπεδείκνυεν, ότι τὸ έργον τοῦ 1827 εγένετο αἰτία τῆς πνευματικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Παρισίοις. Ὁ δὲ Μαρκίσιος de Mirville ἐχαρακτήριζε τὸν συγγραφέα τῆς «Πραγματικότητος τῶν πνευμάτων» ὡς ἐχθρὸν ἐπικινδυνότερον τῆ Ἐκκλησία τοῦ Ρενάν, τοῦ τόσον ἀσθενούς καὶ ποταποῦ ὁπάδου τοῦ διασήμου Δαβὶδ Στραύς.

I am the life
AP

Ἀρ. 6. Γραφή τῆς Μαρίας Στουάρτ γενομένη ἀγγλιστὶ πλησίον τῆς στήλης Φραγκίσκου τοῦ II, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου καὶ σημαίνουσα: Εἶμαι ἡ ζωή.

Ἐν τούτοις οἱ δύο οὔτοι ἐχθροὶ τοῦ βαρώνου δε Γυλδενστρυπέ Marville καὶ δε Mousseaux, ἀναφέρουσι περὶ τῶν ἀξιοπιστῶν μαρτύρων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ βαρώνος ἐξετέλεσε τὰ ἀξιοθαύμαστα αὐτοῦ πειράματα καὶ δὴ προσθέτοντες ἐν τῷ Α' τόμῳ τῆς «Πνευματολογίας» τοῦ κ. δε Mirville, ὅτι ἐγνώριζον τὴν ἀμεσον γραφὴν τῶν πνευμάτων προδ τῶν πειραμάτων τοῦ βαρώνου, ἀλλ' ὅτι αὐτοὶ, ὡς καὶ ὁ κ. δε Sauley, τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ἐνόμιζον, ὅτι ὠφελοῦν ἢ ἀποκρίνωσι τῷ κακῷ τοσοῦτον ἐπικίνδυνον φαινόμενον. Ὅστε καὶ οὔτοι πιστοποιοῦσι τὴν ἀσθεντικότητα τοῦ θαυμασίου φαινομένου τῆς γραφῆς.

Ἐν Γερμανία, κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1858, ἡ πεφνημισμένη Ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίς τοῦ Βερολίνου λεπτομερῶς ἐγράφε περὶ τῆς γραφῆς τῶν πνευμάτων καὶ μετὰ πολλῆς ειδικότητος ἐξήταξε τὸ ζήτημα, συμπεραίνουσα, ὅτι πνευματικῶς ἢ πιστὶς εἶναι ἀναγκαιότερα τῆς γνώσεως καὶ τῆς πείρας ἐν τῷ ζήτηματι. (Ἐπεταί συνέχεια)

ΣΗΜ. Φ. Ἡ ἐξήγησις τῆς ὑπ' ἀρ. 3 Φιλικῆς ἐπιστολῆς τῆς γραφίσης γαλλιστὶ ὑπὸ πνεύματος ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀπέλασιν τοῦ ἔχει οὕτως.
* Ἀγαπᾷ με φίλε.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χάριν δυνάμενος νὰ σᾶς βεβαιώσω ἰδιοχείρως ἐκ τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς, ὅτι εἴχετε δίκαιον, ὅτι τοῦτο εἶνε παρήγορον διὰ τὸν ἄνθρωπον! Ναι ὑπάρχομεν, σκεπτόμεθα, δρώμεν καὶ συμμετέχομεν τῶν δεινῶν ὡς καὶ τῶν στιγμῶν...

ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

ΠΟ ἑτῶν πολλῶν δὲν βλέπομεν πλέον κομήτας εἰς τὸν οὐρανόν. Οἱ μεγάλοι κομήται τῶν παρελθόντων αἰώνων, οἵτινες ἀπετέλουν ἀληθῆ φαινόμενα διὰ τῆς λάμψεως καὶ τῶν διαστάσεων τῆς οὐρᾶς των, ἐξέλιπον πλέον. κατ' ἀραιὰ δὲ μόνον χρονικὰ διαλείμματα ἀγγέλλεται ἐξ ἀπομεμακρυσμένου τινὸς ἀστεροσκοπείου ἢ ἀνακάλυψις κομήτου τινὸς καὶ τούτου τηλεσκοπικοῦ, ἀοράτου εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμὸν καὶ μόνον δι' ἰσχυροῦ ἀστεροσκοπικοῦ τηλεσκοπείου μετὰ μεγάλης δυσκολίας διακρινόμενου ἐν μέσω τῶν μυριάδων λαμπόντων σημείων τοῦ στερεώματος. Ἄν ἤρωτᾷτο περὶ τῆς σπάνεως ταύτης φιλόσοφος τις τοῦ εἶδους Μάξ Νορδάου, θὰ ἐσπευδε νὰ ἀπαντηροῦν ἀδιστακτικῶς, ὅτι καὶ εἰς τοὺς κομήτας ἐνεφιλοχώρησεν ὁ ἐκφυλισμὸς. Φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ ἑκτακτὸν συνέβη πράγματι εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐμποδίζον τοὺς κομήτας νὰ προσεγγίζωσι πρὸς τὴν Γῆν. Τινὲς ἰσχυρίζονται, ὅτι αἴτιος τῆς μεταβολῆς ταύτης εἶναι ὁ Ζεὺς, ἐκτρέψας διὰ τῆς ἑλκτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως πολλοὺς κομήτας ἐκ τῆς γειτνιαζούσης πρὸς τὴν γῆν τροχιάς αὐτῶν.

Οὐδὲν ἀπορον, διότι δὲν εἶναι τοῦτο μόνον τὸ εἰς τὸν ὕπατον τῶν πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος ἀποδιδόμενον ἐγκλημα τοιαύτης φύσεως. Φαίνεται, ὅτι ὁ Ζεὺς σφετερίζεται ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἑρμοῦ, διότι, ἐνῶ ὁ ὁμώνυμος τῷ Κερδῶν πλανῆτης διακρίνεται διὰ τὴν ἀνεπίληπτον διαγωγὴν του, μετριοφρόνως ἐμφανιζόμενος ἐπ' ὀλίγον εἰς ὠρισμένας περιόδους, ὁ μεγάλος Ζεὺς δὲν παύει ἀνησυχῶν παντοιοτρόπως τοὺς γείτονάς του. Ἀφῆρσε ἀπὸ τῆς Γῆς τοὺς ὠραίους Λεοντιδεῖς τοῦ Νοεμβρίου, οἵτινες ἀπετέλουν ἀληθῆ τέρψιν διὰ τοὺς ἐρασιτέχνας οὐρανοσκόπους, παρήλλαξε δὲ καὶ τὴν περίοδον πλείστων δσων κομητῶν, οἵτινες δὲν ἐπανερχονται πλέον τὴν ὠρισμένην ἐποχὴν. Περιμένονται εἰς ἡ δὺο κομήται, ἀλλὰ δὲν ἐμφανίζονται πιστοί, ὡς ἄλλοτε, εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν συνέντευξιν, ἐνῶ τούναντίον παρουσιάζονται αἰφνιδίως ἄλλοι, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ἀνέμενε.

Τὸ 1902 οἱ ἀστρονόμοι περιμένοντι τὴν ἐπάνοδον δύο τοῦλάχιστον περιοδικῶν κομητῶν. Εὐτυχεῖς, ἂν θὰ κατορθώσωμεν νὰ τοὺς ἴδωμεν. Ὁ πρῶτος εἶνε ὁ κομήτης τοῦ Τέμπελ, ἀνακαλυφθεὶς ἐν Μαδρίτῃ τὸν Νοέμ-

βριον τοῦ 1869. Ἐπρόκειτο κατὰ τοὺς τότε γενομένους ὑπολογισμοὺς νὰ ἐπανερχῆται κατὰ πενταετίαν. Ἄλλ' εἰς μάτην ἀνεζητήθη τὸ 1876, τὸ 1886 καὶ τὸ 1897. Μόνον τὸ 1891 τὸν εἶδεν ὁ Βέρναρδ ἐκ τοῦ ἐν τῇ Β. Ἀμερικῇ ἀστεροσκοπείου τοῦ Λίκ. Ἐλπίζεται ὅμως, ὅτι θὰ καταστῇ κάλλιον ὁρατὸς τὸν Δεκέμβριον τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ὁ κομήτης οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶνε ὁ τῷ 1775 ἐν Παρισίοις ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσιέ. Παρὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἀστρονόμου τούτου δὲν ἐνεφανίσθη τὸ 1775. Ἐσχάτως ὁ κ. Σιούλκωφ ἐξέφρασε τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ὁ κομήτης διερχόμενος παρὰ τὸν Δία ὑπέστη σοβαρὰς τροποποιήσεις τῆς κινήσεώς του.

Πρὸ μηνὸς περίπου ὁ Βρουξ, τοῦ ἀστεροσκοπείου Γενεύας (Ἦν. Πολιτειῶν) ἀνεκάλυψε νέον κομήτην φέροντα καὶ μικρὰν οὐρανόν. Τὸ ἀστρὸν τοῦτο κεῖται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ τετραπλεύρου τοῦ Πηγᾶσου παρὰ τὸ β τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου.

Ἦτο ἀσθενῶς ὁρατὸς τὰς τελευταίας ὥρας τῆς νυκτός. ὠφθῆ δὲ καὶ ἐξ Εὐρώπης ἐκ τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Καινιζβέργης. Προχωρεῖ πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἐπομένως θὰ καταστῇ μετ' ὀλίγον ἀφανής.

Ἄγνωστον ἂν εἶνε ἀρχαῖος καὶ γνωστός τις κομήτης ἐπανερχόμενος εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν περιεμένετο.

Καὶ ὅμως μετ' ὀλίγον τὴν ἀσάφειαν, ἢ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς πλείοτας παρατηρήσεις τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ἀστρονόμοι ἐφαντάσθησαν νὰ μετρήσωσι τὸ ποσὸν τῆς θερμότητος, τὸ ὁποῖον ἀποστέλλει εἰς ἀστὴρ πρὸς τὴν γῆν ἐκ τῆς, τερραστίας ἀποστάσεως. ἦτις χωρίζει αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν. Διὰ τὴν Σελήνην εἶχεν εὔρεθῆ ὅτι ἡ θερμότης αὐτῆς ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν θερμότητα λαμπάδος στεατοκηρίου θερμαινούσης ἐξ ἀποστάσεως 15 μέτρων. Ἦδη ἐπεζητήθη ἡ καταμέτρησις τῆς θερμότητος τοῦ Ἀρκτούρου καὶ τῆς Βέγκας. Πρὸς τοῦτο, ὡς εὐνόητον, δὲν γίνεται χρῆσις τῶν συνήθων θερμομέτρων, ἀλλ' ἄλλων εὐπαθεστάτων συσκευῶν. Δι' αὐτῶν ἐμετρήθη ἡ θερμότης, ἣν ἀποδίδει τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου ἐξ ἀποστάσεως 800 μέτρων. Τὰ ὄργανα ταῦτα τελειοποιήθηνα ἐπεκάλυψαν ὅτι ὁ Ἀρκτούρος ἀποστέλλει εἰς ἡμᾶς θερμότητα ἰσην πρὸς τὴν ἀπολυτομένην ἐκ κηφίου κεμένου εἰς ἀπόστασιν 9 χιλιομέτρων. Ἦ δὲ Βέγα μᾶς ἀποστέλει τὸ ἥμισυ μόνον τῆς θερμότητος ταύτης. Τὰ ἀστρὰ ταῦτα ἐπιδείκνυται εἰς κολοσσισαίας ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεις. Ὁ Ἀρκτούρος εἰς ἀπόστασιν 61, 717, 086, 000, 000, λευγῶν ἢ δὲ Βέγα εἰς ἀπόστασιν 30, 446, 423, 000, 000, λευγῶν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο

ΔΙΑ ΣΠΟΡΑΣ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΑΙΑΣ

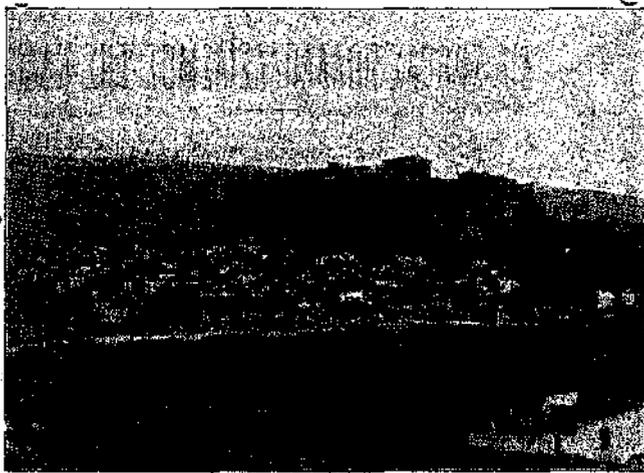
διὰ σποράς πολλαπλασιασμός τῆς ἐλαίας δὲν ἦτο ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καθότι ἐδοξάζον, ὅτι οἱ πυρῆνες τῆς ἐλαίας δὲν κέκτνυται βλαστικὴν δυνάμιν. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἐγνώσθη τὸ σφαλερὸν τῆς δοξασίας ταύτης, ἀποδειχθέντος ὅτι, καὶ οἱ τῆς ἐλαίας πυρῆνες εἶναι τῆς αὐτῆς μετὰ τοὺς τῶν λοιπῶν δένδρων φύσεως, διαφέροντες μόνον κατὰ τὸ

ὅτι βλαστάνουσι μετὰ δύο ἔτη, διότι τὸ ἐν τῷ σκληρῷ αὐτῶν περίσπερμιῳ εὐρισκόμενον ἔλαιον, παρεμποδίζει τὴν εἴσοδον τοῦ ἀέρος καὶ τῆς ὑγρασίας, παραγόντων μεγίστης σπουδαιότητος πρὸς βλάστησιν τῶν σπόρων. Ἐν τῇ φύσει παρατηρεῖται, ὅτι πυρῆνες ἐλαίων ἀποβλήθεις ὑπὸ πτηνῶν κοκκοράγων μετὰ τῶν περιττωμάτων αὐτῶν βλαστάνουσι πολὺ ταχύτερον, καὶ τοῦτο διότι οἱ ἐλαιοκαρποὶ τῆ ἐπενεργείας τῶν πεπτικῶν ὑγρῶν τῶν πτηνῶν τούτων ἀπελευθεροῦνται τοῦ σαρκώδους αὐτῶν περικαρπίου, ὡς καὶ ὄλου τοῦ ἐν τῷ περισπερμῷ ἐμπεριεχομένου ἔλαιου, ὅποτε βλαστάνουσιν, ἀρθέντος τοῦ ἐμποδίου ὅπερ παρεκάλυε τὸ τοιοῦτον.

Πρὸς ἀπαμείωξιν τοῦ ἔλαιου τοῦ περισπερμίου ἐμβαπτίζομεν τοὺς διὰ σποράν προωρισμένους ἐλαιοπυρῆνας ἐντὸς διαλύσεως καυστικῆς σόδας, ἢν ἡμεῖς αὐτοὶ παρασκευάζομεν, θέτοντες ἐντὸς ὕδατος ἀσβεστοῦ καὶ τέφραν ξύλων, ὅποτε ἡ βλάστησις καθίσταται σχετικῶς εὐκολωτέρα. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ λοιπὸν τούτῳ διαλέγονται εἰ ὀλιγώτερον σαρκώδεις καὶ με ὀγκώδη πυρῆνα ἐλαιοκαρποὶ, ἔστω καὶ ἀγρᾶς ἐλαίας, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀδιάφορον καὶ μάλιστα δέον νὰ προτιμᾶται, διότι πάντοτε τὰ ἐκ σπόρου ἀναπαρχθέντα φυτὰ ἐμβολιάζονται πρὸς ἐξουγὴ ἰσμὸν τοῦ ἀγρίου εἶδους των· οἱ καρποὶ οὔτοι τελείως ὠριμοὶ διαθρέχονται ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐντὸς ὕδατος, ὅποτε τὸ σαρκώδες αὐτῶν μέρος εὐκόλως ἀποχωρίζεται ἐπιτυχανομένου τούτου εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε συνθλιβομένων αὐτῶν μεταξὺ δύο τεμαχίων πλύνθων, ἂνωθι ἀγγείου πλήρους ὕδατος εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῦ ἐναποτίθενται οἱ πυρῆνες εἰ καθαροί, οἵτινες κατόπιν ἐμβαπτίζονται ἐντὸς τῆς, ὡς ἂν ἐρρήθη, διαλύσεως τῆς καυστικῆς σόδας ὅποτε εἰσὶν ἔτοιμοι πρὸς σποράν.

Ἡ σπορὰ τῶν οὕτω προπαρασκευασθέντων πυρῆνων ἐνεργεῖται εὐθὺς τὸν Ὀκτώβριον διότι μένοντες οὕτω ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ἀέρα κινδυνεύουν νὰ ὑποστῶσιν ἐπιβλαβεῖς ζυμώσεις, βλαστάνουσι δὲ οὔτοι μολὶς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος.

Πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς βλαστῆσεως τῶν ἐλαιο-

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εικόνα συμπληρωθείσα εκ του συμπληρώματος του Έγκυκλοπαιδικού Λεξικού

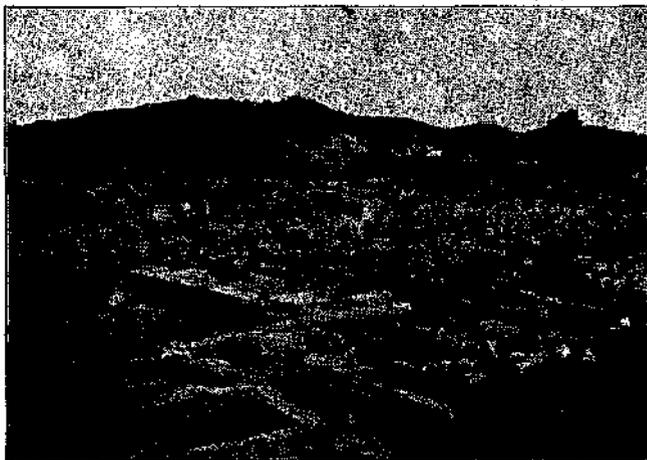
πυρήνων συνιστά ο Gasparin να θραύονται ού-
ται δι' ενός σφυρίου προσεκτικώς ἵνα μὴ πληγω-
θῶσιν αἱ κοτυληθόνες των καὶ καταστραφῇ τὸ
ἔμβρυον, ὅποτε οὐδεμία ἀνάγκη προπαρασκευῆς
διὰ καυστικῆς σόδας ὑπάρχει. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ
ἐργασία αὕτη εἶναι εὐκόλος μὲν ἐν τῇ θεωρίᾳ,
δύσκολος δὲ ἐν τῇ πράξει, περιορίζομεθα μόνον
ἀποκόπτοντες τὰ ἄκρα αὐτῶν διὰ τινος οἰοῦδη-
ποτε κοπτεροῦ ὄργανου. Ἐπὶ τοῦτῳ μάλιστα
ἔχει ἐπινοηθῆ ἰδιαίτερον ἀπλουστάτης χρήσεως
καὶ μικρὸν ἐργαλεῖον. Οἱ τὴν ἐργασίαν ταύτην
ὑποστέλλοντες πυρήνας φυλάσσουναι ἐντός ὕδατος
περιέχοντος ἀργιλίου καὶ βοσίου κόπρον, μετὰ τι-
νας δὲ ἡμέρας σπείρονται. Πᾶσαι δὲ αἱ τῆς προ-
παρασκευῆς αὐταὶ ἐργασίαι ἐκτελοῦνται ὀλίγον
πρὸ τῆς σποράς, ἧτις γίνεται τὸ ἔαρ, ἡ δὲ βλά-
στησις λαμβάνει χώραν μετὰ 15—20 ἡμέρας
ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας καὶ τοῦ βάθους εἰς τὸ
ὅποιον ἐτέθη ὁ σπόρος.

Τὸ σπορεῖον, ὅπερ θὰ δεχθῇ τοὺς σπόρους τού-
τους, δεῖ νὰ ᾖ ἐκ τῶν προτέρων ἐκλελεγμένον
καὶ καλῶς καλλιεργημένον εἰς βάθος
0,50 μέτρου καὶ λελιπασμένον διὰ ἡ-
μιχωεύτου κόπρου τῶν σταύλων ἵνα
τὰ νεὰ φυτὰ μὴ εὐρωσι τὰ ἀναγκαῖα
διὰ τὴν ρωμαλέαν ἀνάπτυξιν των συ-
στατικά εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς βλαστή-
σεως των. Δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς
σποράς λαμβάνει χώραν δευτέρα ἄρο-
σις, σκοπὸν κύριον ἔχουσα τὴν τῶν
ἀγρίων χόρτων καταστροφὴν, ἅτινα
ἔχουσι τυχρὸν βλαστήσει. Ἡ σπορὰ ἢ
τὸν Ὀκτώβριον ἢ τὸ ἔαρ, ὡς ἄνω εἴ-
πομεν, ἐκτελεῖται ὡς ἑξῆς. Ἀφοῦ
πρῶτον διὰ σχεδίου προσδιορίσωμεν
τὰς θέσεις τῶν αὐλάων αἵτινες δεῖν
ν' ἀπέχωσιν ἀπ' ἀλλήλων 0,20 0,25
μέτρου σχηματίζομεν αὐτὰς δι' οἰου-
δήποτε καλλιεργητικοῦ ἐργαλείου, κα-

ταλλήλου ἰγνοεῖται διὰ τὴν περίστα-
σιν ταύτην, εἰς βάθος 0,5 μέτρ. ὅποτε
προβαίνομεν εἰς τὴν σπορὰν θέτοντες
ἐντός τῶν ρηθειῶν αὐλάων τοὺς πυ-
ρήνας ἔχοντας ἐστραμμένον τὸ ἔξω ἄ-
κρον πρὸς τὰ ἄνω ὅπως διευκολυνθῇ ἡ
ἐξοδος τοῦ βλασταρίου. Τούτου γενο-
μένου καλύπτονται αἱ αὐλακες διὰ τοῦ
ἐξ αὐτῶν ἐξαχθέντος χώματος καὶ ἂν
δὲν ἀναμένεται βροχὴ καὶ ἐπικρατεῖ ἡ-
ρασία ποτίζεται τὸ σπορεῖον διὰ ποτι-
στήρος, ἂν δὲ ὡς συνήθως εἰς τινα κλι-
ματα συμβαίνει, ὑπάρχει φόβος παγε-
τοῦ, τότε καλύπτομεν τὴν ἐπιφάνειαν
τοῦ σπορείου διὰ κλάδων καὶ φύλλων
ἢ ἀχύρων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν νεα-
ρῶν φυτῶν μας.

Γνωστοῦ ὄντος τοῦ διὰ τῶν ἐλαιο-
πυρήνων πολλαπλασιασμοῦ τῆς ἐλαίας καὶ ἰδίως
ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῶν τὴν βλάστησιν ἐπιταχυ-
νοῦσάν μεθόδων, οἱ πλείστοι τῶν ἐλαιοκόμων
ἀγρονόμων συνέστησαν τὴν μέθοδον ταύτην, ὡς
πολὺ προτιμοτέραν τῶν ἄλλων. Ἡ πείρα ἀπέ-
δειξεν, ὅτι δένδρα ἀναπαραχθέντα ἐκ σπόρου, εἰσὶ
ρωμαλεώτερα καὶ ἐπομένως ἀθεκτικώτερα κατὰ
τῶν παθήσεων, καὶ πολὺ παραγωγικώτερα ἀπὸ
τοιαῦτα ἀναπαραχθέντα δι' οἰασθήσεως ἄλλης
μεθόδου τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Ἐχούσα εἶδος
μᾶλλον ἀνεπτυγμένης καὶ βαθύτερον ἐισχωρούσας
τὰ δένδρα ταῦτα στηρίζονται κάλλιον ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους ἀνθιστάμενα οὕτω κατὰ τῶν ἀνέμων,
ὀλιγώτερον εἶναι εὐαίσθητα εἰς τὰς συχνὰς με-
ταλλαγὰς τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ἀπαιτητικὰ ὡς
πρὸς τὴν ποιότητα, ἢ ξηρότητα καὶ σύστασιν
τῆς γῆς, δύνανται νὰ ἀναπτύσσωνται καλῶς καὶ
εἰς τὰ μᾶλλον πετρώδη καὶ ξηρὰ ἐδάφη ὡς πα-
ρατηροῦμεν τοιαύτας ἀνὰ τὰ ὄροπέδια ἰδίως εἰς
τὰ παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μέρη τῆς Μι-
κρᾶς Ἀσίας.

Δελτίον.

Η ΟΛΥΜΠΙΑ

Εικόνα συμπληρωθείσα εκ του συμπληρώματος του Έγκυκλοπαιδικού Λεξικού

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

Ὁ ἔνδοξος οὗτος ἀνὴρ τοῦ ὁποίου τὸ
ὄνομα διαλάμπει εἰς τὰ χρονικά τῆς ἱστο-
ρίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς
Νύμφης Κορωνίδος, ἐγεννήθη ἐν Τρικά-
λοις τῆς Θεσσαλίας, ἐδιδάχθη δὲ τὴν ἰα-
τρικὴν ἐπιστήμην ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπὸ τοῦ
Χάρωνος εἰς ἣν πύδοκῆμυσεν ὑπὲρ
πάντα ἄλλον.

Ὁ Ἀσκληπιὸς πρῶτος ἐγνώρισε τὴν
ζωικὴν δύναμιν τῶν φυτῶν καὶ ἐπεννό-
ησε τὴν κατασκευὴν φαρμάκων ἐκ τού-
των, ἅτινα πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενειῶν
τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μετεχειρίζετο.
Ἄλλ' ὁ μοναδικὸς οὗτος τῆς ἐπιστήμης
διδάσκαλος δὲν μετεχειρίζετο μόνον παν-
τοειδῆ φάρμακα πρὸς ἴασιν τῶν διαφό-
ρων ἀσθενειῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν μουσικὴν
καὶ γυμναστικὴν μετεχειρίζετο πρὸς ἐπι-
τυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

«Ὁὐ μικρὸς δὲ τοῦ λόγου μάρτυς καὶ ὁ
πατήρ ἡμῶν Θεὸς Ἀσκληπιὸς, οὐκ ὀλίγας μὲν ὠδῶν
εἰς γράφεισθαι, καὶ μίσους γελοίων, καὶ μέλη τινα
«ποιεῖν ἐπιτάξας, οἷς αἱ τοῦ θυμοειδοῦς κινήσεις σφο-
δρότεροι γίνονται, θερμότεραν τοῦ δρόντως ἀπειργά-
«ζοντο τὴν κόασιν τοῦ σώματος... εὐθὺς δὲ τούτοις
«ἐδιωρίσατο τὸ τῶν κινήσεων εἶδος, καὶ μέτρον ὄριστο
«τῆ τῶν γυμνασίων ἰδέα (Γαλ. Οἰκν. Δαγ. α'.)»

Ἐνεκεν τῶν μεγίστων ἐκδουλεύσεων
καὶ εὐεργεσιῶν ἃς οὗτος προσέφερε τοῖς
Ἕλλησιν, οἱ Ἕλληνες ἔθεοποίησαν τούτον
πεντήκοντα ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ
περιπετειώδους Τρωϊκοῦ πολέμου, ἀνε-
γειραντες αὐτῷ ναοὺς καὶ θυσιαστήρια,
εἰς πλείστας τῆς Ἑλλάδος πόλεις ὑπὲρ
τοὺς ἐξήκοντα, ἐξ ὧν οἱ μᾶλλον περιβλε-
πτοὶ ἦσαν οἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ Τρικκά-
λοις.

Οἱ Ναοὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦσαν καθι-
δρυμένοι εἰς τόπους ὑψηλοῦς, ὑγιεινοῦς
καὶ εὐκραεῖς, ἦσαν εὐρύχωροι καὶ ἐν τῷ
μέσῳ περικαλεστάτων καὶ παχυσκίων δέν-
δρων τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ σκιά
σέβας καὶ εὐλάβειαν εἰς τοὺς προσερχο-
μένους ἐπέπνεε. Τὴν ἰατρικὴν Τέχνην
ἐξήσκουν ἐν τοῖς ναοῖς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, οἵτινες οὐ μόνον τὴν οἰκιο-
ποιήσαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς θρησκείας
ἀνέμιξαν ταύτην. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι ὑπεκρί-
νοντο ὅτι ἐρωτῶσι τοὺς Θεοὺς περὶ τοῦ
πάσχοντος, ὅτε παρ' αὐτῶν ἐλάμβανον
τὰς ὀδηγίας ἐν ἡδῇ χρησμῶν. Ἄλλ' οἱ
ὄπαδοὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ οἱ ὀδηγοῦμενοι
ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἤρχισαν νὰ παρα-
τηρῶσι τὰς διαφόρους φάσεις τῶν ἀσθε-
νειῶν καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐπ' αὐτῶν τῶν

φαρμάκων τῶν ἐντεταλμένων ὑπὸ τοῦ
Ἀσκληπιοῦ, δὲν ἤρχισαν δὲ νὰ καταπο-
λεμήσωσι τοὺς λαοπλάνους τούτους ἱε-
ρεῖς καὶ νὰ χαράξωσι χρυσοῖς γράμμασι
τὸ ὄνομα τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὰ τεῖχη
καὶ τὰς στήλας τῶν ναῶν ὡς καὶ ἱστο-
ρίας τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἐπελθουσῶν
βελτιώσεων ἐκ τῆς χρήσεως τῶν φαρ-
μάκων αὐτοῦ. Αἱ τοιαῦτα ἱστορίαὶ ὅσον
καὶ ἂν ὑπῆρξαν ἀτελεῖς, ἐν τούτοις ἀπέ-
βησαν ἐποφελέσταται εἰς τοὺς μεταγενε-
στεροὺς καθ' ὅτι ἐκ τούτων τῶν ἱστοριῶν
ἀνεψήσαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα καὶ οἱ κα-
νόνες τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Ὁ Ἀσκληπιὸς, ὡς Πολύανθος ὁ Κυ-
ρηνναῖος λέγει, ἐκεραυνώθη, ὅτε τὰς
Πρωΐτου θυγατέρας κατὰ χῶλον Ἦρας
ἐμμανεῖς γενομένης ἴασατο.

Ἐν Ἀρίσσει ἈΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Πουλάκι πληγωμένο
Στὰ ξένα τριγυρίζει
Τί ἔχει τὸ καυμένο
Ἄχ! τί νὰ τὸ φοβίζει
Κι' αἰώνια λυπημένο
Στὴν ξενιτιὰ γυρίζει;

Τί ἔχει καὶ με μάτι
Θολό, μισοσδυμένο
Στὴ γῆ γυρεύει κάτι
Ἀπὸ τὸν Κόσμο ξένο
Κάποια σκιά φευγάτη
Κάποι' ὄνειρο χαμένο;

Τί ἔχει καὶ με πόνο
Ἄγρια λαλιὰ σκορπίζει
Κι' ἐκεῖ ποῦ τρέχει μόνο
Κι' αἰώνια φτερουγίζει
Ἀπὸ κλωνὶ σὲ κλώνο
Κάθε καρδιά ραγίζει;

Ἄχ! τί στὰ μαύρα ξένα
Τὸ ἄμοιρο ζητάει
Καὶ κλαίει πικραμένα
Καὶ πάει, πάει, πάει;
Ἄχ! μὴν ἔχει χαμένα
Τὸ ταῖρι π' ἀγαπάει;

Ἐκ Πευκιάς-Ευλοκάστρου
Αὐγούστου 28 1901

Μῆτσος Πακασπύρου.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΗΛΙΚΑ

Γεδοθήν φιλοκάλως εκτυπωμένον εις δευτέραν εκδοσιν, ως και δι' ολίγων ανηγγεϊλλαμεν εις τὸ φύλλον τῆς 15 Μαΐου, τὸ μετ' εὐλόγου ανηυπομονησίας αναμενόμενον περισοπιδαστον ἔθνικὸν ἔργον τοῦ ἀοιδίου νομοδιδασκάλου Σπυριδωνος Πήλικα. Θεωροῦντες καθήκον μας νὰ καταστήσωμεν κοινωνοὺς τοῦ πολυτίμου τοῦτοῦ ἔργου τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς, δημοσιεύομεν, μετὰ τῆς εἰκόνας τοῦ συγγραφέως τῶν ἀπομνημονευμάτων, και τὴν κατωτέρω ὠραϊαν κρίσιν. Ἦν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν, ἐτεχνούρησεν ὁ γλαφυρὸς κάλαμος τοῦ σοφοῦ δημοσιογράφου κ Γεραδίου Μαυρογιάννη.

Τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀποβλέπον εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἔθνικου τούτου ἔργου, ὅσα και εἰς τὸ ζῆλον και ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον ὅπερ προκαλεῖ ἡ ἀνάγνωσις τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ Σπυρ. Πήλικα, συνιστᾷ θερμῶς και τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ εἰς τοὺς συνδρομητὰς του, πρὸς εὐκολίαν τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνει και τὴν φροντίδα τῆς ἀποστολῆς τῶν εἰς ἐκεῖνο, οἵτινες ἤθελον ἐπιστρέψαι τὴν ἐσώκλειστον ἀγγελίαν.

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΤΑΦΩΝ

Τὰ ἐσχάτως δημοσιευθέντα ἀπομνημονεύματα τῆς ὑπουργίας τοῦ μακαρίτου Πήλικα δὲν πρέπει νὰ παρελθῶσιν ἐν σιγῇ. Φωνὴ ἐξερχομένη ἀπὸ τῶν τάφων, εἶνε φωνή, ἥς ἡ ἀρμονία προσβάλλει εὐα-

ρέστως και ἀείποτε ἐπωφελῶς τὰς ἡμετέρας ἀκοάς, ἀμόλυτος οὐτα και εὐδῶως ταραττομένη ἀπὸ τῶν χαμαιζήλων παθῶν τοῦ ἡμετέρου κόσμου. Τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα, ἡ δημοσίευσίς τῶν ὁποίων ὀφείλεται εἰς τὴν ὑκὴν στοργὴν τοῦ ἀνεψιῦ Πήλικα, εἶνε ἡ πιστὴ και γνηστὴ εἰκὼν τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ βασιλέως Ὀθωνος κυβερνήσεων, δυστυχῶς δὲ και εἰκὼν τῶν σημερινῶν, διότι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἰ και παρήλθεν ἔκτοτε ὀλόκληρες τεσσαρχονταετίαι, ἐλάχιστα προαδεύσαμεν. Μόνον ἡ δράσις τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς ἐτέθη ἐκποδῶν κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους.

Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν περιτρεφόνται τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Πήλικα, ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐπιθανολογεῖτο και παρεσκευάζετο ὁ κριμαϊκὸς πόλεμος, ὅτε και ἡ χορδὴ τῆς ἑλληνικῆς ἰδίας ἰσχυρῶς ἐδωνήθη ἀναμέλψασα ἀρειμανίους φθγγους, πνιγέντας ὅμως εἰς τὸν μέγαν θέρυθον τοῦ πολέμου ἐκείνου. Τὰ πρόσωπα τὰ λαβόντα μέρος εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι διαδραματιζόμενα τότε, διέβησαν ἀπαντα τὸν Ἀχέροντα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὁμοῦ με τὸν συγγραφέα τῶν ἀπομνημονευμάτων, μόνη δὲ ἡ εἰκὼν αὐτῶν διέμεινε, διαγραφείσα δι' ολίγων γραμμῶν ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀφελοῦς ἀριστοτέχνου.

Ὁ ἀναγνώστης δὲν δύναται νὰ μὴ συγκινηθῆ ἐκ τῆς πρὸς τὴν μεγάλην ἰδέαν ἀφοσιώσεως τοῦ βασιλέως Ὀθωνος και τῆς βασιλικῆς Ἀμαλίας. Ἀμφότεροι οὗτοι οὐ μόνον συνεμερίζοντο τὸν ἐνθουσιασμὸν και τὴν παραφορὰν εἰς ἣν εἶχε παραδοθῆ τότε σύμπας ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ἀλλὰ και ἐτοιμοί ἦσαν νὰ ὑποστώσι πάντα κίνδυνον ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς ὄνειρου τῶν τοῦ ν' ἀπειλευθῶσιν τὴν ὑπὸ τὸν ζυγὸν στενάζουσαν ἑλληνικὴν φυλὴν! Τὸ ὑπεύθυνον ὑπουργεῖον Κριεζῆ ἐταλαντεύετο μετὰ τὸν φόβου τῶν ἀπειλοῦσιν Δυνάμεων και τοῦ κινδύνου τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ λαοῦ. Μένει δύο ἐκ τῶν ὑπουργῶν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Προβλεγγίος, και ὁ Πήλικας ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης παρίσταν καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους, τοὺς μέλλοντες κινδύνους και προσέφερον πλειστάκις τὰς παραιτήσεις τῶν, ἐὰν μὴ ἡ κυβέρνησις μετέβαλε πολιτικὴν, τοῦλάχιστον εἰς οὐ καθαρῶς τὰ πράγματα και ἐξ αὐτῶν ἐδηγηθῆ ἡ Ἑλλάς περὶ τῆς πορείας, ἣν ὤρειλε ν' ἀκολουθήσῃ.

Ἀλλ' ἡ ἀνυπομονηστὴ τῶν βασιλέων ἦτο ἀκράτητος. Ἡ Ὀθων κατεῖχτο δεινῶς ὑπὸ τῆς ἰδέας νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὄριων και νὰ κηρυχθῆ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν, τοῦτο δ' ἦτο και τὸ προσφιλες τῆς Ἀμαλίας ὄνειρον. Ἡμέραν τινὰ ὅτε οἱ δύο ὑπουργοί, ὁ Προβλεγγίος και ὁ Πήλικας ἐδίδον ἐπιμῶνως τὰς παραιτήσεις τῶν εἰς τὸν βασιλέα Ὀθωνα και ἐξέθετον τοὺς κινδύνους εἰς οὓς θὰ περιέπιπτε τὸ κράτος ἐκ τῆς μελετωμένης τοῦ βασιλέως ἀποφάσεως, ὁ μὲν Ὀθων συνιζήτει τὰ περὶ τούτου ἡσύχως, ἀλλ' ἡ Ἀμαλία διακόψασα τὴν συζήτησιν: «Τί θὰ μᾶς κάμουν αἱ Δυνάμεις; ἐπρόθεσε. Θὰ καταλάβουν τὰς Ἀθήνας; ἀς ἔλθουν! Ἴδού! τοὺς ἀρίνομεν τὸ παλάτι μᾶς; δὲν ἐγγίζομεν τίποτε; ἀς ἔλθουν ν' ἀναπαύωνται ἐδῶ, ἡμεῖς προχωροῦμεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν... Θὰ μᾶς κάσουν μερικὰς πόλεις ἢ τὰ πλοῖα μᾶς; ἀλλὰ και εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 τὰ ἔκαυσαν ἡ Ἑλλάς και πάλιν τὰ ξανάκα-

με. Ἡ ζῆμια εἶνε μόνον ὕλική. Δὲν ἔχομεν χρῆματα; ἀς φάμε χάρτα πρῶτη ἐγὼ τὰ τρώγω».

Ἄλλοτε πάλιν ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ὅτε ἀντεπροσώπειε τὸν Ὀθωνα, ἄφου μετ' ἐνθουσιασμοῦ και εὐγλωττίας ἤγερσεν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, ἐπὶ τῆλους ἀνέκραξε: «Ἴδὲ μόνον σωτήριον διὰ τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν, διὰ τὸ ἔθνος και τὸ μέλλον του εἶνε νὰ προχωρήσῃ, ν' ἀνάψῃ ἡ ἐπανάστασις Φωτιά, λοιπόν, φωτιά πανταχόθεν φωτιά». Τοιαῦτα ἔλεγε ὡς ἄλλη σουλιώτισσα ἡ Βουβουλίνα ἡ τρυφερὰ κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀλδεδούργου! Ἡ αὐτῆς αὐτὴ γυνὴ οἰστρηλατομένη, ἐπρόφθευε τότε ὡς ἄλλη Πυθία, τὴν διάβασιν τοῦ Δουναδέως ὑπὸ τῷ ρωσικῷ στρατοῦ, διότι καθ' ἣν ἡμέραν εἰ ὑπουργοὶ ἰσχυρίζοντο, ὅτι πρέπει νὰ περιμείνῃ ἡ Ἑλλὰς μαιεῖσιν διαβῶσιν εἰ Ρῶσοι τὸν Δούναβιν, ἡ Ἀμαλία ὑπεστήριξε μετὰ βεβαιότητος ὅτι διέβησαν ἤδη και τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ τὴν προηγουμένην, ὡς ἀπαδείχθη μετὰ ταῦτα, οἱ Ρῶσοι εἶχον διαβῆ τὸν Δούναβιν!

Ἐνίστη ἡ θέσις τοῦ Προβλεγγίου εἰς τὰς μετὰ τοῦ βασιλέως συζητήσεις καθίστατο ἀληθῶς κωμικῆ. Ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐπέμεινε ὅσον και ὁ Πήλικας εἰς τὴν παραιτήσιν του, ἀλλ' ὁ Ὀθων τοῦ μὲν Πήλικα τοὺς λόγους ἠκροᾶτο ἡσύχως, ἀλλ' ὅσάκις ὁμίλει περὶ τούτου ὁ Προβλεγγίος, ἐξήπτετο και ὠργίζετο. Εἰς τοιαύτην τινὰ συζήτησιν βλέπων ὁ βασιλεὺς τὸν ὑπουργὸν ἐκείνον ἐπιμένοντα εἰς τὴν παραιτήσιν του, «Σιγνίε, τῷ εἶπε θυμωθεῖς, τί φοβῖσαι, ἀνάνδρε;» και ὁ χρηστὸς Προβλεγγίος ἀπήντα μετὰ σεβασμοῦ: «Τί νὰ κάμω βασιλεῦ! Τοιαῦτα εἶνε ἡ φύσις μου, νὰ τὴν ἀλλάξω δὲν εἰμπορῶ».

Τοιαύτῃ ἀναφαίνεται ἡ πατριωτικὴ διαγωγή τῶν βασιλέων ἐκείνων κατὰ τὴν κινδυνώδη ἐκείνην περίστασιν. Αἱ καρδίαι τῶν ἐπαλλόν ὄσον και ἡ καρδιά τοῦ ἀκραφνεστέρου ἑλληνο, ἐὰν δὲ εἶνε ἄξιοι μομφῆς τινος, εἶνε διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ περιστείλωσιν ἐν δικαίῳ μέτρῳ τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῶν. Τὸ δράμα ἐκείνο ἐληξεν, ὡς γνωστὸν, διὰ τῆς καταλήψεως τοῦ Πειραιῶς και τοῦ σχηματισμοῦ ὑπουργεῖου κατ' ἀρσενίαν και ἐπιβολῆν τῶν δύο δυτικῶν Δυνάμεων. Ἐκτοτε αἱ καθημεριναὶ προσβολαὶ τοῦ παρὰ τὴν πρωτεύουσαν σταθμεύοντος ξενικοῦ στρατοῦ κατεπύκρναν τὰς καρδίας τῶν πρὸ ὀλίγου ἐνθουσιάζοντων τὴν ἀπολύτρωσιν ἀτάσης τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς βασιλέων, ἡ τελευταία δὲ τῶν πιεσῶν αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπὸ τοῦ θρόνου πτώσις και ἡ ἐξορία ἀπὸ τῆς χώρας, ἣν ὑπερβλόντως ἠγάπησεν. Παραδόξως δὲ ἡ μεγίστη κατ' αὐτῶν κατηγορία ἦτο ὅτι ἐπρόδιδον τὴν μεγάλην ἰδέαν!

Οἱ χαρακτῆρες ἐτέρων πολιτευομένων, ὡς διαγράφονται ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τοῦ Πήλικα, προσένοσιν ἀληθῆ βδελυγμίαν. Εἰς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, και τὸ ἀναγνωρίζων τὴν ἀνάγκην τῆς παραιτήσεως ὀλοκλήρου τοῦ ὑπουργεῖου, προσλιπαρεῖ οὐδὲν ἤττον νὰ συμπεριληφθῆ οὗτος τοῦλάχιστον εἰς τὸ σχηματισθόμενον, ὅπως συμπληρωσῆ, ὡς ἔλεγε ἐδυρόμενος, τὸν χρόνον τῆς συντάξεώς του! Οὐδε ἡ ὑπουργικὴ εὐθύνη, οὔτε τὸ κινδυνεῖον κράτος ἐτάραττον τῶσον τὸν γεννάδαν, ὅσον ὁ κίνδυνος τῆς ἀπωλείας τῆς συντάξεώς του! Ἐτερος, χρηματίσας και πρόεδρος τῆς Βουλῆς διὰ

τῆς αὐλικῆς ὑποστηρίξεως, ἐξήτει και πάλιν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ βασιλέως, ὅπως ἐκλεχθῆ βουλευτῆς, εἰ και εἶχε καταβορβορωθῆ εἰς αἰσχρὰν ὑπόθεσιν και ἀποδειχθῆ ἡ ἐνότης του ἐκ τῶν γενεμένων ἀνακρίσεων. Τὸ δὲ αἰσχιστον, ὅτι πρὸς ὑπεράσπισιν του ἐπιτόρησεν αἰσχρὰν κωμῆδιαν πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ βασιλέως, ἣν ὁ ἔσχατος τῶν κωμικῶν θὰ ἤσχυνετο νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Τὸν δὲ χαρακτῆρα τῶν βουλευτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περιέγραψε πιστῶς ὁ βασιλεὺς Ὀθων, ἐν συνεντεύξει τινὶ μετὰ τοῦ Πήλικα, ὅτε οὗτος συνίστα αὐτῷ ν' ἀφιθῶσιν ἐλευθεραὶ αἱ βουλευτικαὶ ἐκλογαί. «Δὲν γνωρίζεις, ἔλεγε πρὸς τὸν ὑπουργὸν του, ὅποιοι λύκει λυμάνονται τὴν πολιτείαν, ὅποια ἀρπακτικὰ θηρία μετὰ τὰ νύχια τῶν κατασπαράττουσι τοὺς λαοὺς! Ὅταν εἶνε ἰσχυροὶ μεταχειρίζονται τὴν ἐξουσίαν ὡς ὄργανόν των. Ὅλη ἡ δημοσία ὑπηρεσία ἀξιοῦν νὰ ὑπηρετῆ ὄχι τὸ κοινὸν καλόν, ἀλλὰ τὰ συμφέροντά των. Διὰ νὰ διατηρήσουν και ν' ἀυξήσουν τὴν ἐπιρροήν των, διὰ τῆς ὁποίας και εἰς τὴν κυβέρνησιν ἐπιβάλλονται και τὸν λαὸν καταπιέζουν, ὀργανίζουσι στάσεις και ὡς τακτικὸν μέσον ἀντιπολιτευσεως και πολιτικῶν ἐκδικήσεων ἔχουν τὴν ληστείαν, τὴν μάστιγα αὐτὴν τῆς γεωργίας και τῆς βιομηχανίας, τὴν ἀτιμίαν και τὴν ὀπισθοδρομῆσιν τῆς Ἑλλάδος! Ἀχόρηται εἰς τὰς δημοσίας προσόδους, θέλουσι και τοὺς εἰρηνοδίκας και τοὺς εἰσαγγελεῖς και τὸν δήμαρχον και τὸν ἐπαρχον και τὸν νομάρχον και ὅλους τοὺς ἰδικούς των!»

Ὅστις περιβάλλῃ τὸν ἀνωτέρω χαρακτῆρισμὸν, ὃν ὁ φιλαλήθης και χρηστὸς ἐκείνος βασιλεὺς μετὰ πατριωτικοῦ πόνου ἐτεχνούρησε, θέλει ὁμολογήσει ὅτι μετὰ τεσσαρακονταετῆ πάροδον χρόνου ὀλίγον ἢ οὐδῶως μετεβλήθημεν.

Δυστυχῶς τὰ προτερήματα τοῦ φιλολάου ἐκείνου βασιλέως καθίστα ἐνίστη ἀλυσιτελῆ ἢ στενὴ λογικὴ του, ἣτις ὄθει αὐτὸν νὰ προτιμᾷ τὸ ὀλιγώτερον, ὡς ἔλεγε, κακόν, ὅπως ἀπορύγη τὸ μεγαλύτερον. Οὕτω σκεπτόμενος ἐπίστευεν ὅτι ἡ εἰς τὰς ἐκλογὰς ἐπέμβασις τῆς Κυβερνήσεως ἦτο μικρότερον κακόν τοῦ δυναμένου νὰ γενῆ εἰς τὴν πολιτείαν ἐκ βουλευτῶν ἐκλεγομένων ἀνευ τῆς κυβερνητικῆς προστάσεως. Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Πήλικα κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης τοῦ βασιλέως ἐναυάγουν, διότι μετὰ τοῦ βασιλέως ἦσαν σύμφωνοι και οἱ λοιποὶ ὑπουργοί. «Και πῶς, ἀνέκραξεν ὁ Χρηστίδης, ὅτε ἦτο ὑπουργός, θ' ἀφῆσω ἐγὼ νὰ ἔλθωσιν οἱ ἐχθροὶ μου, και νὰ κάμω τὴν Βουλὴν ἐμπᾶτε σκυλοὶ ἀλλοετα!»

Παρηγορηταίῳ μὲν ὁ ἀναγνώστης βλέπων ἐν μέσῳ τῆς ἐγωιστικῆς και αἰσχροῦς διαγωγῆς τινῶν πολιτικῶν διαλάμποντας και τινὰς χαρακτῆρας ἐξόχου ἀρετῆς, ἀμέμπτου δὲ και σώφρονος πατριωτισμοῦ. Ἡ ἀκλόνητος πεποίθησις τοῦ ἀνδρὸς ὀθων Σπυριδωνος εὐστάθειαν, ἐκάστη δὲ λέξις και ἐκάστη φράσις τῶν εἰς τὰ ἀπομνημονεύματα περιεχομένων μαρτυρεῖ τὴν ἀφιλοκέρδειαν τοῦ Σπυριδωνος Πήλικα, τὸν πεφωτισμένον αὐτοῦ πατριωτισμὸν και τὸν πρὸς τὴν ἀληθῆ και σεμνὴν ἐλευθερίαν διάπυρον ἔρωτα. Ὁ Πήλικας, οὐ τὴν μελίρρυτον διδασκαλίαν τοῦ ποιητικοῦ δικαίου ἐνωτίσθησαν πολλοὶ τῶν σήμερον διαπρεπόντων νομομαθῶν, δὲν ἔγραψαν τὰ ἀπομνημονεύματα

αυτού όπως περιαιτολογήσει, όπως αφήσει μάταιον μνημείον της ολιγοχρονίου υπηρεσίας του. Το κύριον αυτού μέλημα υπήρξε να καταστήσει γνωστών τον άδολον πατριωτισμόν των έξωσθέντων βασιλέων, και συνάμα να καταδείξει, ότι η ειλίχρεια και η ήθικη εν τη πολιτική δεν είνε ήλιθιότης, ως οι πολλοί δοξάζουσι, άλλο στήριγμα και έδραία βάσις εις την καλήν των λαών διοίκησιν. Έξέθηκε δε τα πάντα μετά της ιδιαιτούσης εις αυτόν ευθύτητος, μα παραλείψας να εκδηλώση ούτε τας έαυτού άδυναμίας, ούτε τα μικρά σφάλματα εις τα έποια παρασυρθείς εκ κακών εισηγήσεων υπέπεσε. Οι σήμερον προσεχρόνοντες εν τη πολιτική δύνανται άρα γε να μιμηθώσι το παράδειγμα του από του τάφου λαλόντος Πήλικα; Έχουσιν ίσον θάρρος προς το θάρρος εκείνου ένα δημοσιεύσαι τας πολιτικές πράξεις των και τος άρχας έφ' ών εστήριξαν την πολυχρόνιον δράσιν των, την ευθύτητα και ειλίχρεια της πολιτικής των; Έάν το έχωσι άς μη το αναβάλλωσι να το πράξωσιν, ενόσω ο χρόνος τοις το επιτρέπει. Η μέλλουσα γενεά θα δικαιώση ίσως αυτούς δι' όσα σήμερον μέμφεται αυτούς η παρούσα.

Γ. Μαυρογιάννης

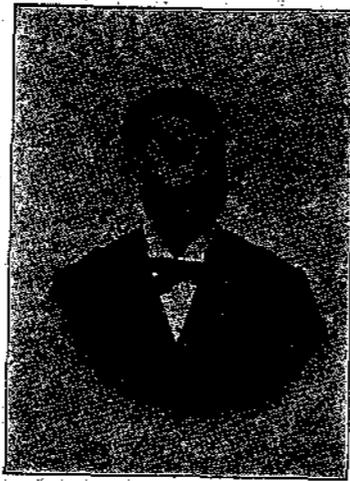
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ

Έν ταις μετ' όλίγων έκλογικαίς ημέραις μεταξύ εκείνων, οίτινες θα άποφασίσουν να άγωνισθώσι διά τας βουλευτικάς έδρας θα συγκαταλέγηται και ο έγκριτος διδάκτωρ της Φιλοσοφίας και από πολλών έτών καθηγητής εν Αθήναις και γυμνασιάρχης κ. Ευάγγ. Παπαχατζής, έκτιθέμενος εν τη ίδια έπαρχία αυτού Κάρυστις.

Διά τον έπιστημονικόν κόσμον, διά τους ανθρώπους των γραμμάτων, είνε γνωστότατος ο ιστορικός συγγραφέας, ο έγκυκλοπαιδικώτατος άνήρ, ο τά μάάλιστα παιδαγωγικός καθηγητής. Επίσης και διά τον λαόν της έπαρχίας του τυγχάνει γνωστός ως έκ της έγκριτου οικογενείας του, δυνάμεθα δε να έπωμεν, ότι έγένητο γνωστός και έκ της αγαθής φήμης, ης παρά πάσιν χαίρει. Μόλιον τουτο κατά τα καθιερωθέντα σπεύδομεν να δώσωμεν σύντομον εικόνα του παρελθόντος του άνδρός ελπίζοντες ότι τοιοούτος εργάτης των γραμμάτων θα γίνη παράδειγμα τοις πολλοίς.

Ητο νεώτατος—μόλις δεκαπενταέτης—δτε άριστούχος του γυμνασίου ενεγράφη εις την φιλοσοφικήν σχολήν του Πανεπιστημίου προτραπέις τά μάάλιστα υπό των άοιδίμων καθηγητών του Δ. Πετρίδου και Κ. Πορφυροπούλου. Πάντοτε άριστεύων, αείποτε εξέχων και διακρινόμενος επέσπασε ως φοιτητής τον θαυμασμόν των άσπηροτάτων τότε καθηγητών του Σ. Φιντικλέους, Φ. Ίωάννου και Στ. Κουμανούδη, δτε και υπότροφος του Πανεπιστημίου διωρίσθη και έξετασθείς έτυχε του πρώτου βαθμού, ούτινος όλιγοί έτυχον, διά το άσπηρότατον των τότε έξετάσεων εν τη φιλοσοφική σχολή.

Άμέσως τότε έχρημάτισε βοηθός του τμηματάρχου του ύπουργείου της Παιδείας, κατόπιν δ' έλαβε την υποχρέωσιν καθηγητού εν τώ άρτισιουστάτω γυμνασίω Άρτης και επιθεωρητού των δημοτικών σχολείων, έτι δε και διοργανωτού πλήρους Έλλην. Σχολείου εν Καλαρρύταις. Τας έντολάς πάσας κατά γράμμα έκπληρών άπέσπασε την έκτίμησιν πάντων, δι' ο και μετά ταύτα ύπηρετών ως καθηγητής και ιδρυτής διαφόρων σωματείων έγένητο,

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΑΧΑΤΖΗΣ
Υποψήφιος βουλευτής Καρυστίας

διακριθείς διά τας γνώσεις και την ευφράδειαν αυτού. Έίτα διαδοχικώς υπήρκτησεν εις τά μεγαλειότερα γυμνάσια του κράτους και εν τώ μεταξύ τώ 1886 διαγωνισθείς εις διαγωνισμόν άρχαιολογικόν πρώτος επέτυχε. Από δωδεκαετίας δε διωρίσθη εν Αθήναις καθηγητής, διακρινόμενος διά τα έμβριθή συγγράμματα και τας έξόχους και ύψηλάς όμιλίαις του εν ταις αϊθούσαις των μεγαλειτέρων σχολείων των Αθηνών. Η άξιόλογος αυτού σπουδή και η δεινότης των γνώσεων καταφαίνεται εν τοις πλείστοις αυτού συγγράμμασιν, έξ ών εξέχουσιν η τετράτομος Παγκόσμιος ιστορία, άριστούργημα ιστορικής άκριθείας και σαφηνείας γεγονότων, έπίσης αι πλήρεις σειραι άλλων ιστοριών και αι διάφοροι αυτού μελέται και διατριβαι ως περί της Χριστ. θρησκείας και της Έλλην. παιδείας ως αιτίων του ιερού ήμων άγώνος, περί του προορισμού της γυναικός, περί των πρώτων της Ιταλίας κατοίκων, περί του Σωκράτους και των αιτίων του θανάτου αυτού και άλλαι πάμπολλαι εν έγκριτοις περιοδικοίς καταχωρισθείσαι. Μέχρι της σήμερον δε δεν έπαυσε γράφων και εργαζόμενος.

Τοιαύτη τις περίπου η δράσις του άνδρός, όστις ήδη δύναται γενικώτερον να δράση επ' όφελεία της έπαρχίας αυτού και της πατρίδος εν γένει κατέχων θέσιν βουλευτού εν τη Έλληνική Βουλή.

Έλπίζομεν δ' ότι άριμένως και οι συμπολίται αυτού θέλουσι τιμήσει τον άνδρα προφρόνως διά της ψήφου των.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Μανιωμένα κύματα	Σάν βαρκούλα άλαφρή
Στήν καρδιά μου σπουΐς	Πού σκαμπανεβάζει
Χίλια άνοίγουν μνήματα	Και την δέρνουν οι άφροι
Χίλια άλλα κλειούνε	
Χίλια δυό αισθήματα	Στήν καρδιά ταράζει
Κεί λαμποκοπούνε	Και η λύπη η πικρή
Πού βορρά φυσήματα	Κι' όμως δεν βουλιάζει.
Διόλου δεν τ' αβούνε	

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ ΚΑΡΦΙΩΝ ΚΑΙ ΒΕΛΩΝΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΎΔΑΤΟΣ

Διά τινων προφυλάξεων, άς κατωτέρω παρατίθεν, κατορθούμεν ού μόνον καρφίδες και βελόναι να επιπλώσιν επί του ύδατος, άλλα και βαρύτερα έτι σώματα. Άρκει να προσπαθήσωμεν, ώστε επιτηδειώς το ύδωρ να μη προλάβη τα σώματα ταύτα, καθόσον, ως γνωστόν, το ύδωρ έχει το ίδίωμα να διαδρέχη τα επ' αυτού τιθέμενα σώματα, πλέον και ήττον ευχερώς.

Ίον Δύνασθε εν πρώτοις να κρεμάσθε την βελόνην σας επί δύο τεμαχίων νήματος, όπερ ελαφρώς αποσύρετε, άφού θέσητε την βελόνην επί της επιφανείας του ύδατος, προσέχοντες ώστε να μη έγγίση το νήμα την βελόνην όταν θα το αποσύρετε.

Ίον Δύνασθε επίσης, μετά πολλής όμως επιτηδειότητος, κρατούντες διά των δακτύλων την μίαν άκράν της βελόνης, να πλαγιάσητε ελαφρώς ταύτην επί του ύδατος και να την άφήσητε όπόταν βεβαιωθήτε, ότι ήγγισε και η άλλη άκρα το ύδωρ. Τοúτο άπαιτεί χείρα σταθεράν και να μη τρέμη.

Ίον Άπλούστερον έτι δύνασθε να θέσητε την βελόνην επί τινος περονίου, όπερ εισάγετε εν τώ ύδατι και αποσύρετε ελαφρώς καθέτως πρακτικώτερον το πείραμα όντως, άλλ' άπαιτεί άσκησιν

Ίον Τέλος ίδιού και το εύκολώτερον πείραμα όπερ δύναται και παιδίον να εκτελέση, άρκει να θέσητε επί του ύδατος τεμάχιον σιγαωχάρτου. Άμέσως τότε τοποθετείτε την βελόνην σας επ' αυτού και όμα ο χάρτης μουσχεύσει, θα είχασι εν τώ ύδατι, ενώ η βελόνη θα άπιπλεύσθ, άνευ ουδενός έμποδίου.

Διά μέσον του χάρτου δύνασθε και βαρύτερα σώματα, οίον πεντόφραγκον χρυσοῦν και εικοσάφραγκον η κάλλιον δεκάλεπτον νικελ, αν δεν ήσθε πλούσιος, να κάμετε ούτω να επιπλεύσωσιν επί του ύδατος.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΠΥΣΙΣ

Μαγνητίζατε βελόνην, προστριβόντες την

άκράν αυτής επί τινος μαγνήτου, και είτα θέσατε ταύτην επί του ύδατος, διά τινος των άνωτέρω τρόπων. Θ' άπολαύσητε άμέσως μίαν εκ των καλειτέρων πυξίδων. ήτις άσφαλώς θα στραφή προς τον βόρειον πόλον.

Είναι όντως αυτή πυξίς άκριθείς και λίαν πρόχειρος

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Η ΧΩΝΕΥΣΙΣ

Όπόταν μετά το φαγητόν αισθανθείτε ζάλην εις την κεφαλήν, βάρος εις τον στόμαχον η και δυσκολίαν εις την άναπνοήν, μην άμφιδάλλετε, ότι τουτο προέρχεται εκ της ενεργουμένης βραδείας χωνεύσεως εν τώ στομάχῳ σας. Είναι καθάρως άποτελέσματα δυσπεψίας και μη καταφύγετε εις την διά της άναπαύσεως θεραπείαν, ούτε διά της πόσεως άλλων άντικειμένων διότι θα υποφέρετε έτι περισσότερον.

Ζητήσατε τούναντι τον άμεσον φυσικήν θεραπείαν. Διπλαθή άερα και πορεία και εδω θα εύρετε το αντίφάρμακον. Έξέλθετε λοιπόν άμέσως, περιπατήσατε όλίγον εν καθαρή άτμοσφαίρα και η κίνησις του αίματος και η είσπνοή του όξυγόνου θα σας θεραπεύσωσιν άμέσως. Αν δε μάάλιστα εισέλθετε εις το τραν και μετρώτε μέχρι των Πατησίων η μέχρι του Φαλήρου και άφού επιστρέψητε να κοιμηθήτε θ' άπολαύσητε ώραϊαν και ήσυχον νύκτα.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

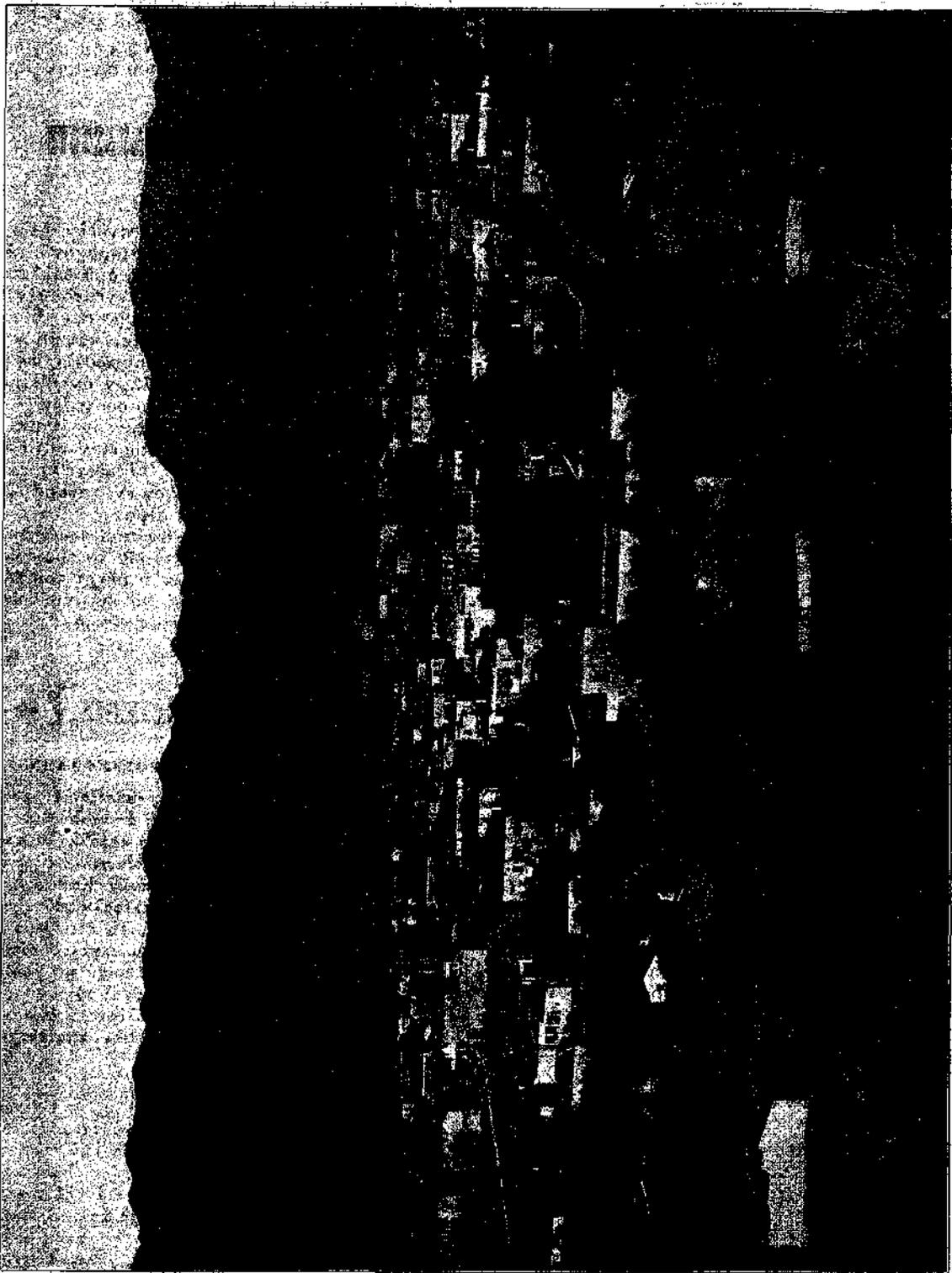
ΑΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ ΓΕΜΙΣΜΑ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΩΝ

Τεμαχίδια χάρτου τά όποια σχηματίζονται κατά την περιεκτικήν των τετραδίων, και άτινα διδούσιν οι βιβλιοδέται σχεδόν δωρεάν, είνε λίαν κατάλληλα προς πληρωσιν μη θερμών προσκεφάλων, οια πολλάκις αναζητούνται μετά πόθου υπό των άσθενών. Καλώς χρησιμοποιούμενον του ύλικού, τά προσκέφαλα ταύτα μένουσιν επί ίκανόν χρόνον ελαστικά. Το περιεχόμενον δε αυτών δύναται ν' ανανεισθή άνευ μεγάλων κόπων και δαπανών. Άκατάλληλος προς τοιαύτην χρείαν είνε ο τυπωμένος χάρτης ο μαλακός και σχεδόν άκολάριστος χάρτης συνοσφύται μετ' όλίγον, η δε κακή δομή της τυπογραφικής μελάνης ήθελεν επαίσθητως παρενοχλήσει τους άσθενείς.

ΤΟ ΦΥΣΙΟΝ ΦΩΣ

Είνε γνωστόν ότι το θαλάσσιον ύδωρ ταρασσόμενον παράγει λάμψιν, η όποια όφείλεται εις ιδιαιτερον είδος βακτηρίων, τά φωτοβακτηρία, τά όποια παράγουσι το φώς τουτο, ιδίως όταν διά της αναταράξεως του ύδωτος εισέρχεται εις αυτό άφθονον όξυγονον. Έσκέψθησαν ότι θα ήτο δυνατόν η λάμψις αυτή, χρησιμοποιομένη καταλλήλως, να χρησιμεύση ως πρακτικόν μέσον φωτισμού. Πρός τουτο καλλιεργούσιν ιδιαιτέρως το βακτηριον τουτο εν καταλλήλῳ ύγρῳ, και το ύγρον τουτο τοποθετούσιν εις υάλινον δοχείον. Το φώς τουτο δεν συνοδεύεται υπό θερμότητος, δεν έχει δε και χημικήν ενεργείαν, δηλ. δεν ενεργεί επί της φωτογραφικής μελάνης, και διά τουτο θα ήδύνατο άριστα να χρησιμεύση προς φωτισμόν του σκονεινού εργαστηρίου του φωτογράφου.

Δελείον

← Η Σ Π Α Ρ Τ Η →

Εικὼν ἐκ τοῦ συμπληρώματος τοῦ Ἑγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ

3 ΕΠΙΦΥΛΑΔΙΣ 3

HENRYK SIENKIEWICZ
ΑΝΑΚΟΥΦΗΣΟΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

— Πράγμα παράδοξον! Ἐνώπιόν μοι φαίνεται ὅτι εἰάν ὁ κόσμος δὲν περιεῖχε πλέον τὰ ἀγνώστα τοῖς ἀνθρώποις πράγματα καὶ μάλιστα τὰν ἠτοῦ ἀβυσσῶν νὰ γίνωμεν τί πλείοτερον ἀφ' ὅτι εἴθεθα, σὺδερμίαν ἀνησυχίαν θὰ ὑφίσταμεθα. . . . Οὕτως ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς τῆς ἀσθενείας ἀρῶμαι τὴν ἐλπίδα τῆς ἰασέως. . . . Ἡ τῶ Ὀλύμπῳ πίστις καὶ τῆ φιλοσοφία ἐνεκράθη, ἀλλ' ἡ ὑγεία ὑπάρχει ἴσως εἰς νέαν τινὰ ἀλήθειαν, ἣν ἀγνοῶ.

Ἀληθῆς ἀνακούφισις ὑπῆρξεν ἡ συνομιλία αὐτῆ διὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ Κίννα. Ἐνοήσας ὅτι δὲν ἦτο μόνος ὁ πάσχων ἐκ τῆς νόσου ταύτης, ἀλλὰ οὐμπὰς ὁ κόσμος, ἠσθάνθη αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἐξ οὗ ἀφαιρούσι μέγα βάρος, ἵνα τοῦτο μεταδώσῃ εἰς μυρίους ὤμους.

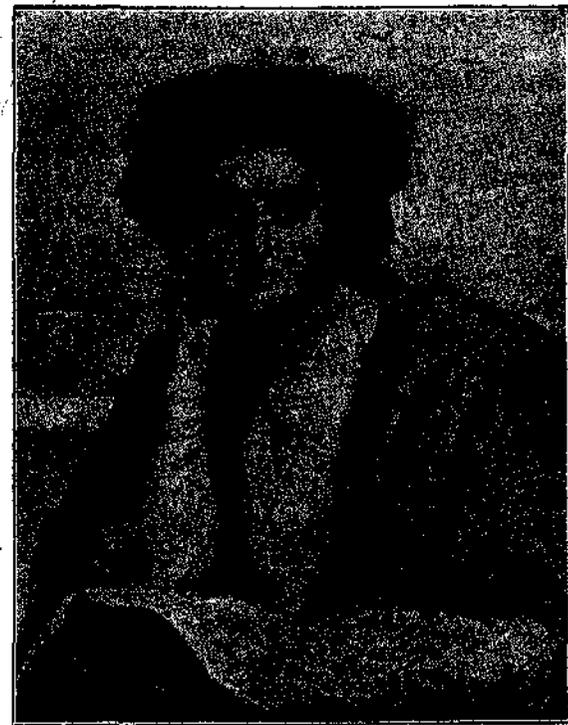
IV

Ἡ φιλία τοῦ Κίννα καὶ τοῦ γηραιοῦ ἑλληνοκαθίστατο στενοτέρα ἡμέρα τῆ ἡμέρα. Συνανεστρέφοντο ἀλλήλους καὶ κοινῇ γευματίζοντες, διαιμοιραζόν, ταυτοχρόνως τὰς σκέψεις τῶν καὶ τὸν ἄρτον αὐτῶν. Ἐν τοῦτοις παρά τὴν ἐκ τῆς ζωῆς πείραν καὶ τὴν ἀνίαν, ἥτις, κατ' αὐτὸν, εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν κόσμον, ὁ Κίννας ἦτο ἄρκετὰ νέος ἐτι, ἵνα τὸ ζῆν δυνηθῆ νὰ τῷ προμηθεύσῃ ἄγνωστον τι θέλητρον. Τὸ θέλητρον τοῦτο εὔρεν ἐν τῇ μόνῃ κόρῃ τοῦ Τίμωνος, Ἄνταϊα.

Ἡ εὐκλεία τῆς Ἄνταϊας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲν ἦτο μικροτέρα ἢς ἀπήλαυεν ὁ πατὴρ τῆς ἦτο σεβαστὴ ὑπὸ τῶν εὐγενῶν Ῥωμαίων τῶν θαμιζόντων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Τίμωνος· σεβαστὴ παρά τοῖς Ἕλλησι, σεβαστὴ παρά τοῖς φιλοσόφοις τοῦ Σεραπειοῦ, σεβαστὴ παρά τοῦ πλήθους.

Ὁ Τίμων δὲν ἐνέκλειε τὴν Ἄνταϊαν ἐν γυναικωνίτῃ, ὡς ἦτο σὺνηθεὶς διὰ τὰς ἄλλας γυναῖκας· τούναντίον προσεπάθη νὰ γνωρίσῃ τῇ κόρῃ του ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐγίνωσκεν.

Ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ηλικίας, ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς παρακινήθησα, ἀνέγνω τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία, μάλιστα δὲ καὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ καὶ τὰ ἑβραϊκὰ· διότι προικισμένη διὰ μνήμης ἀξιολόγου, ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ κο-

Η ΑΝΤΑΙΑ

μοπολεῖ ταύτη, οἷα ἦν ἡ Ἀλεξανδρεία, ἡ γεὰρ κόρη εἶχεν εὐρὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ τὰς διαφόρους ταύτας γλώσσας.

Ὡς σύντροφος, σὺνήνου τὰς σκέψεις αὐτῆς ταῖς τοῦ πατρὸς τῆς, ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς συνδιαλέξεις διαρκούντων τῶν συμποσίων, τῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Τίμωνος λαμβανόντων χώραν καὶ συχνάκις προσέτι ἐν τῷ λαβυρίνθῳ τῶν δυσκόλων ζητημάτων, ἐγνώριζε νὰ ἀνευρίσκῃ μόνῃ τὴν ὁδὸν καθὼς ἡ Ἀριάδνη καὶ νὰ παροσύρῃ ὅποθεν αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς ἦτο ἐκπεπληγμένος καὶ τὴν ἐθαύμαζε.

Τέλος περιεκυκλοῦτο, ὡς ὑπὸ μυστηριώδους πινος θελήτρον, σχεδὸν ὑπὸ ἀγιοτήτος, διότι ἐνυπνιάζετο προφητείας καὶ ἐβλεπε πράγματα κάρματα διὰ τοὺς βεβήλους τῶν θνητῶν ὀφθαλμούς.

Ὁ γέρων σέφει τὴν ἡγάπα ὡς τὴν ἴδιαν ψυχὴν τοῦ τὴν ἡγάπα ἐτι διότι ἐφοβεῖτο ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς· ἐνίοτε ἐλεγεν, ὅτι ἐν ὄνειρατι ἐφαίνοντο αὐτῇ ὄντα τραμερὰ περιβεβλημένα φῶς θαυμάσιον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἂν ταῦτα ἦσαν δι' αὐτὴν πηγὴ ζωῆς ἢ θανάτου.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁμοῦ δὲν περιεβάλετο ἢ ὑπὸ ἀγάπης. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸν Τίμωνα Αἰγύπτιοι τὴν ἐπωνόμαζον «ὁ λωτὸς» ἀναμφιδόλλως διότι τὸ ἄνθος τοῦτο ἀπήλαυε θεῖος εὐλαβείας ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νεῖλου· ἀναμφιδόλλως ἐπίσης διότι καὶ ὁ ἅπαξ μόνον

ιδών την Άνταϊαν, σύμπαντα τὸν κόσμον θὰ ἐλημονέι.

Διότι τὸ κάλλος αὐτῆς ἐξισούτο τῇ σοφίᾳ της. Ὁ ἥλιος τῆς Αἰγύπτου δὲν εἶχε ἀμυρῶσει τὸ πρόσωπόν της. Αἱ χρυσοειδεῖς ἀκτίνες τῆς ἡοῦς ἐφαίνοντο ἐν ταύτῃ κεκλεισμέναι, ὡς ἐν μαργαριτοφόρῳ διαφανῇ κογγυλίῳ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀντηγυαλὸν τὸ κυανοῦν τοῦ Νείλου καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐφαίνετο ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν αὐτῶν μυστηριωδῶν βυθῶν, ὡς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐκ τοῦ μυστηρίου.

Ὅτε ὁ Κίννας ἐγνώρισε τὴν Άνταϊαν καὶ κατὰ ἡρώτων ἠκροάσθη ταύτης, κατέλη φθὴν ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ τῇ ἀνυψώσῃ βωμόν ἐν τῷ προδόμῳ τοῦ οἴκου της καὶ νὰ θύσῃ ταύτῃ λευκὰς περιστέρας.

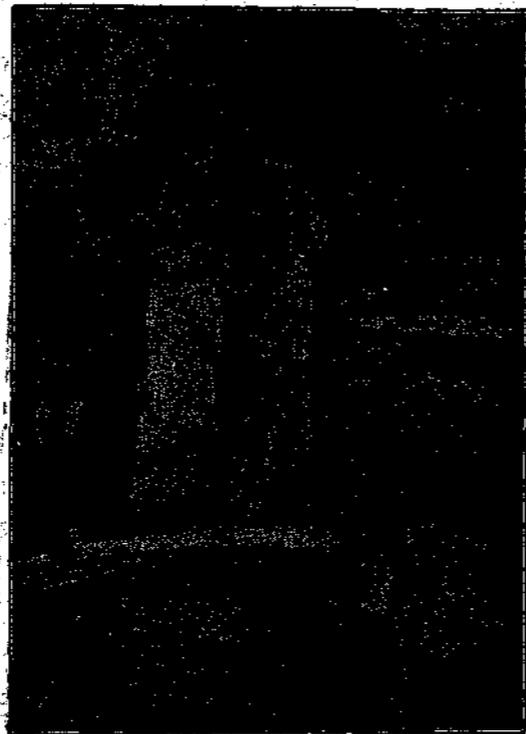
Κατὰ τὸν ροῦν τῆς ζωῆς του εἶχε ἀπαντήσῃ μυριάδας γυναικῶν, ἀπὸ τῶν νεαρῶν παρθένων τοῦ μεμακρυσμένου βορρᾶ τὰς βλεφαρίδας ἐχούσων λευκὰς καὶ τὴν κόμην σταχυοειδῆ μέχρι τῶν Νομμιδῶν μελανῶν ὡς ἡ πεπηγυῖα λάβα. Ἀλλ' οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχεν ἰδῆ ὁμοίον πρόσωπον, ὁμοίαν ψυχὴν. Καὶ ἐφ' ὅσον τὴν παρετήρει, τὴν ἐξήγαγε.

Ἐντυπιάζετο προφητείας καὶ ἔβλεπε πράγματα ἀόρατα διὰ τοὺς βεβήλους τῶν θνητῶν ὀφθαλμούς.

τὴν ἦκουε, ἐπὶ πλέον ὁ θαυμασμός του ἠύξανεν. Ἐνίοτε παρεδέχτο, ἀπίστος αὐτός, ὅτι ἡ Άνταϊα δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε κόρη τοῦ Τιμῶνος, ἀλλὰ τέκνον τῶν οὐρανῶν, ἡμιγυνη, ἡμίθεος.

Μετ' ὀλίγον τὴν ἠγάπα δι' ἔρωτος ἀπρο-

«Εὐδαίμων σὸ ὦ Κίννα!»

δοκῆτου, βαθέως καὶ ἀφανοῦς, τόσοσιν διαφορῶν τῶν παρελθόντων αἰσθημάτων του, ὅσον ἡ Άνταϊα διέφερεν τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐπεθύμει νὰ κατακτήσῃ ταύτην μόνον διὰ νὰ τῇ προσφέρει εὐλάβειαν ἦτο δὲ ἔτσιμος τὸ αἷμα του ὅλον νὰ δώσῃ. Προυτίμα πτωχὸς νὰ εἶνε ἄλλα μετ' ἐκείνης, ἡ Καίσαρ ἄνευ ἐκείνης.

Καὶ ὡς θαλασσία τις δίνῃ παρᾶσούρει μετ' ἀκαθέκτου δυνάμει ὡς πᾶν ὅ,τι σὺλλάβῃ ἐν τῇ ὀρμῇ της, ὁ ἔρωσ τοῦ Κίννα ἐκυρίευσε τὴν ψυχὴν του, τὴν καρδίαν του, τὰς σκέψεις του, τὰς ἡμέρας του, τὰς νύκτας καὶ πᾶν ὅ,τι τὴν ζωὴν ἀποτελεῖ.

Εἶτα ὁ ἔρωσ κατεκυρίευσε καὶ τὴν Άνταϊαν ἐπίσης, εἰς τοὺς βραχίονας αὐτοῦ:

«Εὐδαίμων σὸ ὦ Κίννα!» ἐψιθύριζον οἱ φίλοι του.

«Εὐδαίμων σὸ ὦ Κίννα!» αὐτὸς οὗτος ἐμορμύρυνε τὴν ἡμέραν τοῦ ὑμεναίου, ὅτε τὰ θεῖα τῆς παρθένου χεῖλη ἐπρόφερον τῆς τελετῆς τοὺς λόγους.

— Ὅπου θὰ εἶσαι, Γαίε, ἐκεῖ θὰ εἶμαι, Γαίε!

Καὶ τότε ἐφαίνετο τῷ Κίννα ὅτι ἡ εὐτυχία του ἦτο ὡς ἡ θάλασσα, ἀμέτρος ἀτελεύτητος.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Εἰσήλθε διατάξουσα, δειλὴ ἀμήχανος. . . Τί ἄρα συνέβη εἰς αὐτήν; Τῇ παρεχώρησαν τὴν διδασκαλικὴν θέσιν, ἣν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ἐπέθει, ἡ καὶ νῦν αὖθις ἐθεώρησαν αὐτὴν εἰρωνικῶς, ἀποκρινόμενοι εἰς τὰς παραλήσεις της μὲ ἐν ξηρόν: «θὰ ἴδωμεν!» Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς ἄρα ὄκτειρεν αὐτήν, ἡ ἀπήνησεν, ὡς πάντες οἱ ἄλλοι;

Οἰονδῆποτε πρᾶγμα ἤθελεν ἐκείνη πειραθῆ! ὑπεβάλλετο εἰς τὸ πᾶν.

Δὲν ἤθελεν ἴσως ἀγωνισθῆ ἔμμανῶς τὰν τρομερὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως τῆς ζωῆς;

Τοιοῦτοτρόπως αὐτὴ διελογίζετο, ὅτε τὸ βαθύχρονον καὶ βαρὺ παραπέτασμα τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἠναίχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὑψηλὸς τις νέος, σοβαρᾶς καὶ συμπαθοῦς φυσιογνωμίας μὲ πυκνὸν καστανόχρουν πώγωνα, τὴν δὲ ὄψιν περωτισμένην ὑπὸ δύο μεγάλων, ἐκφραστικῶν καὶ γλυκῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ὡμοιάζον μᾶλλον πρὸς ὀφθαλμούς κόρης, ἡ ἀνδρῶς, καὶ δὴ Διευθυντοῦ οἰκοτροφείου. — «Ἴδου ἡ στιγμή!» εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ της ἡ Χ. . . «Καρδιά, θάρρος! Ἴσως δὲν εἶνε μοχθηρὸς, ὡς ἐκείνοι, καὶ ἡ γλυκεῖα αὐτοῦ ὄψις μὲ ἀναψυχεῖ.»

Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἐξέθηκε τὴν θλιβεράν ἱστορίαν της. . . ἤρξατο ἡρέμα τὴν ἀφήγησιν, τρέμουσα ἤγειρεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν φωνήν, συγκινομένη, ἐν τῇ ἀναμνήσει τῶν παρελθουσῶν συμφορῶν. . . τέλος ὡμίλησεν εὐτολμος, ἐλευθέρως.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν λαμπροὶ: ἀπεκάλυπτον τὴν ἀληθῆ ἀγωνίαν τῆς περιλύτου ἐκείνης καὶ πασχούσης καρδίας: ἐκ τῆς ὠχρᾶς τῆς ὄψεως διαφαίνετο μεγάλη τις ἀγαθότης.

Περατώσασα τὴν ἡμιλίαν περιέμενε μετ' ἀδημονίας. Ὁ Διευθυντὴς εἰσῆγα καὶ ἡ ταλαίπωρος ἀνέμενε περίτρομος. Θὰ ἐξήγετο ἐκ τῶν χειλέων του καλὴ, ἐνθαρρυντικὴ λέξις; Ὡ! ναί, ἐκεῖνος δὲν ἤθελε βεβαίως τὴν ἀποθῆσαι. . . Ἡ Χ. . . εἶχεν ἤδη ἀντιληφθῆ ὅτι οἱ λόγοι αὐτῆς συνεκίνησαν τὸν ἀγαθὸν ἐκείνον ἄνθρωπον.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐγκατέλιπε τὴν αἰθούσαν ἐκείνην ἠγχαριστημένη.

Ἦρξατο τοῦ σκληροῦ σταδίου τῆς διδασκαλισσῆς οἱ μικροὶ παῖδες ἦσαν ὀλίγοι ἀριθμοὶ καὶ ἀφιέρου εἰς τὰ προσφιλῆ ἐκεῖνα πλάσματα τὸ κρεῖττον μέρος τῆς ὑπάρξεως της: τὸν ροῦν καὶ τὴν καρδίαν ταῦτα τὴν ἠγάπων καὶ ἵποισιν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν της ταχείας προόδους! Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναψυχῆς, διεσκόδαζε μετ' αὐτῶν, τὰ ἠσπάζετο, τὰ ἐθώπευε, ἐγγίνετο παιδίον, ὡς αὐτὰ, ὡς οἱ μικροὶ ἐκείνοι ἀγγελοὶ! Ἡ διάνοια αὐτῆς ἦτο πάντοτε ἐστραμμένη

εἰς τὴν Σχολήν, πᾶσα αὐτῆς σπουδὴ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν μικρῶν γνώσεων τῶν τροφίμων της!

Εἰσήρχετο τὴν πρῶταν ἐν τῇ σχολῇ αὐτῆς καὶ ἐξήρχετο εἰς τὰς τέσσαρας, χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ ν' ἀκούσῃ ἄλλον, ἢ τὰ μικρὰ τῆς παιδείας. . .

Ὅσάντις διήρχετο διὰ τῶν ἄλλων δωματίων ἡρωθρία, εἴαν καθηγητῆς τις συνηντάτο μετ' αὐτῆς, ἡ καὶ εἴαν ὁ Διευθυντὴς τὴν ἐχειρέτιζε φιλοφρόνως. Οὕτως ἐν τῇ γαλήνῃ καὶ ἀταραξίᾳ καὶ ἀσφαλῆ διήρχοντο αἱ ὥραι, αἱ ἡμέραι, καὶ αἱ ἐβδομάδες, οὕτως ἐξηφανίζοντο ἔλιγον κατ' ἔλιγον αἱ παρελθούσαι θλιβεραὶ ἀναμνήσεις, ἐξηφανίζετο ἡ σκιά τῆς μελαγχολικῆς λύπης, ἥτις διαφαίνετο ἐκ τοῦ προσώπου της, τὸ μέλλον πλέον δὲν τὴν ἐφόδιζεν, ἡ, ἵνα εἴπω ἀκρεβέστερον, ἠγχαριστημένη οὕσα ἐκ τοῦ παρόντος, δὲν ἀιελογίζετο τὸ μέλλον!

Ἡδύνατο νὰ ἦγε διαρκῆς ἡ εἰρήνη ἐκείνη, ἡ ἀφελὴς αὐτῆς χαρὰ, καὶ δὲν ἐμελλε νὰ ἦγε ἡ μία ἀνακωχὴ εἰς τὰς θλίψεις της, εἰς τοὺς ἀγῶνάς της; Ἦτό ποτε δυνατὸν διὰ τὴν Χ. . . θυγατέτα σκληροῦ πατρὸς, ἥτις ἀπὸ βρεφικῆς ἡλικίας εἶχε στερηθῆ τῶν μητρικῶν θωπεϊῶν, καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τῶν περιβάλλουσιν τοῦ πατρὸς, ἦτο, λέγω, ποτὲ δυνατὸν νὰ ἤρχιζεν ἡ εὐτυχία διὰ τὴν ἀδολὸν ἐκείνην κόρην, ἀφ' ἧς τὸ πεπρωμένον εἶχε ἀφαιρέσῃ πάντα τὸν πλοῦτον καταλιπὸν αὐτὴν μόνην, ἄνευ μέσων, ἐξαναγκάσαν αὐτὴν νὰ ἐργάζηται ὅπως ἴσῃ; Ἄ! ὄχι! Τοῦτο δι' αὐτὴν δὲν ἦτο ἢ ἐν ὄνειρον, εἰς οὐ ἐξεγειραμένη, ἤθελε δοκιμάσαι πᾶσαν τὴν πικρὰν ἀπάτην, πᾶσαν τὴν βαθεῖαν πικρίαν, ἥτις ἐπιφέρει εἰς τὴν καρδίαν τὴν καθαράν πραγματικότητά. Ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἦγε εὐτυχῆς! Ἡ εὐτυχία ἐμελλε νὰ μένῃ δι' αὐτὴν μία λέξις πλάγος, ἀόριστος, καὶ οὐδὲν πλέον. Αἱ λύπαι, αἱ ἀνησυχίαι, ἄς ὑπήνεργεν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τοῦ ἑαυτῆς κηδεμόνος, συνισταμένη ἐξ ἀνθρώπων κακῶν, ἄνευ καρδίας, ψευδῶν συκοφαντῶν, οἵτινες δὲν εἶχον ἄλλον Θεὸν ἢ τὸ ἴδιον ἐγώ—, οἱ ἀγῶνες, οὗς ἐκείνη ἐμελλε νὰ ὑποστῇ μετὰ τοῦ κηδεμόνος, πονηροῦ γέροντος, ὅστις ἐκηδεμόνει αὐτὴν, μεταχειριζόμενος πάντα τὰ μέσα, ὅπως τὴν ἀποκτανῆσῃ, καὶ συγκρατᾶ λέξῃ μετὰ τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων, αἰτινες ἐστραμμένοι τιμῆς, εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ ἐπαυτῶσι ἀφηγεῖτο πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἐκείνον ἄνθρωπον, ὡς τοιοῦτον ἐκρινεν αὐτὸν ἡ καρδία της ναί, ἐκείνη εὐρεν, ἐν τῷ Διευθυντῇ τῆς Σχολῆς, ἕνα καλὸν, ἀγαπητὸν πατέρα, ἕνα προσφιλῆ ἀδελφόν, εἰς δὲ ἤνοιγε ἐλευθέρως τὴν καρδίαν.

Ἡμέραν τινὰ, πεπονημένη ἐκ τῶν συγχορῶν καταπίεσεων, μετέβη εἰς τὴν σχολὴν ὠχρᾶ καὶ τετρομαγμένη ἐρωτηθεῖσα τὴν αἰτίαν, ἐξερράγη εἰς κρουνοὺς δακρύων καὶ ἀνέκραξε: «Καὶ πῶς ἠδύναται νὰ ἦμαι ἄλλως; Φεῦ! ἐγὼ θ' ἀποθάνω! Δὲν ἔχω πλέον τὴν ὕλικὴν δύναμιν, ὅπως ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἀντιδράσω! Διότι δὲν ἔχω γονεῖς, διότι εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον, ἔνευ ὀδηγίας καὶ ὑποστηρίξεως; Ἄ, ὄχι. Καὶ εἴαν ἀποθάνω τῆς καίνης, θὰ ἐγκαταλίπω τὴν κατηραμένην ἐκείνην οἰκίαν, ἐν ἣ πάσχω, καὶ πάσχουσα εἶμαι διαβεβλημένη!» Ἐκείνη δὲν ἐκλαίει μὲν, ἀλλ' ἡ

νεκρική αυτής φύσις, ο άνεστραμμένος οφθαλμός διεδήλου ότι ήτο βεβασανίζμενη! "Απαξ έτι ο νέος διευθυντής φκταιρε την νεάνιδα, είτα, ως εάν έσωτερική τις δύναμις ήθελε μυστηριώδως ώθήσει αυτόν, ως εάν δυναμίς τις, ήν δέν ήδύνατο να διαφύγη, διέταξεν αυτόν ν' ανάδοξη: «Ω! άλλ' ούτος δέν είνε άνθρωπος! Δεσποίνις, εάν δάξασθε την συνδρομήν μου. . . . Θά πράξω όσον δύναμι δια σας!

Παρήλθον είστί μήνες καθ' ούς ή δυστυχής Χ* . . . ίσχυαινε και ύπέφερε, μη εύρίσκουσα άλλην παραμυθία ή εν ταίς μερίμναις της Σχολής, εν ταίς ώραις, καθ' ός άφιερουμενή εις την διδασκαλίαν, διετέλει όποσούν εν ανέσει!

"Αλλά τι έμελεν αυτή πών ό,τι οι άνθρωποι έβουλεύοντο κατ' αυτής πονηρόν, τι έμελεν αυτή ή ύβρις, αί συκοφαντίαι, οι προσβλητικοί λόγοι των κακοήθων εκείνων ανθρώπων; Δέν υπήρχεν ίσως έν όν, όπερ κατεπαύνε τα πάθη της; "Ολίγον κατ' όλίγον άνεπύχθη έν τη καρδιά της, μέ τινα αίσθησιν θαυμασμού και ένθουσιασμού. μία εύγενής στροφή, μία άγάπη, ήτις ύπήνεγκε τσαούτην γλυκήτητα έν τη άθλια αυτής καρδιά και έποίησεν αυτήν να θωπέη ήδέα όνειρα. "Ω! και ήγάπα τον νέον όστις έσωσεν αυτήν εκ της άθλιότητος, ήγάπα τον νέον εκείνον, όστις ήκραότο αυτήν συγκεκινημένος, ήγάπα εκείνην την ήδεως σοβαράν μορφήν!

Πώς ήτο ή καρδιά της εύθυμος, ότε έκαθητο παρά την πλευράν αυτού!

Πώς ήθελεν έν ταίς στιγμαίς εκείναις να επανέκτα τον απολεσθέντα πλουτόν της, δι' ου θα ήδύνατο να ήνε εύτυχής! Και διατι τον ήγάπα;

Πώς ήδύνατο ή καρδιά της να μένη έως τότε ψυχρά, άπαθής, να υποχωρήση εις μίαν τσοούτον ένθερμον άγάπην!

"Εκείνος ήτο εύπροσήγορος, εύγενής και μετεχειρίετο πρός την Χ* . . . λόγους εφεκτικούς, εξ ών τινές έποίησαν την νεάνιδα να πιστεύη ότι και αυτός έτρεφε δι' αυτήν αίσθημα τι ανώτερον του της φιλίας, άλλοι δέ τινες την έκαμον να σταθμίξη, έν πάση αυτής τη άμετρία, την άδυσσον, ήτις διεχώριζεν αυτήν εκ του περιηλμένου όντος! Πολλάκις έπεκαλείτο τον πατέρα αυτής, την μητέρα ή προσφιλές τι πρόσωπον όπως εξαγάγει αυτήν εκ της δεινής θέσεως της.

"Ο Θεός εισήκουσεν έν μέρει την παράκλησιν της δυστυχούς όρφανής, και ή δύσμοιρος, συμπληρώσασα τό είκοστόν πρότον έτος της ηλικίας της και εξελθούσα από της κηδεμονίας, μετέβη παρά τινι θεία, ένθα ήρξατο να διάγη βίον άτάραχον, ήρεμον, άνευ άλλων σκέψεων, ή της σχολής και του άγνού έρωτός της.

"Αλλ, ή εύτυχία, δέν ήτο πεπρωμένη δι' αυτήν!

"Ημέραν τινά οι μικροί μαθηταί έγκατέλιπον την σχολήν, και έν αυτή δέν είχον μένη ή τα παλαιά θρανία κενά "Η Χ* . . . εξήλθε κατά πρώτην φοράν εκ των τεσσάρων εκείνων τοίχων και μεταβάσα έν τω σπουδαστήριω ενάθησεν επί του ανακλιντρού ήτο σύννους μέ οφθαλμούς ήμικλείστους επανήγετο δια του νόου εις τον παραγωγέμενον βίον της, ότ' αίρνης εισέρχεται ο Διευθυντής. "Η Χ* . . . διεσείσθη! "Εκείνος, μέ τους ώραίους, μεγάλους και έκφραστι-

κούς οφθαλμούς, όλίγον συγκεχυμένος ίστατο άπέναντι αυτής. "Εκείνη ήρυθρίασε, χωρίς να έχη την δύναμιν να τω όμιλήση. "Ο δέ ένθαρρυνθείς εκ της σιωπής της κόρης, εκάθησε πλησίον επί μιάς καθέδρας και ήρξατο δια στομύλων και θελτικων λόγων να έκφράζηται τάς προς αυτήν καλές διαθέσεις και τα ένδόμυχα αυτού αισθήματα, άτινα από πολ-λοϋ υπέκρυπτεν έν τη καρδιά του! . . .

Την έσπέραν έν τη άγνή αυτής κλίγη ή Χ* . . . άνελογίζετο:

Διατι μέ εθώπειυσε; Διατι μοι εξέφρασε τά προς έμέ αισθήματά του;

Διατι μοι όμιλήσε περί οικογενείας, περί γάμου, δια τι μοι είπεν « ή σύζυγός μου, πτωχή ή πλουσία, να ήνε ή γυνή, ήν ή καρδιά μου θα έκλέξη; » "Θέλει να μέ φαινακίση δια των λόγων τούτων; Και ήρξατο ένα εκ των συνήθων εκείνων άγώνων, όστινές έτελευτών πάντοτε μέ την αυτήν φράσιν. "Εκείνος μέ έσωσεν εκ του στρεβλοϋ εκείνου γέροντος! δέν δύναται να μέ εξαπατήση. Και άφίετο να αναλικνίεζεται εκ του ήδέως όνειρου, όπερ κατεβάλλεν αυτήν ολοκλήρως και οιωνα παράφορος, ώμίλει άφ' έαυτής μόνη, γεγονούα τη φωνή, ως εάν υπήρχε τις άκροατής τις, χωρίς να γνωρίζη ότι τη έπεφυλάττετο ο ύστατος, ο τρωμερώτατος των άγώνων ο άγων της καρδιάς. Την νύκτα εκείνην έχοιμήθη βεβαρυμένη, την δέ πρώταν, ταχύτερον του συνήθους, μετέβη εις την σχολήν.

"Εφαίνοντο εις αυτήν ότι παρήρχοντο χίλια έτη, έως ου έδλεπεν εκείνον και τους μαθητάς της. Μετα πόσης στοργής έφάρετο πρός τα μικρά εκείνα νήπια! "Αλλά τη έπεφυλάττετο μία εκ των πρώτων διαφεύσεων των όνειρων της. Τη ήμέρα εκείνη δέν είδε τον Διευθυντήν. Παρήλθον μήνες, καθ' ούς έν τη καρδιά της νεάνιδος έπερρώθη ο ίσχυρός έρωσ, έν δέ τω Διευθυντή ή εύχαρίστησις ότι εύρα τέλος μίαν διδασκαλον, ήτις δέν απέδλεπεν, ει μη εις την εύημερίαν του Οικοτροφείου του.

Πειπειυία επί τω ανθρώπω, όστις, ως είπειν έσωσεν αυτήν εκ του άχραντος βαράθρου, έν φ' έπρόκειτο να έμπέση, δέν είχεν, ει μη ένα μόνον σκοπόν! να πράττη τό πών και πάντοτε, ίνα εύχαριστήση εκείνον. Πάντες ήδη έν τω Οικοτροφείω και τη γειτνιάσει έγγίνωσκον και υπεργάπων αυτήν.

Πολλοί νέοι έπρότεινον αυτή σοβαράς προτάσεις γάμου, άλλ' εκείνη σταθερά έν τη προαιρέσει αυτής έλεγεν « ή εκείνον, ή ουδένα έτερον αναμένω προς εξέλιξιν των περιπετειών μου. — Δύστυνος νεάνις! πόσον έμελλες να υποφέρης, ίνα τέλος πεισθής, ότι οι λόγοι του δέν υπήρξαν άλλο, ή φαινάκη, ότι ο άνθρωπος, έν ου ήγάπας τρυφερώς, μέ εύλάδεια θυγατρός, μέ άφοσίωσιν μνηστής, ουδέν άλλο ήτο, ει μη, εις έγωιστής.

"Ελικουθεύσα εκ των κολακειών, εκ των έκφραστικων λόγων, εκ των βλεμμάτων, εκ των θωπειων αυτού. . . κατέπεσεν ήττημένη! . . . Είτα ήρξατο τον άγώνα. "Εκείνος δέν υπερέβη τά όρια, διότι δέν έσχε περί αυτού τό θάρρος δένπροσέθη, ουχι εξ αγαθότητος καρδιάς, εξ οίκτου προς τη κόρην, άλλά, διότι άνελογίσθη τάς συνεπειάς και ότι ώφειλε κατόπιν να ενεργήση, ως άνθρωπος τίμιος και ουχι ως άτιμος, όποός ήτο. "Η Χ* . . . διύλιζε μέ μυρίους

τρόπους την σκέψιν, έβασάνιζε την καρδιαν και έπα-νελάμβανεν:

— «Κατέθραυσα τό μέλλον μου. είμαι άναξία πάντων!»

Και έμως ή άφελής, ή αγαθή καρδιά της έλεγεν άκαταπαύτως.

— «Υπήρξα έγώ ή αιτία! "Εκείνος είνε αγαθός!» Και άντι να τον μισήση, άντι να τον καταρασθή, να τον κακολογήση, να τον άποφύγη, τούναντίον τον συνεπάθει και άνεζήτει. — "Εκείνη έκλαιε σιωπηρώς, ότε ουδεις έδλεπιν αυτήν, και συνεχώρει αυτόν και ήγάπα αυτόν περισσότερο και παρεκάλει τον Θεόν, όπως μεταλλάξη αυτόν! Ταλαίπωρος κόρη! "Ο Διευθυντής την ήθελε παρ' έαυτφ, άλλ' ήδύνατο να μένη επί πλέον έν τη Σχολή εκείνη; "Η καρδιά, ή ψυχή, ή λογική, τό πών τη έλεγον όχι. — Και πώς ήδύνατο να ζή μακράν της Σχολής εκείνης, έν ή μέσω μιάς θωπειάς των νηπίων και ένός βλέμματος εκείνου, διήλθε τόσας ώραις στιγμάς, άπεριγράπτου ψυχικής συγκινήσεως, ένθα έμαθι να αγαπά, ένθα έποίησιν όρθην σκέψιν της ζωής;

Πώς ήθελε δυνηθή να επιδοθή εις την διδασκαλίαν έν τοίς δημοτικούς σχολείοις μετα νηπίων άγροικων, ρουπαρών, και επί πλέον μακράν ούσα εκείνου, όστις μέχι τοϋδε υπήρξε δι' αυτήν τό πών; Πώς, έν τίνι τρόπω; "Ητο θλιβερόν, ήτό τι τρωμερόν, και έμως ή Χ* . . . , όσάκις άνελογίζετο και έκρινε την διαγωγήν του άνεφώνει!

— «Είνε άναγκαίον. "Οφείλω να τό πράξω, εάν θέλω να ζήσω τιμία, εάν θέλω να μη πέσω εις τον βόρβορον, εάν θέλω, ίνα μη και αυτός μίαν ήμέραν με περιφρονή. Ναι, θα έγκατάλιπω αυτόν και δια παντός. . . "Ας είνε εύτυχής μέ εκείνη, την όποιαν αγαπά και είθε ή καρδιά της να γευθί, πάσας εκείνας τάς τέρψεις, άς έγώ ένόμιζον ότι θ' απολαύσω και τάς έποιάς τούναντίον τό πεπρωμένο μοι έκαμε να εύρω πολύ άρισταμένοσ άπ' έμου! "Ο άναχωρήσω, θα υπάγω εις ένα τόπον μακράν, άφανής και άγνωστος παρά πάντων, θα ζήσω με την προσφιλή άνάμνησιν εκείνου, άφιερουμενή καθ' ολοκληρίαν εις την διδασκαλίαν.

Και ή μελαγχολική ψυχή, έν τω άπηνεί άσπασμφ εύγενούς τινος θλίψεως, ήρξατο του έσγάτου άγώνος, έν τω τέλει του όποίου ή Χ* . . . , νέα έτι ούσα, θα εξηλείετο, ως πεπλανημένον τι άνθίλιον, όπερ ή θύελλα άποσπάζ εκ της γεννητήρας γής και φέρει μακράν, έν' άποθάνη έν μέσω των απομεμονωμένων βράχων.

Τό άτυχές πλάσμα ένίκησεν έαυτό. "Από δύο ήδη ετών τυγχάνει δημοδιδάσκαλος πάντες καλοϋσιν αυτήν με τό επώνυμον: « ή Μικρά » μεταξύ της ξανθής κόμης της διαλάμπει ορίζ τις άργυρζ, τό μέτωπόν της είνε ηύλακωμένον με βαθείας ρυτίδας. Τά βρέφη την αγαπώσι και καλοϋσιν αυτήν τροφόν' εκείνη τα θωπέυει ήδέως, άλλ' ένφ τα παρτηρεί ύγραίνονται οι οφθαλμοί της.

"Αναμνησκαται άλλων νηπίων, εξ ών τό πεπρωμένο ήθέλησε ν' αποχωρήση αυτήν δια παντός. Είνε ήσυχος και άτάραχος άλλ' ή καρδιά της πάσχει και ή υγεία της εξασθενείται ταχέως.

Και δή, συν πάσι τούτοις, ουχι αγανάκτησιν,

ουχι άράν τινα εκπέμπει κατά του όντος εκείνου, όστις ήδη περιθάλλει άλλην δεσποινίδα, κατά του όντος, έπει, εις επαμοιόην των κόπων της, τη άφήρσεν έν μέλλον, πών μέσον, ίνα άνακουρίση έαυτήν, ίνα βελτιώση την άθλιαν κατάστασιν της!

Τοιούτος ο άνθρωπος! και τοιούτος ο βίος!

"Εκεί, ένθα νομίζομεν, ότι θα εύρωμεν εύτυχίαν, εύρίσκομεν λύπην' ένθα φαίνεται ήμιν ότι ένοικεί συμπάθεια, αγαθότης, εύγνωμοσύνη, όρρώμεν τούναντίον έλλειψιν καρδιάς, υποκεισίζην, έγωισμόν. Τούτο άνήκει τω κόσμω' δόλος και α ύ τ α π ά τ ή .

Δειλαία Χ* . . . , είθε! ο δημοδιδασκαλικός βίος σου να σοι έπιφυλάξη τέρψιν τινά, εξ εκείνων, άς επί ματαίω ήλπισας! Είθε! ή καρδιά σου να δυνηθί, επί των τερψών του άνναταποδότου έρωτός σου, να άνεγειρή έτερον ίσχυρότερον, αισθηματικώτερον, άληθέστερον, να ήνε ικανός να σε ανταμείψη δια τα υπενεχθέντα πάθη σου και να σοι επαναδώρηση την εύφροσύνην, την υγείαν, τον ένθουσιασμόν και την χάριν των είκοσιν ετών σου. Είθε! έκεί, έν τω μικρφ εκείνω χωρίω, ένθα σήμερον εκχέεις την άκτίνα της αγαθότητός σου και ένθα εμπνέεις έν τη καρδιά τσοούτων αμαθών νηπίων τό αίσθημα του καλοϋ και του άληθοϋς, να εύρως εκείνον όστις θα γνωρίτη να σε αναλάβη, έκτιμών τα προτερήματα του νόου και της καρδιάς σου. Είθε, έν τω ουρανφ να κυάνη ή ειρηνική σημαία, έφ' ής να μη διαμεινη πλέον δια σε ή σκληρά και τρωμερά λέξις «Θυσία», άλλ' ή επχωγός εκείνη, των τσοούτων χαρμοσυνών «Εύτυχία!»

"Εν Μελίτη τη 29 Ιανουαρίου 1902

ΕΙΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

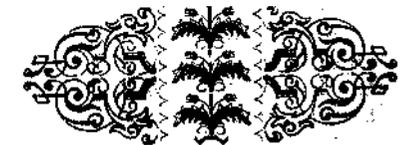
"ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,

ΚΥΚΝΕΙΟ

"Όταν στή νύκτα τη βαθιά
Τό γκίωρη άκούσης να στεράξη
Και τη βροχούλα σγαρά,
Τη' όης σ τη γή άργά να στάξη,

Κλάψε - ώ κλάψε - Ποιητή!
Την ώρα εκείνη ή ψυχή μου
Τό κύκνειο άσμα τραγουδεί
Και σβόνουν πια οι λογισμοί μου.

Λίμυλία Κούρτελη

PARDON

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

- Προσοχή, ηευγία, σιβασμά, τόπο...
- Τι είναι; Μά τι τρέχει λοιπόν;
- Σιωπή έρχεται...
- Μα ποιός... τί...
- Η αυτού εξοχωτάτη γαληνότης... το Pardon!

"Α! άρχετην ή συχίαν και ειρήνην διαχέει ή γλυκυτάτη αύτη λέξις. Ποσάκις δέν ήναγκάσθης να πετάξης το γαλλικόν τούτο φιλοφρόνημα εις συμπλήρωσιν άγρίας επιθέσεώς σου και κατ' αυτού του φανοῦ τής έδοῦ σου, ποσάκις δέν ήναγκάσθης να κρυφθής υπό τήν διαφανή ταύτην άσπίδα άποφεύγων ούτω τήν άνταπόδοσιν τής ήμεροτάτης ή τωσ φιλοφρονησεώς σου κατά του τυχόντος. Ποσάκις κατεργόμενος τήν όδόν Σταδίου και έσκοτιζόμενος συνεχρούσθης μετά προγάστορος βαρυθύμου, όστις πριν ή προσθάση να ένοήση άν ζή άκέμη, δέχεται έν ορεκτικώτατον Pardon ένφ ή κοιλία του άνωφελώς σφραγίζεται.

Ποσάκις και συ αυτός δέν έδέχθης εξωνυχιστικώτατον πάτημα διά τής άγριοσαρούχας άρειμανίου ρουστανελοφόρου κολοσσού, όστις απαθέστατα σου προσθέτει: Μι του μπαρδόν... "Ως να σου έλεγε: Μη σέ μέλλει... έγώ ήμουν... Τόπον λοιπόν να διέλθη ή αυτού Μεγαλειότης ό ακόλουθος τής εγγενεστάτης Άπροσεξίας.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Λάμπαν τ' άστρα δάν διαμάντια
Στην άγκάλη τ' Ούρανοῦ,
Και το άργυρένιο βράδυ
"Εδίοχνε βαθύ σκοτάδι
Με το φάσ λαμποῦ φανοῦ.

"Αργιρή ήταν ή νύχτα
"Αστεροφώτιστ' ή βραδυά
"Όταν τής ματιός σ' άχτιδα
Μέσ' στή μαύρη μου καρδιά
"Έχυσε χρυσήν έλπίδα.

"Αλέξ. Κ. Αναγνωστόπουλος

Σκηνή Α'

"Η κυρία Χ... ή όποία είναι πολυλογωτάτη και εις άκρον εχέμυθος κατά τον νόμον, όστις διέπει τας γυναίκας, καταφέρεται κατά του συζύγου της, όστις έτόλμησε να τήν επιπλήξη.
— "Εγώ φλόαρος... έγώ γλωσσού... έγώ... ότι ειςέρχεται εις τά αυτιά μου...

— "Εξέρχεται από το στόμα σου...

Σκηνή Β'
"Επαπειλείται λιποθυμία εκείνησ της 43ης δυνάμεως του ψεύδους της καιροσμικαίδουναμικαι άσκήσεις εκείνου, χροσί τε και ποσίν.

Διάλογος μεταξύ εύζώνου και συμπατριώτου του.

— "Ω, τί μπόι έρηξίς έρίψ;
Πού 'στ διάουλ' σ' οίκονομάν';
— "Είμαι εβζνος τς Άνακτουρικής φ... ρας.

"Η αυστηρά μαμά πρός τον άτακτον μπεμπέ...

— "Όρίστε κύριε μου θέλεις και καραμέλαις...

Δέν μου λέγεις σε παρακαλώ, άν είχες σό έν μπεμπέ άτακτό, θά του έδιδες και γλυκίσματα;

— "Θά τού έλεγα: «Νά, πάρε τώρα

καραμέλαις... αλλά να προσέχης άλλη φορά... διότι...»

"Υπερβολική άφέλεια.

Χωρική κόρη νεωστί υπανόρευθεισα έμπορον μουσικόν ειδών έν άπουσία δε του συζύγου της εύρισκομένη έν τω καταστήματι, δέχεται τήν έπίσκεψιν άγοραστοῦ.

— "Έχετε τον «Κούρια» του Ροσσίνι;
— "Όχι, κύριε, ό άνδρας ζυρίζεται μόνος του...

"Ο δήμαρχος τής πολίχνης Κ. έδημοσίευσε τήν εξής δήλωσιν:

"Ο κ. δήμαρχος γνωστοποιεί, ότι ό ταῦρος όστις έπρόκειτο να εκτεθῆ προς πώλησιν τήν 8 τρέχοντος, δέν είναι δυνατόν να έλθῃ. "Ο κ. Δ. ύπεσχέθη να τον άντικαταστήσῃ.

"Απλοϊός τις φαρμακοποιός άναγιγνώσκων ότι ύπουργός τις δέν άμίλει ποτέ, προσήλθε παρ' αυτώ και εζήτην ν' τον έδῃ.

— Τι τον θέλεις τον έρωτά ό ύπκρέτης...
— Να του δώσω καταπότια διά τον λάρυγκα.
— Τι να τά κάμη;
— Διά να μιλήσῃ, άδελφέ, εις τήν Βουλήν...

Pardon!

ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣΑ ΧΑΡΑ

"Ο παππάκης φέρει εισιτήρια του ίπποδρομίου και ό Τάχης πηδά από χαράν ένφ ή μαμμά του γελά από ευχαριστησιν.

"Η μαμμά και ό Τάχης διαμαρτύρονται ότι δέν τά έχουν και ό Παππάκης άπορεί τι έργοναν.

"Ο Τάχης διά τήν βεβαιωθή, λαμβάνει τά εισιτήρια και ένφ ή μαμμά του ένδύεται αυτός παιζει με ταῦτα.

"Ηδη ό πατήρ και μητηρ άδημονούν. "Ο Παππάκης έρευνάται παρταχού άλλ' εις μάτην φωνάζει και άγανακτεί.

"Ο Παππάκης άρου ήτιμάσθη, άναζητεί τά εισιτήρια και δέν τά εύρίσκει εις τά θηλάκια του.

"Επί τέλους ό Τάχης λβει τήν άπορίαν λέγων: "Εσφογγίσθηκα παππάκη και τά έρριξα εις τήν τρύπα!

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Η ΨΗΚΤΡΑ

Τά παίρμεν τούτα είναι μάλλον διά παιδας και κοράκια. παρ' ών εκτελεζόμενα δύναται να προκαλέσῃ και τήν εύθυμία των περίε μεγάλων.

Πρός τούτο παντες οι παίκται σχηματίζουσι κύκλον έν τω μέσω τής αιθούσης, άλληλοπρατούμενοι διά των χειρών τής όσφύος. Μέσφ του κύκλου ίσταται εις όστις ύφίσταται και το μαρτύριον του παιγνιδίου. Οι έν κύκλω παίκται κρατούσι μίαν

ψηκτραν διά των όπισθεν τεθειμένων χειρών, ούτως ώτε αύτη να είναι άόρατος τῶ έν τῶ μέσω.

Διά τής ψηκτρας λοιπόν, όστις των έν κύκλω κατορθώσῃ ψηκτριζει τον έν τῶ μέσω, όστις στρέφεται διά να αρπάξῃ τήν ψηκτραν, ήτις πάλιν διοχετεύεται τάχιστα από χειρός εις χείρσ και άμέσως ψηκτριζεται υπό άλλου και ούτω καθ' εξής μέχρις ότου συλλάβῃ τήν ψηκτραν, ότε ό εις χείρας όπτιος κατασχίθη ύποχρεούται να αναπληρώσῃ τον έν τῶ μέσω ίατάμενον και ύποφέρωντα το μαρτύριον του διασκεδαστικώ τούτου παιγνιδίου.

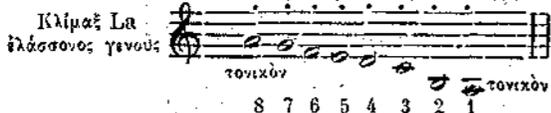
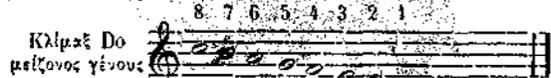
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Περὶ σχετικῶν τόνων

Εἶπόμεν ὅτι ἡ κλίμαξ τοῦ ἐλάσσονος γένους σχηματίζεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν φθογῶν, εἴτινες εἰς τὸ μείζον γένος παράγουσι ἄλλην τινα κλίμακα. Π. χ.

Οἱ τόνοι τῶν διαφόρων γενῶν, οἵτινες ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους τοιαύτην τινὰ σχέσιν, ὀνομάζονται σχετικοί.

Ἐπομένως βλέπομεν εἰς τὸ προηγούμενον παράδειγμα, ὅτι ὁ τόνος τοῦ Do πρωτότυπος τῶν τόνων τοῦ μείζονος γένους, ἔχει διὰ σχετικὸν τὸν La, πρωτότυπον τῶν τόνων τοῦ ἐλάσσονος γένους. Ἀντιαπρόφασις δὲ ὅτι ὁ τόνος La ἐλάσσονος γένους ἔχει διὰ σχετικὸν μείζονος γένους τὸ Do.

Οὕτως ἕκαστος τόνος μείζονος γένους ἔχει διὰ σχετικὸν τόνον τινὰ ἐλάσσονος γένους καὶ ἀντιστροφήως. Ὑπάρχουσι λοιπὸν πάντοτε δύο τόνοι διαφόρων γενῶν, σχετικοὶ ὅμως δι' αὐτῶν, τὸ κλειδίον φέρει τὸν αὐτὸν ὀπλισμὸν.

Τὸ προηγούμενον παράδειγμα μᾶς δεικνύει, ὅτι τὸ τονικὸν τῆς κλίμακος τοῦ ἐλάσσονος γένους εἶνε τὸ ἕκτον διάστημα τῆς κλίμακος τοῦ μείζονος γένους καὶ τὸ τονικὸν τῆς κλίμακος τοῦ μείζονος γένους εἶνε τὸ τρίτον διάστημα τῆς κλίμακος τοῦ ἐλάσσονος γένους.

Ἄλλως τὸ τονικὸν τοῦ ἐλάσσονος γένους εὐρίσκειται πάντοτε τρία διαστήματα ἐλάσσονος γένους, κάτωθεν τοῦ τονικοῦ σχετικοῦ μείζονος γένους.

Οἱ σχετικοὶ λοιπὸν τόνοι εὐρίσκονται ὡς ἐξῆς:

1ον Πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐλάσσονος γένους κατερχόμεθα τρία διαστήματα ἐλάσσονος γένους ἐκ τοῦ τονικοῦ τοῦ μείζονος γένους. Ἦτοι Re μείζονος γένους, σχετικὸς Si ἐλάσσονος γένους. 2ον

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Πρὸς εὐρεσιν δὲ τοῦ μείζονος γένους ἀνερχόμεθα τρία διαστήματα ἐλάσσονος γένους ἐκ τοῦ τονικοῦ τοῦ ἐλάσσονος γένους, ὡς Fa τοῦ ἐλάσσονος γένους, σχετικὸς La μείζονος γένους.

Εἶδομεν πῶς δυνάμεθα ἐκ τοῦ ὀπλισμοῦ τοῦ κλειδίου καὶ γνωρίσωμεν τὸν τόνον τεμαχίου τινός.

Ἄλλὰ ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο σχετικοὶ τόνοι ἔχουσι τὸν αὐτὸν ὀπλισμὸν ἐν τῷ κλειδίῳ, δὲν δυνάμεθα ἀμέσως νὰ γνωρίσωμεν ἐὰν ὁ τόνος τοῦ τεμαχίου εἶνε μείζονος γένους ἢ ἐλάσσονος. Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἰδιαιτέρως τινὰ τρόπον ὅπως διακρίνωμεν αὐτούς.

Ὁ πρῶτος ἀπλοῦς τρόπος εἶνε νὰ λαμβάνωμεν τὸ μὴ κοινὸν φθογγόσημον καὶ εἰς τοῦ, δύο τόνους, ἤτοι τὸ αἰσθητὸν φθογγόσημον καὶ εἰς τοὺς δύο τόνους, ἤτοι τὸ αἰσθητὸν φθογγόσημον τὸ ὑπεριχόμενον μόνον εἰς τὸ ἐλάσσον γένος.

Τὸ ἑβδομὸν διάστημα τῆς κλίμακος τοῦ ἐλάσσονος γένους, ὡς εἶδομεν, ταυτίζεται μὲ τὸ πέμπτον τῆς σχετικῆς κλίμακος τοῦ μείζονος γένους.

Π. χ.

Κλίμαξ τοῦ μείζονος γένους

1 2 3 4 5 6 7 8
Do, re, mi, fa, sol, la, si, do

la, si, do, re, mi, fa, sol, la
1 2 3 4 5 6 7 8

Κλίμαξ ἐλάσσονος γένους

Σχετικοὶ τόνοι

Ἐὰν εὐρίσκωμεν εἰς τοὺς πρώτους πόδας τεμαχίου τινός τὸ πέμπτον διάστημα τοῦ μείζονος γένους, τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἑβδομὸν διάστημα τοῦ ἐλάσσονος γένους, στερούμενον τῆς ἀνιούσης ἀλλοιώσεως, ἀμέσως συμπεραίνωμεν ὅτι σταίρειται τοῦ αἰσθητοῦ φθογγόσημου καὶ ἐπομένως τὸ τεμαχίον ἄν εἶνε ἐλάσσονος γένους, ἀλλὰ μείζονος. Ἐὰν ὁμοίως τὸναντίον εὐρωμεν τὴν ἀλλοιοῦσαν ἀλλοίωσιν, τότε εἴμεθα βέβαιαι, ὅτι εἶνε ἐλάσσονος γένους.

Οὕτως εἰς τὸ προηγούμενον παράδειγμα τὸ 5ο φυσικὸν δεικνύει τὸν τόνον τοῦ Do μείζονος γένους καὶ τὸ Sol # τὸν τοῦ ἐλάσσονος γένους. Ὁ τόνος αὗτος εἶνε λίαν εὐκαρῆς καὶ πλῆρης, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ πάντοτε.

Τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἐπειδὴ εἰς τεμαχίον τι δυνατὸν ν' ἀπαντήσωμεν διαφόρους τυχαίως ἀλλοιώσεις τιθεμένας ἀπλῶς χάριν τῆς μελωδίας καὶ μὴ ἀριθμομενῆς ἐν τῇ ἀρμονίᾳ. Δυνατὸν τὸ 5ον διάστημα νὰ φέρῃ ἀμοῦσαν ἀλλοίωσιν, ὅμως νὰ μὴ εἶνε αἰσθητὸν φθογγόσημον. Π. χ.

Do μείζονος γένους (μὲ Sol #)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΕΩΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1902

Ἐνεργητικῶν		Παθητικῶν	
Ταμείον καὶ Ἐθν. Τράπ. τῆς Ἑλλάδος.	Δρ. 8,005,130.65	Κεφάλαιον Ἐταρτικῶν.	Δρ. 10,000,000.—
Διαθέσιμα παρὰ ταῖς ἐν Ἑuropῇ Τραπεζαίαις εἰς χρυσόν.	» 1,632,732.49	» Ἀποθεματικῶν.	» 4,728,872.30
Χρυσὸς καὶ Συνάλλαγμα.	» 738,697.30	Ὁμολογίαι φρ. χρ. 2 1/2 ἑκατ. ἐξοφλητέαι τῇ 1 Ἰουλίου 1924.	» 3,750,000.—
Προεξοφλήσεις.	» 5,485,249.26	Κρατήσεις διὰ μελλούσας ἀποσβέσεις	» 100,000.—
Λησμοὶ τρέχοντες εἰς χρυσὸν καὶ δραχ. ἐπὶ ἐνεχ. χρεωγρ. Δρ. 14,743,737.25 ἔμπορ. καὶ ἄλλων ἐγγυησεων.	» 4,897,750.40	Καταθέσεις εἰς χρ.	
ἐπὶ ὑποθήκῃ.	» 3,535,574.70	καὶ δρ. Δρ. 23,645,893.53	
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχ. χρεωγρ. Δρ. 2,188,807.45	» 23,177,062.35	Καταθ. Δημοσίου » 1,976,742.75	
Προσωρινοὶ τρέχοντες λησμοὶ εἰς χρυσόν καὶ δραχμάς.	» 1,588,644.40	Ταμειυτήριον » 1,598,515.60	» 26,621,451.88
Καταστήματα καὶ κτήματα.	» 379,227.82	Ταμείον συντάξεων ὑπαλλήλων.	» 42,973.85
Ἔσοδα ἐγκαταστάσεως Κεντρικοῦ καὶ ὑποκαταστημάτων.	» 165,387.10	Ἐξωτερικοὶ λογαριασμοὶ εἰς χρυσόν.	» 4,405,705.11
Ἐκπαιδείας λογαριασμοί.	» 438,081.40	Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι	» 236,160.95
Χρεώγραφα καὶ τοκομερίδια εἰς χρυσόν καὶ δραχμάς.	» 4,811,196.60	Γραμ. πρὸς εἰσπραξίν εἰς χρ. καὶ δρ.	» 355,664.60
Συμμετοχὴ εἰς διαφόρ. ἐπιχειρήσεις.	» 399,045.45	Μερίσματα πληρωτέα.	» 73,352.25
Δάνεια εἰς λιμενικὰ ταμεῖα Πειραιῶς καὶ Κυπαρισσίας.	» 1,469,170.25	Διόφρα.	» 664,551.57
Ἀπαιτήσεις ἐπιβαλλεῖς.	»		
	Δρ. 50,978,432.51		Δρ. 50,978,432.51

Ἐκτιμηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τιμῶν τῆς 30 Ἀπριλίου 1902

Διὰ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ὁ Διευθυντὴς Μ. ΙΩΡΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἀρχιλογιστὴς Δ. Δοσανίδης

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν ἐκτελεῖ: Προεξοφλήσεις.—Εἰσπράξεις γραμματίων.—Προκαταβολὰς ἐπὶ χρεωγρῶν καὶ ἐμπορευμάτων.—Ἀνοίγει τρεχομένους λογαριασμοὺς ἠγγυημένους καὶ ἐν γένει ἀναδέχεται τὴν ἐκτέλεσιν πάσης τραπεζικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ συμφερωτάτου δρους.—Δέχεται χρεώγραφα πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων.—Ἐνοικιάζει χρηματοκιβώτια εἰς ἰδιώτας.—Δέχεται καταθέσεις χρημάτων εἰς χρυσόν καὶ τραπεζογραμμάτια πληρῶνουςα τόκων:

3 3/4 εἰς πρώτην ζήτησιν
4 1/2 3/4 διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν
4 3/4 " " ἑνὸς ἔτους
5 3/4 " " δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα.

Διὰ τὰς εἰς τὸ Ταμειυτήριον τῆς, λειτουργοῦν καθ' ἑκάστην, καταθέσεις ὡς καὶ διὰ τὰς χάριν ἀγαθοεργῶν σκοπῶν πληρώνει τόκον 4 3/4.

ΤΑΜΕΙΟΥΤΗΡΙΟΝ

Πρὸς ἐμφύχωσιν τοῦ παρὰ τῷ Λαῷ πνεύματος τῆς οἰκονομίας πληρῶναι τόκον 4 0/0 ἐτησίως διὰ τὰς ἐν τῷ ταμειυτηρίῳ καταθέσεις, ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐν Πειραιῇ, Πάτραις, Βώλω, Σέρφω, Καλάμαι, Ἀλεξανδρεία (Αἰγύπτου) Χαρίους Ἡρακλεῖω.

ΤΜΗΜΑ ΤΙΤΛΩΝ

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν δέχεται καταθέσεις χρεωγρῶν πρὸς φύλαξιν ἀντὶ ἐλαχίστων δικαιωμάτων, ἐπιφορτίζεται δὲ καὶ τὴν εἰσπραξίν τοκομεριδίων ἐλληνικῶν καὶ εὐρωπαϊκῶν χρεωγρῶν παντὸς εἶδους.

ΑΙΜΥΓΛΙΑΣ ΚΟΥΡΤΕΛΗ "ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,,

ΛΥΡΙΚΑΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἡ Δίς Αἰμυγλία Κούρτελη ἐν ῥωραϊοτάτῳ καλλι-
μόρφῳ τομίδῳ ἐν ᾧ προτάσσει τὴν ῥωραϊαν μορφήν τῆς
ἐδημοσίευσσε σειρᾶν ἀρίστων ποιημάτων, πολλὰ τῶν
ὁποίων ὑπόσχονται εὐσεβῆ ἱερεῖαν τῆς Ποιήσεως, ἀρί-
στην καὶ ἐξέχουσαν πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς Λυ-
ρικῆς ποιήσεως, ἐνθα ἀναδεικνύεται ψάλτρια τῶν ἐρω-
τῶν.

Πολλὰ τῶν ποιημάτων τῆς ἔχουν βάθος, ὅσῳ καὶ
λυρισμὸν ἀφίνοντα ἐντυπώσσει εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὡς
τὸ Χάδι τῶν νεκρῶν, ὁ θάνατος τῆς
ψυχῆς, ἡ ψυχὴ μου καὶ ἄλλα πολλὰ, ἔτε-
ρα δὲρ χάριν ἀμετρον, ὡς τὸ Τώρα τί κλαίς; Ἀπὸ
μακρὰ κτλ.

Δὲν προτιθέμεθα ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου νὰ ἐπιχειρή-
σωμεν ἀλλὰ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν νὰ ἐν-
θαρρύνωμεν καὶ συγχαρῶμεν ἐν ταύτῳ τὴν Διὰ Κούρ-
τελη, εὐχόμενοι μετ' οὐ πολὺ νὰ ἴδωμεν τόμον ὀγκω-
δέστερον καὶ πάντοτε ἐξέχοντα.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ

Τὸ ἐξόχως ἀρίστον, τὸ μοναδικὸν Ἑλληνικὸν ἐγκυ-
κλοπαιδικὸν λεξικόν, ὅπερ πρὸ δεκαετίας ἐξέδωσαν ὁ
φιλόσοφος κ. Γ. Μπάρτ, ἦδη συμπληροῦται, ἵνα μὴ
καταστῆ ἀτελές ἐκ τῶν ἐπελθουσῶν προόδων εἰς τὴν
ἐγκυκλοπαιδίαν.

Τὴν ἐκδοσὴν ταύτην, ἣτις θὰ περιέχει τὴν κίνησιν
ἔλου τοῦ νῦν Ἑλληνισμοῦ με ἕλας τὰς σχετικὰς εἰ-
κόνας, πᾶς τις πρέπει νὰ προμηθευθῆ ἀπευθυνόμενος:
Μπάρτ καὶ Μπάρτ Ἐκδόται Ἀθήνας.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

1ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1ον Νάρκισσος-Κισσός

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Αὐρηλία Μ. Πρίντεζη ἐξ Ἀθη-
νῶν, ὁ κ. Α. Νικολαΐδης ἐκ Λαρίσσης, ἡ Δίς Αντι-
γόνη Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν. ὁ κ. Ροβέρτος Βεντένης
ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Α. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

2ον Ἀπέννινα-Πεῖνα

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντεζη ἐξ Ἀθη-
νῶν ὁ κ. Ἀ. Νικολαΐδης ἐκ Λαρίσσης, ὁ κ. Παναγ.
Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν (βλ. Ἀλληλογρ.) ὁ κ.
Ροβέρτος Βεντένης ἐξ Ἀθηνῶν (βλ. Ἀλληλογρ.), ὁ κ.
Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν (βλ. Ἀλληλογρ.).

3ον Τὸ πῦρ ἔφερεν ὁ Προμηθεὺς

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Αὐρηλία Μ. Πρίντεζη ἐξ Ἀθη-
νῶν, ἡ Δίς Ἀντιγόνη Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν. ὁ κ.
Αδ. Νικολαΐδης ἐκ Λαρίσσης, ὁ κ. Παναγ. Παπαθα-
νασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Ροβέρτος Βεντένης ἐξ Ἀθη-
νῶν, καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

4ον Ἡ Φαλακρά εἶνε ἀσθένεια

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Α. Παπαθανασίου ἐκ
Πατρῶν, ὁ κ. Ροβέρτος Βεντένης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ
κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

8ον Αἶνιγμα

Ζῶν εἶμαι ζωηφόρον
τρομερὸν καὶ κερασόφορον.
Εἰς ἐνδόξους, φεῖ! παρήλθον
χρόνους ἐφημιόσθην γέρας.
Εἰς τὴν Κρήτην νέοι ἦλθον
κ' ἔσχον τὰς στιγμὰς ὀλίγας

Νῦν τὸν τράχηλόν μου κόψε
μὴ φοβεῖσ' ἀπὸ μακρόθεν.
προδοχὴν ἀμέσως δῶσε
κ' εἰς τὸ γέφυμα σου θά μ' εὖθρας
πόθεν;

9. Αἶνιγμα

Πόλις τις εἶμ' ἐργατικὴ
πολὺ καλὰ μὲ ξούσης
ἀν ὄχι, φίλε σήμερον
τότ' αὐριον θά μ' εὖθρας.

Ἄν δὲ βγάλης ἓνα γράμμα
μὲ τρόπον τινὰ ἡμερον
τότε λῦτα ἐν τῷ ἡμα
σοῦ. ἔφυγε ἡ σήμερον.

10ον Γοῖφος

Τὸ 5 λύκο νῦν ΕΩ ΡΕ

Κισσός.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Παναγ. Α. Παπαθ. Πάτρας. Οἱ λύται τῶν
περισσότερων ἀσκήσεων λαμβάνουσι ἓνα οἰοδηγότα
τόμον τῆς Φύσεως εἴτε παλαιὸν εἴτε νέον, ἐγκρίσει
τῆς Διευθύνσεως. Λόγος τοῦ Λυσίου ὑπὲρ Μαντι-
θείου καὶ δῆμου καταλύσεως ἀπολο-
γία ὑπάρχει κείμενον ἀντὶ 50 λεπτ. καὶ Παράφρασις
μετὰ προλόγου εἰσαγωγῆς καὶ ὑποσημειώσεων δρ.
1,50 ὑπὸ Δ. Κασσελίδου. Δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ σᾶς τὰ
προμηθεύσωμεν ἂν ἀποστείλατε τὸ ἀντίτιμον μετὰ
τῶν ταχυδρομικῶν.—κ. Ρ. Β. ἐν τ. Ἀθήνας. Ὅχι τόσον
γενικῶς τὰς λύσεις σας.— Α. Μιχ. Λάρι-
σας ἡ λύσις τῆς 2ας ἀσκήσεως ὡς βλέπετε περι-
έχεται μόνον εἰς τὰ Ἀπέννινα. Ὡστε προσέχετε.
Τὰ φύλλα θὰ στέλλονται αὐτόθι. Βασιλείου ἠρησῆθι.
Δίδα Ἀντ. Π. Ἐν τ. Ἄ. Παρακαλοῦμεν τοῦ
λοιποῦ τὰς λύσεις σας ἐπὶ χάρτου νὰ τὰς στέλλετε.
Δ. Κ. Κωνσταντὰ Δελτάριον ἐλήθηθι ἔχει καλῶς.
Ἀναμένομεν.— Η. Α. Λεοκ. Ἄδ. Φύλλα ἐστάλ-
λησαν.— G. Kyg. Port Said, Κατὰ τὴν παραγ-
γελίαν σας ἐστάλλησαν.— Γ. Α. Ν. Α. μ. Ἄ. Κ. ρ. ἡ-
της. Δίκαιον ἔχετε. Φύλλα λαμβάνετε ἀπὸ 1ης Μαΐου
διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχ.— Ἡλ. Α. Λεοκ. Ἄδ. Ἀ. Π. ἐξ
ἐξέματος («Φόσιν» ἔτος Β' περ. Γ' βλ. ἐπιστομῆς)
τοῦ προσώπου δυνάμεθα νὰ σᾶς συμπουλεύσωμεν τὰ
ἐξῆς: Λάβετε 10 λεπτῶν ἄνθη θεοῦ καὶ ἀναμίξα-
τε ταῦτα μετὰ προκοῦ ὡοῦ φρεσκοτάτου (τῆς ἡμέ-
ρας) καὶ ὀλίγου ἀρίστου ἐλαίου (ἀγουρελαίου καὶ κα-
λῶ; ἀναταράξαντες σχηματίσατε αἰοψήν. Διὰ ταύ-
της ἐπαλείφετε τὰ προσβληθέντα μέρη ἀπαξ τῆς ἡμέ-
ρας ἢ δις εἴταν εἶνε προκεχωρημένον. Ἄν δὲν εἶνε καθ'
ἐαυτὸ ἔκζεμα ἀλλὰ τοῦ προσώπου μικρὰ πλήγματα
— ἅ εἰς τοὺς νέους ἀπαντῶντα, ἔχει ἄλλην θεραπείαν.

τῶν ἐξωτερικῶς φαινόμενικῶν στολισμῶν καὶ ἐπιδείξεων ;

Ποῦ λοιπὸν ἡ πρόοδος, βελτίωσις καὶ ἀποσκοράκισις τῶν κακῶς ἐχόντων ;

Ἄλλὰ διετυμπανίσθη ἡ προμήθεια τηλεφωνικοῦ τελειστάτου γερμανικοῦ μηχανήματος Siemens, δι' ὃ σὺν τῇ μετακλήσει καὶ ξένου διοργανωτοῦ καὶ μηχανικοῦ, ἐδυσπανήθησαν 150.000 καὶ πλέον δρ. Τί θέλει παρ' ἡμῖν τοσοῦτον πολυτελές καὶ δαπανηρὸν ἐργαλεῖον καὶ οὐχὶ μηχανήμα, ὡς λέγουσιν, ὅπερ εἰς οὐδὲν χρησιμεύει ἢ εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν γραμμῶν καὶ ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐν ἀπλοῦστατον ἐργαλεῖον, εἰς γνώμων, ρυθμιστής, μία κλεῖς τῆς ἐπικοινωνίας τῶν συνδρομητῶν ; Ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλίου τὰ τηλεφωνικὰ ἐργαλεῖα, εἰσὶν ἀπλοῦστατα καὶ εὐμεταχειρίστα, ὡς διαχειριζόμενα ὑπὸ μικρῶν ὑπηρετῶν καὶ κορασίων, οὐδὲν τὸ ἐπιδεικτικὸν καὶ πολυπλοκὸν ἔχοντα, καὶ ἐνταῦθα ἐδόθη ἡ σπουδαιότερα προσοχὴ καὶ σημασία, ὅτι μετεκομίσθη ἑκτακτὸν νεοφανές καὶ περίφημον μηχανήμα !

Ἄλλὰ καὶ ὄντως μετεκομίσθη τὸ πολυτελέστατον ὑπάρχον ἐν Εὐρώπῃ, διότι ἐν Βερολίῳ μόνον ὑπάρχει τὸ δεύτερον !

Καὶ ἐνταῦθα ἀπειρία !

Ἐνῶ δὲ ἐπεριμένομεν πάντες ἐν τῷ νέῳ μεγάρῳ, ἂν οὐχὶ τοῦ ναυγήσαντος συστήματος Μαρκόνι τὴν ἐφαρμογὴν, περὶ οὗ δυστυχῶς ὑπάρχει ἐπίσημος γνώμη ἐν τῇ Γεν. Διευθύνσει, ὅτι ἐφηρμόσθη ἐν Γερμανίᾳ ! καὶ δὴ ἐτόλμησαν νὰ ὑποβάλλωσι καὶ εἰς ἐξετάσεις ἀνυπάρκτου τοιοῦτου συστήματος δεδοκιμασμένης ἰκανότητος ἐπιθεωρητῆν, τοῦλάχιστον τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συστημάτων Baudot, Wheatstone ἢ τὸ Duplex, ὅπερ ἐν ἅπασιν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς τηλεγραφεῖσις λειτουργεῖ καὶ δὴ εἰς τὸ παραπλεύρως ἡμῶν ἀγγλικῶν, ἐν τούτοις οὐδὲν ἴδωμεν μέχρι τούδε καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν κυρίων ἀνωτέρω ὑποδιευθυντῶν μεθ' ὅλα τὰ ἄθρονα μέσα, ἅπερ ἡ Κυβέρνησις τὸ πρῶτον ἤδη παρεχώρησεν αὐτοῖς ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ ἢ διὰ καταλλήλου καὶ ἐκ καθήκοντος, ὡς πράττουσι πάντες οἱ ἐπιθεωρηταὶ καὶ ὑποδιευθυνταὶ ἐν Εὐρώπῃ, ἐκθέσεως πρὸς τὴν Γεν. Διεύθυνσιν νὰ ἐκθέσῃ καὶ νὰ φαῖῃ οὕτω ἀντάξιος τῆς ὑπηρεσίας ἢν ἀντιπροσωπεύει καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ κοινοῦ.

Νὰ ἐλπίσωμεν ὅθεν καὶ πάλιν εἰς τὸ μέλλον ἢ ν' ἀπελπισθῶμεν ;

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΑΜΕΣΟΣ ΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

ΕΧΡΙ τοῦ 1861 ὁ κ. Γυλ-δεστνμπέ ἐξέπληττε τὸν κόσμον διὰ τῶν μυστηριωδῶναυτοῦ ἀποκαλίψεων, ἐν ἔτει δὲ 1859, ἐνώπιον πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ πλήθους ἐσχηματίζοντο ἐπὶ τοῦ διπέδου θαλάμου, ἐνθα τὰ πειράματα ταῦτα ἐξετελοῦντο, μεγάλαι μα-

γικαὶ εἰκόνες διαφόρων χρωμάτων.

ΠΟΥ ΣΟΥ
 ΨΑΗΑΤΕ
 ΤΟ ΚΕΝ
 ΤΡΟΝ
 ΠΟΥ ΣΟΥ
 ΑΥΗ ΤΟ
 ΗΛΙΚΟΙ.

Ἀριθ. 7. Ἑλληνικὴ γραφή, γραφεῖσα ἐνώπιον τοῦ καθηγητοῦ Γεωργίου, ἐκ Δο.δίνου, μαθητοῦ τοῦ διασέμου Ling, τοῦ κόμητος δ' Οὐραχε καὶ τοῦ βαρῶνου de Voigts-Rhetz, τῆ 14 Ὀκτωβρίου 1858, πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ὁ θάνατος ἐνικήθη καὶ δὲν πρέπει τις νὰ φοβῆται αὐτόν.

Ἔχει δὲ κατὰ λέξιν :
 ΠΟΥ ΣΟΥ ΘΑΝΑΤΕ
 ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ
 ΠΟΗ ΣΟΥ ΑΘΕ
 ΤΟ ΝΗΟΣ.

Πάντες οἱ μάρτυρες ὁμολογοῦσιν, ὅτι αὐταὶ διεγράφησαν πρὸ τῆς λάμψεως τριάκοντα κηρίων, ἐν ὥρᾳ νυκτὸς πάντοτε, ἀπὸ τῆς ὁγδόης μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ὅτι ἐξηφανίζοντο κατ' ἴδιον τρόπον, ὡς ἐνεφανίζοντο. Ὅτι δέ, πλῆσιάζοντος

πρὸς ταύτας προσώπων τινὸς εὐαισθήτου κράσεως, ἀπεκοιμίζετο ἀμέσως. Αἱ παράδοχοι αὐταὶ μαγικαὶ εἰκόνες, σχηματιζόμεναι ἐντελῶς μόναι τῇ μεσολαβήσει τοῦ βαρώνου, διήρκεσαν μέχρι τοῦ 1861, ὅποτε, αἱ μεσάζουσαι δυνάμεις του ἤρξαντο ἐλαττούμεναι, μετὰ ὀδύνηρὰν νόσον, ἐπελθοῦσαν αὐτῷ ἐκ τῆς δάξεως ἰοδόλου ἐντόμου. Τούναντίον δὲ αἱ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἐπνύξισαν μέχρι τοῦ ἔτους 1863, ὅποτε καὶ αὕτη μετὰ δεκάμηνον ὀξείαν νόσον ἐστερήθη τῆς ζωῆς. Ἐκτοτε τὰ πνευματικὰ πειράματα ἐν Εὐρώπῃ ὀλιγώστευσαν, διὰ τὰ ἐπαναληθῶσι βραδύτερον μετὰ πλείονος θετικότητος καὶ ζήσεως. Ἀπεδείχθη δὲ, ὅτι ταῦτα γινόμενα ἐν νεότητι μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πολλῆς ἐπιμονῆς, ἐξαντλοῦσι τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἀκμὴν τῶν ἐκτελούντων ταῦτα νέων καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται μετὰ τοῦτο μεγάλη ἡσυχία πνεύματος καὶ ἀπόλυτος σωματικὴ ἀνάπαυσις. Ἄπαντα τὰ μεσάζοντα πρόσωπα ὑπόκεινται εἰς κόπωσιν καὶ ἐξάντησιν δυνάμεων μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν πειράματος, ὡς συνέβη εἰς τοὺς πνευματιστὰς Hume, Squire, τοὺς ἀδελφούς Davenport καὶ τὸν ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸν των κ. Fay, κτλ. Ἡ ὀξυδέρκεια καὶ ἡ ἐκστασις ἐπιφέρουσι κάματον εἰς ὅλον τὸν ὄργανισμὸν, ἐνεκα τῆς ἐπιμονῆς καὶ ἰσχυρῆς συγκεντρώσεως τῆς σκέψεως καὶ τῆς αὐτομάτου κινήσεως τῶν μελῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ζήτημα τῶν ὑπὸ τῶν πνευμάτων μεταχειριζομένων μέσων πρὸς γραφὴν χαρακτῆρων καὶ μαγικῶν σχημάτων, δεόν νὰ ὁμολογήσωμεν, ἐν πρώτοις, ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀποδείκνυσιν, ὅτι τὰ πνεύματα ἐνεργοῦσιν ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῆς ὕλης, ὅπως καὶ αἱ ἐν τῇ ὕλῃ ἐγκεκλεισμένοι ψυχαὶ ἡμῶν.

Κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀμέσου γραφῆς τῶν πνευμάτων, αἱ τράπεζαι ἐφ' ὧν τὰ πνεύματα ἔγραφον, περιήρχοντο ἀφ' ἑαυτῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ διπυθύνοντο πολλακίς πρὸς συνάντησιν τοῦ μεσάζοντος προσώπου ἐν ἑτέρᾳ αἰθούσῃ, ἐνθα εὐρίσκετο, διερχόμεναι διὰ μέσου πολλῶν δυσβάτων διαμερισμάτων. Ἐπορεύοντο δὲ, ὅτε μὲν βραδέως, ὅτε δὲ ταχέως καὶ πολλακίς μετ' ἀξιοθαυμάστου εὐκινήσεως.

Τινὲς πολλακίς παρεμβάλλουσι προσκόμματα, οἷον καθίσματα, κτλ. καὶ τὰ πνεύματα μετὰ διαφόρους στροφάς, ἐξακολουθοῦσι τὴν διεύθυνσίν των. Πολλακίς ἐθεάθησαν καὶ διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα, μεταφερόμενα ἀνευ τῆς βοηθείας οὐδε-

μίας ὀρατῆς ὕλης ἢ δυνάμεως ἀπὸ τῆς μίας πλευρᾶς τῆς αἰθούσης εἰς τὴν ἄλλην καὶ τὰνάπαλιν.

Ἐν τούτοις δεόν νὰ ὁμολογήσωμεν, μετὰ τὴν παραδοχὴν τῶν ἀνωτέρω, ὅτι, μολονότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως τῶν καθαρῶς πνευμάτων συνταυτίζονται πρὸς τὰ τῶν ἐνσαρκωμένων πνευμάτων, τὰ μέσα δι' ὧν τὰ πρῶτα διενεργοῦσι, διαφέρουσι πολὺ τῶν ἡμετέρων, ἴτοι αὐτῇ ἢ κατὰστασίς των, ἀππλλαγμένη οὖσα τῶν συνθηκῶν τῆς ὕλης, διαφεύγει ἐντελῶς τὴν ἀντίληψιν τῆς φαντασίας μας.

*Reine
de France
Marie-
Antoinette*

Ἄρθ. 8. Ἀδελφὴ Λουίζα τοῦ Ἑλλίου. Γραφὴ τῆς μοναχῆς Louise de la Misericorde, γραφεῖσα ἐνώπιον τοῦ συνταγματάρχου de Kullman, ἐν τῷ ναφ τοῦ Val-de-Grâce. Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει τὸ θύειρον, ἔπερ ἡ Λουίζα de la Valliere εἶδεν ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ, πρὶν ἢ γίνῃ Κυρία τῆς τιμῆς τῆς ἀρχιεπισκόπου Ἑρρικέτης, τῆς Ἀγγλίας, περὶ ἧς ὁ Βουσουέτος ἀναφέρει.

Πιθανῶς ἡ ἐπὶ τῆς ὕλης ἐξασκουμένη ἐνέργεια καὶ ἐπιρροὴ τῶν πνευμάτων νὰ παρουσιάσῃ ἀναλογίαν τινὰ πρὸς τὴν πλάσιν, ἀφοῦ καὶ ταῦτα εἰσὶν ἀσθενὲς ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ, κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ θέλησιν τούτου πλασθέντα, καὶ ἀφοῦ ἀποδείκνυται, ὅτι ἡ ἐπιθυμία πνευματός τινος ἀρκεῖ, ὅπως ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ παραγάγῃ τὸ θαυμάσιον φαινόμενον τῆς ἰδιοχείρου αὐτῶν γραφῆς. Τὰ κατοικοῦντα πνεύματα κόσμον μὴ ὄντα διαμέρισμα, τόπον, ἀλλὰ κατὰστασιν, συνθήκην, ἐνέχουσιν ὁμοιότητα σκέψεως καὶ ὑπάρξεως, τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀποστάσεως ἐξ οὐδετερουμένων ἐν τῇ ἀπείρω αἰωνιότητι διὰ τὴν ἀππλλαγῆσαν ἐκ τῆς ὕλης ψυχῆν. Καὶ βεβαίως, ἐν ὑπάρξει, ἐν ἧ ὁ χρόνος διαρρέει ἐν τῇ αἰωνιότητι, τὸ δὲ διάστημα περικλείεται ἐν τῷ ἀπείρω ὡς ἀπόλλυται ἢ σταγῶν δρόσου ἐν τῷ Ὠκεανῷ, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ μέσων καὶ τρόπου γραφῆς ἀμέσου δι' ὕλικου διαμέσου,

κτλ. Μόνη δὲ ἡ δημιουργὸς θέλησις εἶναι ἐπαρκὴς πρὸς δράσιν ἐπὶ τῆς ἀδρανούς ὕλης (mens agitat molem).

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐγκαταλείπει μετὰ θάνατον τὸ σῶμα καὶ θραῦον οὕτω τὰ τῆς ὕλης δεσμά, εἰσχωρεῖ εἰς τελειότεραν κατάστασιν, ἐξ οὗ ριζικῶς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως δυνάμις του καὶ αἱ ἐπὶ τῶν διεπόντων ταῦτα νόμων γνώσεις του εὐρύνονται ἐπὶ μᾶλλον. Ἐν τούτοις εἶναι ἐτι πιθανόν, ὅτι τὰ πνεύματα, περιβαλλόμενα μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπέλασίν των ἐκ λεπτεπιλέπτου ἐπιφανείας, εἶδους

*802 εν η
Louise de la
Misericorde*

Ἄρθ. 9. Βασίλισσα τῆς Γαλλίας Μαρία Ἀντουανέτα Γραφῆ, χαραχθεῖσα γαλλιστὶ τῇ 10 Μαρτίου 1857 ἐν τῷ κήπῳ τοῦ μικροῦ Τριανού. Ἡ αὐθεντικότης τοῦ χαρακτῆρος ἐβεβαιώθη ὑπὸ τοῦ κ. Lacordaire, γινομένης παραβολῆς τῶν εὐρ σκομένων ἐπιπιστολῶν τῆς δυστυχούς ταύτης βασιλίσσης ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῶν Γοθελίων ἐν Παρισίαις.

σώματος αἰθερείου, καθ' ὅλας τὰς ἱεράς τῆς ἀρχαιότητος παραδόσεις, (ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ ἡ πραγματικότης τῶν ἐμφανίσεων), συγκεντροῦσι διὰ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεώς των καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ λεπτεπιλέπτου τούτου σώματος ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐπὶ οἰοῦδάποτε ἀντικειμένου, οἷον ἐπὶ τεμαχίου χάρτου καὶ οὕτως οἱ χαρακτῆρες σχηματίζονται, ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου χαράττει ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακός. Τοῦτο ἐπίσης καὶ ὁ Μωϋσῆς λέγει περὶ τῶν πινάκων τοῦ Δεκαλόγου: «Οἱ πίνακες ἦσαν γεγραμμένοι διαμπερῶς ἐκατέρωθεν, ἦσαν δὲ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ ἡ γραφή.»

Τὸ ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ἔχει μέρος ἐν ταῖς διαφόροις πνευματικαῖς συγκοινωνίαις βεβαιούται ἐκ τῆς παγκοσμίου διαχύσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν τῇ πλάσει, καθόσον ἅπαντα τὰ σῶματα περιέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς ποσότητά τινὰ ἠλεκτρισμοῦ δι' οὗ συγκοινωνοῦσι μεταξύ ἀλλήλων. Οὕτως, τὰ τελειότερα σῶματα διατηροῦσι θετικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀτελεστάτων σωμάτων, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν τοῖς

βασιλείαις τῆς φύσεως, ἐνθα τὸ ὀρυκτολογικὸν βασίλειον συνδέεται μετὰ τοῦ φυτικού καὶ τοῦ ζωϊκοῦ καὶ ὁ ἀνθρώπος πρὸς ὅ,τι ὑπάρχει ὑπέρτερον ἐν τῷ σύμπαντι, μέχρι τοῦ ἀνωτέρου κόσμου τῶν καθαρῶν Πνευμάτων.

(ἔπεται συνέχεια)

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΩΝ ΝΟΣΩΝ

Τὰ ἀκαλλιέργητα πνεύματα, εἴτε πρόκειται περὶ ἀγρίων, εἴτε περὶ Εὐρωπαϊῶν χωρικῶν, ὁσάκις ἠθέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι νόσον τινὰ, ἤρξαντο πάντοτε ἐκ τῆς ὑποτιθέμενης ὑπ' αὐτῶν αἰτίας, ἵνα ἀνεύρωσι τὸ φάρμακον. Δένδρα, πηγαί, λίθοι, θάλασσα, ὄροι, ὀλέκκληρος ἢ φύσις, τὸ πᾶν ἔζη ἐν ψυχικῇ τινι ζωῇ καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ κακοποιῶν πνευμάτων· τὸ κακὸν ἄρα ὠφείλετο εἰς ὑπέρβιν ζωσαν, πονηρὸν τινα Θεόν, ἢ ἀκόμη ἢ ἀσθένεια ἐταυτοποιεῖτο μετὰ τοῦ Θεοῦ τούτου, ἢ τοῦ ζῶου, πρὸς ἔξωσιν τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ ἀποτελεσματικόν τι μέσον.

Ἡ ἀρχαιοτάτη πίστις καὶ ἡ μόλις διαδομένη, εἶνε ἡ τῶν κακοποιῶν πνευμάτων, ἅτινα εἰσέρχονται εἰς τὸ σῶμα πρὸς ἐκδιωξίν δὲ τούτων, οἱ Σῖναι, πλήττουσι τὰς στρωμνάς καὶ τὰ ἐφαπλώματα τῶν ἀσθενῶν, διὰ κλάδου περσικῆς μηλέας ἢ ἰτέας ἢ διὰ μάλιστα ὀφιοειδοῦς· ἐν Κεφαλληνίᾳ πέμπουσι τοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον.

Κατ' ἐκείνους, ὁ ἐργώδης τοκετὸς ὀφείλεται εἰς κακὸν πνεῦμα, ἅτινα ἀντιτίθενται εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ παιδίου· πρὸς ἐκδιώξιν δὲ τῶν δαιμόνων τούτων, οἱ ἱερεῖς ἀναγινώσκουσι εὐχάς.

Ἡ πίστις αὕτη ὑπενδύεται ἐνίοτε ποιητικὴν μορφήν· αἱ νόσοι εἰσὶν ἀόρατοι, πληγαὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων προξενούμεναι δι' ἀοράτων λεπίδων, ἢ δὲ ἀλγηδῶν, δι' εὐφραδοῦς τινος μεταμορφώσεως, εἶνε τὸ βέλος τοῦ κακοποιῶ πνεύματος.

Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ σὺν τῷ χρόνῳ λαμβάνει θείας στάσεις. Ἡ ἀσθένεια καθίσταται ἐπίφοβος Θεός· πρὸ τῶν ἰσπανικῶν ἐν Ἀμερικῇ κατακτήσεων, οἱ Μεξικανοὶ εἶχον ἐγείρει ἐν Quilo ναοὺς εἰς τὸν Θεὸν τῆς ὑγιείας· εἰς δὲ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ὑπῆρχεν ὁ Θεὸς τῆς Καρφαλγίας, ὁ τῆς Καρδιαλγίας, ὁ Θεὸς τῶν ἀσθενῶν τοῦ στήθους, κ.τ.λ.

Ἐν τισαύτῃ περιπτώσει καὶ αὕτη ἡ ἀσθένεια θεοποιεῖται ὡς ἡ δυνάμις τῆς φύσεως. Ἄλλοτε ἡ θεότης καθίσταται τινὰ ἀσθενῆ πλήττουσ' ἀπλῶς τοῦτον ὡς ὁ πολεμιστὴς πλήττει τὸν ἐχθρὸν του, εἴτε διὰ τὰ τὸν τιμωρήσῃ, εἴτε χάριν παιδείας· Διὰ τοὺς ἀρχαίους αἱ ἐν-

δημικαί νόσοι εἰσὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὧν ὁ πρῶτος ἀντιπροσωπεύει τὸν Ἥλιον καὶ ἡτέρα τὴν Σελήνην.

Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς ἀναπαρίστα τὴν πανώλην παρὰ τοῖς Ἑβραίοις. Ἐν Ῥωσίᾳ ἡ πανώλης εἶνε πάντοτε παρθένος κεκαλυμμένη δι' ἐνταφίου σινδόνης καὶ ἐπισκεπτομένη ὄλας τὰς κωμοπόλεις.

Ἐν τῷ μεσαιῶνι ἐπίστευον εἰς τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, ὅστις ἐδρεπάνιζε τοὺς θνητούς.

Οἱ χωρικοὶ ἡμῶν προοῦνται τὴν μνησικακίαν τῶν ἁγίων, ἐν δὲ Κεφαλληνίᾳ οἱ ὑγιέστεροι τῶν συγγενῶν βαίνουσι περὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Γερασίμου, ὅπως φέρωσι τῷ ἁγίῳ πολύτιμα δῶρα.

Ἐν Γαλλίᾳ αἱ χωρικαὶ ἀποκαλύπτουσι ἐνοχον ἅγιον, θέτουσαι ἐν πλήρει ὕδατος ποτηρίῳ ἄνθρακα ἐκ ξύλου λεπτοκαρέας, ψιθυρίζουσαι εὐχὰς καὶ προφέρουσαι πολλὰ ὀνόματα ἁγίων. Ὅταν δὲ φθάνωσιν εἰς τὸν κακοῦργον Ἅγιον, ὁ ἄνθραξ πίπτει καθέτως εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου. Δὲν ὑπολείπεται πλέον τότε πρὸς καταπράυνοις τοῦ Ἁγίου, ἢ νὰ μεταβῶσιν ἀμέσως καὶ ζητήσωσιν Ἱερὸν ὕδωρ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου. Ἄγνοοῦσιν ἄλλως εἰς ποῖον λόγον οἱ ἅγιοι τῶν εἶνε τόσοι κακοί, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο εἰσὶ κατώτεροι τῶν Samoans τῆς Πολυνησίας, πιστευόντων ὅτι, ὅστις δῆποτε παραδίῃ τὸ Τάβη τιμωρεῖται ὑπὸ τῶν Ξοάνων καὶ προσβάλλεται ὑπὸ παραλυσίας ἢ βαρείας ἀσθενείας, *rungo* λεγομένης· ὁ δὲ φόβος τῆς τιμωρίας ὑποβάλλει τῷ ἐνόχῳ τὴν παραλυσίαν ἢ τὸν πυρεττόν.

Ἡ ἐπιληψία ἐπηνέγκετο ὑπὸ τῶν Θεῶν, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία ταύτης *morbis sacrum*. Ὁ Ἱπποκράτης ἐδήλωσεν, ὅτι οὔτε ἡ ἀσθένεια αὕτη, οὔτε αἱ λοιπαὶ ἔχουσι τι τὸ κοινὸν μετὰ τῆς θεότητος, καὶ συνεβούλευσε ν' ἀναζητηθῶσιν αἱ φυσικαὶ αὐτῶν αἰτίαι. Καὶ οἱ διαλείποντες δὲ πυρεττοὶ ἐθεωροῦντο ὀφειλόμενοι εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῶν Θεῶν.

Οἱ Ῥωμαῖοι πρὶν ἢ ιδρύσωσι πόλιν τινά, συνεβουλεύοντο τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων· ὁ ὑπερμεγέθης σπλήν, σημεῖον ἐλαδῶν πυρετῶν, ἤρκει νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ· καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ ἄγριοι εἰσὶν ἐπίσης αὐστηροί, προκειμένου περὶ τοποθετήσεως τῶν κωμῶν τῶν. Οἱ Αἴνιοι (ἐν Ἰεδῶ) ἀπαιτοῦσιν, ὅπως ἡ χώρα, ἐν ἣ μὲλλουσι νὰ θεμελιώσωσι πόλιν, μὴ προσεβλήθῃ ὑπὸ θείας τιμωρίας.

Αἱ πρῶται ἰατρικαὶ ἀνακαλύψεις τῶν Ἑλλήνων, προσέβαλον τὰ θεῖα ταῦτα δόγματα. Ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀνεγνώρισεν, ὅτι οἱ πυρεττοὶ, οἵτινες ἐδεκάτιζον τὸν Ἀκράγαντα, προήρχοντο ἐκ τῶν γειτονικῶν ἐλαδῶν μισματίων

καὶ ἐκλείσει τὴν στενοπορίαν, δι' ἣς ἡ πόλις συνεκοινῶνει μετὰ τοῦ ἔλους, ἐμποδίζων οὕτω τὸν παρασύροντα τὰ μιάσματα ταῦτα ἀνεμον.

Ἐκ Παρισίων

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ
Διευθυντὴς τοῦ «Γαλλοῦ»

Ο ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

[ἀπόσπασμα ἐκ τῆς μυθιστορίας Α. Δουμά πατρὸς, οἱ Συνομήται].

Ναπολέων εὐρίσκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐντὸς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, καταγινόμενος νὰ λύσῃ ἐν πρόβλημα.

Νεανίας δεκατριετής εἰσέρχεται.

Ἐγνώριζε — διότι ἦτο ὁ μεγάλος τοῦ φίλου, ὡς ὁ μικρὸς ἠνόμαζε τὸν Ναπολέοντα — ὅποιαν σημασίαν ἀπέδιδεν ὁ μέλλων ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἰς τὰ μαθηματικά.

Ἦσθη δὲ ἀκίνητος ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὁ νεαρὸς μαθηματικὸς εἶδεν εἰσερχόμενον τὸ παιδίον, ἀλλ' οὐδόλως ἀπεσπάσθη τῆς μελέτης του.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ὅτε ἔλαυσε τὸ πρόβλημά του, ὁ Ναπολέων ἐστράφη πρὸς τὸν συμμαθητὴν του.

Τὸ παιδίον ἴστατο ἀκίνητον, ὄρθρον, μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, τοὺς βραχίονας ἀδρανεῖς.

— Αἱ! εἶπεν ὁ νεαρὸς Βοναπάρτης, τί νέα; — Νὰ, ὁ Βαλεντίνος, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διευθυντοῦ μας μοῦ ἔδωκε μίαν μπάτσαν.

— Α! ἀνεφώνησεν ὁ Βοναπάρτης γελῶν, καὶ ἔρχεσθαι νὰ τοῦ δῶσω καὶ ἐγὼ ἄλλην μίαν:

Τὸ παιδίον ἐνευσεν ἀρνητικῶς.

— Ὅχι, τῷ εἶπεν, ἴλαθα, διότι θέλω νὰ κτυπηθῶ.

— Μὲ τὸν Βαλεντίνον;

— Ναι.

— Μὰ ὁ Βαλεντίνος θὰ σὲ δεῖρῃ, παιδί μου.

Εἶνε τέσσαρες φορές δυνατώτερος ἀπὸ σέ.

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ κτυπηθῶ μαζί σου,

ὅπως κτυποῦνται τὰ παιδιὰ· θὰ κτυπηθῶ ὡσὰν ἄνδρας.

— Τί μοῦ λές!

— Σὲ ἐκπλήττει αὐτὸ; ἠρώτησε τὸ παιδίον.

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ Βοναπάρτης. Καὶ μὲ τί θέλεις νὰ κτυπηθῆς;

— Μὲ τὸ ξίφος.

— Ἀλλὰ μόνον οἱ λοχῆται φέρουσι ξίφη καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ σᾶς τὰ δώσω.

— Ἄφου δὲν ἔχομεν ξίφη, ἄς κτυπηθῶμεν μὲ ἄλλο ὄπλον.

— Καὶ μὲ τί ὄπλον θέλεις νὰ κτυπηθῆτε;

Τὸ παιδίον ἔδειξε πρὸς τὸν νεαρὸν μαθηματικὸν τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης διαβήτην.

— Α! παιδί μου, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης, εἶνε πολὺ κακὴ ἡ πληγὴ τοῦ διαβήτου.

— Τόσω τὸ καλλίτερον, ἐπανελάβεν ὁ Λουδοβίκος, θὰ τὸν σκοτώσω.

— Καὶ ἐν σὲ σκοτώσῃ αὐτός;

— Καλλίτερα νὰ μὲ σκοτώσῃ, παρὰ νὰ ὑποφ'ῶ τὴν μπάτσα του.

Ὁ Βοναπάρτης δὲν ἐδίστασεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Ἠγάπα τὸ θάρρος ἐνδότητος καὶ ἡ τόλμη τοῦ νεαροῦ συμμαθητοῦ του τὸν νύχαισεν.

— Πολὺ καλά! ἐπανελάβε, θὰ εὐρῶ τὸν Βαλεντίνον αὔριον, καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ πῶς, πρέπει νὰ κτυπ'θῆτε.

— Καὶ διατὶ αὔριον;

— Διὰ νὰ ἔχῃς καιρὸν ὅλην τὴν νύκτα νὰ σκεφθῆς.

— Ὁ Βαλεντίνος θὰ νομίσῃ τότε, πῶς εἶμαι δειλός!

Κινῶν δὲ τὴν κεφαλὴν:

— Εἶνε πολὺ τὸ διάστημα ἕως αὔριον, ἀνεφώνησεν.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βοναπάρτης.

— Πηγαίνω νὰ εἶρω κανένα ἄλλον ἂν θέλῃ νὰ τὸν ἐξω φίλον.

— Καὶ δὲν μὲ τ'εωρῆς ἐμὲ πλέον φίλον σου;

— Ὅχι, ἀφου μὲ νομίζεις δειλόν.

— Ποιὸν καλά, εἶπεν ὁ Ναπολέων, ἐγειρόμενος, πηγαίνω ἀμέσως.

— Α! ἀνεκραξέ τὸ παιδίον, συγχώρησέ με, πάντοτε θὰ σὲ θεωρῶ φίλον μου.

Καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη κλαίων.

Ἦσαν τὰ πρῶτα δάκρυα, τὰ ὅποια τὸ παιδίον ἔχυνε μετὰ τὸ ράπισμα.

Ὁ Βοναπάρτης μετέβη πράγματι πρὸς συνάντησιν τοῦ Βαλεντίνου.

Ἦτο οὗτος νέος δεκαεπταετής, ἀλλ' ἔχων γένειον καὶ μύστακα, ἐφαίνετο εἰκοσαετής.

Σοβαρῶς ὁ Ναπολέων τῷ ἐγγώρισε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ἀλλ' ὁ Βαλεντίνος τῷ ἐδῆλωσεν, ὅτι μετεχειρισθῆν τὸν Λουδοβίκον ὡς παιδίον, διότι τοῖς κατ' ἐπανάληψιν τοῦ ἔστυρε τὴν οὐρὰν τῆς κόμης του, καὶ ἡ ἐπίμονος πράξις του αὐτὴ ἐμαρτύρει παιδίον.

Ὁ Βοναπάρτης μετέδωκε τὴν ἀπάντησιν ταύτην πρὸς τὸν Λουδοβίκον.

— Νὰ τραβᾷ κανεὶς τὴν ἄκρην τῶν μαλλιῶν ἐνὸς συμμαθητοῦ του, εἶνε ἀστειότης, ἐνῶ μὴ μπάτσα εἶνε προσβολή.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ δεκατριετοῦ παιδὸς ἦτο λογικωτάτη καὶ ἤρμοζεν εἰς ἄνδρα τριακοεταετή.

Καὶ ὁ νέος Ποπίλιος ἐπέστρεψε κομίζων πρὸς τὸν Βαλεντίνον τὸ ἄγγελμα τῆς πάλης.

Ὁ Βαλεντίνος ἐφαίνετο ἐν ἀμυχανίᾳ περὶ τοῦ πρακτεῦ· ἐσκέπτετο, ὅτι θὰ καθίστατο γελῶτος νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐν παιδίῳ, διότι καὶ ἂν τὸ ἐπλήγωνεν ἢ ἂν ἐπληγόνετο παρ' ἐκεί-

νου, θὰ ἐξήρχετο κατησχυμένος τῆς πάλης. Ἡ ἐπίμονή ὅμως τοῦ Λουδοβίκου καθίστα τὴν ὑπόθεσιν σοβαρωτάτην.

Καὶ ἐδέησε νὰ καταφύγῃ εἰς Συμβούλιον Μεγάλων, ὅπως ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ συμμαθητὴς τῶν δὲν ἠδύνατο νὰ μονομαχήσῃ μὲ ἐν παιδίον, ἀλλ' ἀφου οὐδὲς ἐπέμενε νὰ θεωρηθῆ ὡς μέγας, ὁ Βαλεντίνος θὰ ἐξέφραζεν ἐνώπιον πάντων τῶν συμμαθητῶν τὴν ἄσπιν του, διότι προσεφέρθη πρὸς αὐτὸν ὡς παιδίον, ἐνῶ ὀφείλε νὰ τὸν μεταχειρισθῆ ὡς μέγας.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῶν Μεγάλων ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἀνέμενε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ναπολέοντος. Ἐκεῖ συνήχθησαν καὶ πάντες οἱ συμμαθηταὶ τῆς Σχολῆς, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁ Βαλεντίνος ἔδωκε τὰς δεούσας ἐξηγήσεις, καὶ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ μικροῦ ἀντιπάλου του.

— Ἀκούσα, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, κινῶν τὴν κεφαλὴν, μίαν ἡμέραν τὸν πατέρα μου, τὸν ταγματάρχην, νὰ λέγῃ, ὅτι ἐκείνος ὅστις μπατσοῦσθῃ καὶ δὲν μονομαχήσῃ, εἶνε δειλός. Μόλις τὸν ἰδῶ, θὰ τὸν ἐρωτήσω, ἂν ἐκείνος ὅπου μπατσοῦσθῃ, καὶ ζητεῖ συγγνώμην διὰ νὰ μὴ μονομαχήσῃ, δὲν εἶνε δειλότερος ἀπὸ ἐκείνον, ὅπου ἐμπατσοῦσθῃ.

Οἱ παρεστώτες ἐκπλήκτοι παρετηρήθησαν, ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης ἀντιληφθεὶς, ὅτι ἡ μονομαχία ἐκείνη, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο, θὰ μετεβάλλετο εἰς δολοφονίαν πλέον, ἐπέμενε, ὅπως ὁ Λουδοβίκος ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν Μεγάλων.

Τὴν ἐπομένην, κατὰ τὸ μάθημα τῶν μαθηματικῶν τῶν Μεγάλων, ὁ Λουδοβίκος εἰσῆλθε λαθραῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως καὶ ἐνῶ ὁ Βαλεντίνος ἐσχεδιάζεν ἐπὶ τοῦ πίνακος, τὸν ἐπλησίασεν, ἀνέβη εἰς ἐν θρανίον διὰ νὰ τὸν φθάσῃ καὶ τῷ ἀνταπέδωκε τὸ ράπισμα, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει.

— Νὰ, τῷ εἶπεν, τώρα εἶμεθα ἴσοι, καὶ μάλιστα ἐγὼ καὶ τὴν συγγνώμην σου, τὴν ὅποιαν χθὲς μοῦ ἐζήτησες, διότι ἐγὼ δὲν θὰ ζητήσω συγγνώμην καθόλου καὶ, νὰ μείνῃς διὰ τοῦτο ἥσυχος.

Τὸ σκάνδαλον ἦτο μέγα, καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς διέταξε ν' ἀπολυθῆ ὁ μικρὸς τολμητίας.

Ὁ Ναπολέων ὅμως σπεύσας, διηγήθη αὐτῷ καταλεπτῶς τὰ συμβαίνοντα καὶ ὁ διευθυντὴς ἀνεκάλεσε τὴν διαταγὴν του, ἀπύθνη δὲ πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἀναφορὰν περὶ τοῦ διωρισμοῦ τοῦ Βαλεντίνου ὡς ἀνθυπολοχαγοῦ Μετ' ὀλίγον ἀπῆρχετο οὗτος εἰς τὸ τάγμα του.

Πρὸ τοῦ ὅμως ἀναχωρηθῆ, ἐσπευσε ν' ἀποχαρτεῖσθ τὸν Λουδοβίκον, τὸν ὅποιον ἐνηγκαλίσθη, ἐκὼν ἄκων, ἐνώπιον τοῦ Βοναπάρτου.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ τώρα, τῷ εἶπε τὸ παιδίον ψυχρῶς, ἀλλὰ ἂν καμμίαν φορὰν συναντηθῶμεν καὶ ἔχομεν καὶ οἱ δύο ξίφη....

* *

Ἐνδεκα ἔτη παρήλθον ἐκτοτε.

Ἦτον ἡ 15 Νοεμβρίου 1796

Ὁ Βοναπάρτης, ὡς ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς γαβύρας τῆς Ἀρκόλλης, ἂν ὑπερήσπιζον δύο τάγματα Κροατῶν μετὰ δύο πλοεβόλων.

Με τὸ ἀέτειον βλέμμα του παρατήρει τὰ μυδραλιοδόξα καὶ τοὺς συμπυροβολισμοὺς ἀποδεκατίζοντα τὲς τάξεις τοῦ στρατοῦ του, καὶ ἔβλεπε τὴν νίκην διαφεύγουσαν τῶν χειρῶν του.

Ἀντελήφθη αἰφνης τὴν ἀποθάρρυνσιν τῶν ἀνδρειοτέρων στρατιωτῶν του καὶ ἀρπάσας τότε ἐκ τῶν συνεσθιγμένων χειρῶν θνήσκοντος στρατιώτου τὴν τρίχρουν σημαίαν, ἀνέκραξε :
— Στρατιῶται ! δὲν εἶσθε οἱ οἱ νικηταὶ τοῦ Ἀόδη ;

Καὶ ὄρμησε πρὸς τὴν γέφυραν.
Αἰφνης νεαρὸς ὑπολοχαγὸς προσδραμῶν τότε, προήσπιθεν αὐτὸν διὰ τοῦ σώματος του.
Ἦτον ὁ μικρὸς φίλος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Λουδοβίκος Μοντρεβέλλ.

Ἀλέξανδρος Δουμάς.

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΟΥΤΕ

Οὔτε τὸ φαγὶ ποῦ τρώγω,
Οὔτε τὸ νερὸ ποῦ πίνω,
Οὔτε τίποτα μ' εὐφραίνει
Καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γίνω.

Κάτι μούχουνε φινιμένα
Στὸ φαγὶ καὶ στὸ πιότι μου...
Ἄχ ! φαρμάκι... ὀϊμήνα
Ἀγριάγκαθα σπαρμένα.

Καὶ σκοτάδι στὸ στρατὶ μου
Φαρμακῶνουν τὴν ψυχὴ μου.

ΦΡΟΥΡΟΣ

Σ' αὐτὸν τὸν Κόσμον π' ὁ Θεὸς
Θεμέλιωσε ἐδῶ κάτω
Ἐμένα ἔβαλε φρουρὸν
Πιστὰ νὰ τὸν φυλάττω.

Καὶ στὸν Θεὸν ποῦ πιστεῖς
Ὁ Κόσμος ἐδῶ κάτω
Ἐμένα ἔβαλε φρουρὸν
Πάλιν νὰ τὸν φυλάττω.

Κ' εἶπα τῆς Μοίρας μου :
— Γιατὶ νὰ μέγχις δικασμένο
Τῆς Γῆς καὶ τοῦ Θεοῦ φρουρὸς
Αἰώνιος νὰ μένω ; —

Κι' ἐκείνη μοῦπε : — Ὡ ! τρελλέ !
Γιατὶ παραπονέισαι ;
Δὲν ἔρεις πῶς ἐσὺ Θεός,
Ἐσὺ καὶ Κόσμος εἶσαι ;

Ναύπλιον 1902

Μήσος Παπακκύρου

ΕΡΩΣ — ΠΟΘΟΣ

ΤΗ ΦΙΑΤΑ ΤΗ

Τι κι' ἂν βλέμματ' ἀγριεμένα
μὰς χωρίσουνε μακρὰν γλυκεῖα
Μέσ' στὴ καρδιὰ λάμπει σὰν μέρα
ἢ ξανθόμαλλή σου εὐμορφία.

Πνίγω μεσ' στὰ στήθη τὸν πόνο
πνίγω τὴν πίκρα μεσ' τὴν ψυχὴ
Καὶ εἰς τὰ χεῖλη μου τὸν πόθο
ποῦ βγαίνει καὶ στ' ἀπειρ' ἀντηχεῖ.

Θὰ σὲ φέρω στὸ ἀκρογιάλι...
ποῦ εὐτυχία χαμογελά
Μεσ' στὴς ἀγάπης τὴν ἀγκάλη
μέσα στὴς ἀγάπης τὰ φιλιὰ.

Θῆβαι

Εὐκλείδης

ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Τὴν νύκτα ναί ! τὴν ἀγαπῶ, σκοτιὰν ἐρεβώδη
Ποθῶ, καθὼς ἡ ἀηδὼν τοῦ δάσους τὴν σκιάν,
Καὶ τὴν ζητῶ, ὅπως ζητοῦν εἰς ὦραν θυλλώδη
Τὴν τεχνικὴν τῶν τὰ πτηνῶν, ὦραιαν φωλιάν.

Ἄλλὰ πολλάκις ἡ μικρά, ἡ μάγος φωλεὰ τῶν
Εὐρίσκειται περὶρρυτος ὑπὸ βροχῆς, οἰκτρά,
Κ' ἐνῶ διώκει φεῦ ! αὐτὰ ὁ ἀετὸς φρυάττων,
Ἐχιδνα εἰς τὴν φωλεάν προσμένει βδελυρά.

Οὕτω κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶν ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας
Νὰ ἀπεπνίξω καυστικούς, φλογώδεις στεναγμούς,
Βλέπω ὡς σμήνος Ἀρπυγιῶν ὡς μαύρας Ἐρινύδας
Ἀπαίσια, φεῦ ! θνεῖρα καὶ μαύρους λογισμούς.

Γιῶργος Ν. Θωμαΐδης

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Μὴν ἀφίνεις τὸν καιρὸν
Νὰ περνᾷ ἀσκόπως
Οὔτε νὰ σὲ ἐνοχλῇ
Ὁ πολὺς ὁ κόπος

Τὰ καλὰ δὲν ἔρχονται
Ἀπὸ τὸν ἀέρα
Πρέπει νὰ ἐργάζεσαι
Νύκτα κοὶ ἡμέρα.

Εἶναι μιὰ συνήθεια
Καὶ ἡ ἐργασία
Σ' τὰς ἀρχὰς χρειάζεται
Κάποια θυσία.

Ἐπειτα καθίσταται
Ἐξίς στὸν καθένα
Φέρει δὲ χάρισμα
Πολυτιμημένα.

Κάθεται ὁ ἀεργὸς
Τι καλὸ θὰ φέρῃ
Πότος δὲ τὸν ἀεργὸν
ἄνθρωπος δὲν ξέρει ;

Τι ἀποτελέσματα
Εἰς τὴν κοινωνίαν
Φέρει καὶ ὑφίσταται
Μίαν τυραννίαν.

Ἐν βασιανοτήριον
Ποῦ τὸν καταστρέφει.
Ὅστις δὲ ἐργάζεται
Ὅταν ἐπιστρέψῃ.

Ἄπ' τὴν ἐργασίαν του
Σ' ἂν πουλὶ πετάει,
Εἶναι πάντοτε εὐθυμὸς
Πάντοτε γελάει.

Ν. ΣΑΧΙΝΙΣ

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΛΟΥΤΡΟΝ ΔΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΧΑΡΤΗΝ (gelatino-chlorure)

Ἀναμιζετε τὰ κάτωθι ἄλατα	
Benzoate de soude	4 γρ.
Phosphate disodique	5 —
Sulfocyanure d'ammonie	2 — 50
Chlorure d'or	0 — 065
Eau	150 —

Τὸ λουτρόν τοῦτο ταχέως δίδει πορτοκαλλόχρουν ὄψιν εἰς ἕν λεπτὸν, ἕνεκα τοῦ Sulfocyanure. Μετὰ 9-10 μόνολεπτα ἐκδηλοῦται ἡ ἐνέργεια τοῦ Phosphate καὶ δίδει ὄψιν ἰσχυροῦν-φαίαν Ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ λουτροῦ τοῦτου δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐκαστον τῶν συστατικῶν ἐνεργεῖ ἀνεξαρτήτως τῶν ἐτέρων. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν εὐάρεστον ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ παρατείνωμεν τὴν ἐμβάπτισιν 15-20 περίπου λεπτά. Τότε αἱ διάφοροι μεταλλάγαι θαυμασίως συνταυτίζονται.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΨΑΥΣΜΟΥ (Mentha)

Ἐκ τῶν πολλῶν εἰδῶν, ἡ δὲ ὀσμὸς ὁ πεπερωδῆς εἶναι ὁ προτιμώμενος, ὅστις μασσώμενος περιέχει αἰσθητὴ ψυγρὸν καὶ γεύσιν καφωρώδη. Τὸ ἔγγυμα τοῦ εἶναι τονικὸν καὶ διαλυτικόν, στομαχικόν καὶ διουρητικόν. Ὁφελεῖ πινόμενον κατὰ πᾶσαν πρωίαν μετὰ σακχάρου, κατὰ τῆς ἀναμίας, χλωρώσεως, ὡς καὶ κατὰ τῆς γολέρας κτλ.

Ἐξωτερικῶς ἐπιτιθέμενα τὰ φύλλα τοῦ ὡς κατάπλασμα, ὠφελεῖ ὡς διαλυτικὸν κατὰ τῶν χοιραδικῶν ἐξογκωμάτων, κατὰ τῶν σαρκοπλασμάτων, τῶν πληγῶν κτλ.

Τὸ δι' ἀποσταλάξων ὕδωρ τοῦ ἡδυσμένου ὠφελεῖ κατὰ τοῦ ἐμετοῦ τῶν νηπίων καὶ κατὰ τῆς ποδάγρας. Τὸ ἔλαιόν του ἐπιτιθέμενον ἐπὶ ἀλγοῦντος ὀδόντος καὶ ἐπὶ ἐξογκωμένου σπληνὸς μεγάλως ὠφελεῖ. Λαμβανόμενον δὲ τὴν πρωίαν ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς στάγματα ὠφελεῖ κατὰ τῆς δυσπεψίας καὶ ἐν δρ. εἰς 25 οἰνοπνεύματος διαλελυμένον ὠφελεῖ κατὰ τῶν χρονίων ρευματισμῶν.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Η ΕΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΣΙΣ

Διατὶ πολλάκις τρώγομεν πολὺ χωρὶς νὰ ὑποφέρωμεν τίποτε, ἐνῶ τούναντιον ἐνίοτε μὲ ὀλίγην τροφήν ὁ στομάχος μας ὑποφέρει ;

Εἶναι ἡ προδιάθεσις καὶ κακοδιάθεσις. Ἀμφότεραι αὗται εἰσὶν ὁ πρόδρομος τῆς διαθέσεως τοῦ στομάχου. Τὸ ταξείδιον, ἡ καλὴ συντροφία καὶ ὁ ἐξοχικὸς ἀήρ, ἰδίᾳ ὁ ὀρεινὸς εἶναι ἡ ἀρίστη προδιάθεσις τοῦ στομάχου. Ἐν ταῖς περιστάσεσι ταύταις ὁ στομάχος προδιατίθεται καλῶς καὶ ἔσσην ἂν φάγετε καὶ ὕδωρ πιετέ, ὠφέλειαν μᾶλλον ἢ βλάβην θὰ σὰς προξενήσῃ. Τούναντιον ἡ ἀδιαθεσία προδιαθέτει κακῶς τὸν στομάχον καὶ καλὸν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ν' ἀποφεύγετε τὴν τροφήν καὶ τὴν πόσιν, διότι θὰ ἐπιβαρύνετε τὸν στομάχον σας.

Κατὰ συνέπειαν ὁ στομάχος εἶναι ὁ ἀληθέστερος γνώμων τῆς υγείας καὶ συμβαδίζει μὲ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς.

Ἐπιδιώξατε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς ἐν τῷ ἀέρι, τῇ ἐξοχῇ, τῇ καλῇ συναναστροφῇ καὶ τοῖς ταξείδιοις καὶ θὰ ἔχετε τὸν καλῆτερον στομάχον καὶ τὴν ἀρίστην διάθεσιν καὶ υγείαν.

Ὁ ἰατρός σας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Ἴδου καὶ ἐν πρόχειρον πυροτέχνημα.
Λάβετε σωληνάριον, καλαμίσκον τινὰ ἢ καπνοσύριγγα ξυλίνην καὶ λεπτά τινα ἐκ κασιτέρου φύλλα, ἐξ ἐκείνων ἰδίως, ἅτινα περιτυλίτουν τὴν τσοκολάταν καὶ τὰ ὅποια κόπτετε εἰς λωρίδας 2-3 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου πλάτους. Παρουσιάσετε τότε εἰς τὴν σχηματιζομένην ὑπὸ τοῦ σωληναρίου σας φλόγα, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ σχήματι, ἐκάστην λω-

ρίδα τοῦ κασιτέρου, ἥτις ἀναφλεγόμενη ἐν ἀκαρεῖ, διασκορπίζει τῆδε κακεῖσε ἀπειρα διάπυρα σφαιρίδια, ἅτινα ἀναπηδόντα ἐν ὠραίοις καὶ ποικίλοις σχήμασι, διτρέχουσι τὴν τράπεζαν, ἀποτελοῦντα ὠραίον, τῇ ἀληθείᾳ, φαινόμενον. Ἐάν δὲ ἡ φλόξ τύχῃ νὰ ἦ ἰσχυρά, αἱ ἐκ κασιτέρου ταινίαι καίονται ζωηρότερον καὶ τὰ σφαιρίδια σχηματίζονται πολυπληθέστερα, ἀποτελοῦντα οὕτω περιέργον ἀνθοδέσμην φωτός.

Τὸ πείραμα τοῦτο εἶναι ὅλως ἀκίνδυνον, τὰ δὲ σφαιρίδια περιβαλλόμενα ἐξ ὀξειδίου, σχηματιζόμενου κατὰ τὴν καύσιν, δὲν ἀφίνουσιν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς ἢ μικρὰ λευκὰ ἴχνη, ἅτινα εὐκόλως ἀφαιροῦνται, ἐάν μάλιστα αὕτη καλύπτεται ὑπὸ μουσαμά.

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τοῦ μετάλλου μετὰ τοῦ δευτέρου τοῦ ἀέρος. Ὁ δὲ κασιτέρος μεταβάλλεται διὰ τῆς καύσεως εἰς ὀξειδίου λευκοῦ χρώματος. Πειραματιζόμενος οὕτως, ὁ κ. Ἰωάννης Ρεῦ, χημικὸς κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ἀνεκάλυψε, παρατηρήσας τὴν αὔξησιν τοῦ βάρους τοῦ κασιτέρου κατὰ τὴν καύσιν, τὴν ἐπὶ τῶν μετάλλων στερεοποίησιν τοῦ ἀέρος.

♦ Π.

4 ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ 4

HENRYK SIENKIEWICZ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ!

(Συνέχεια· Ίδε προηγ. φύλλον)

V

Ἔτος διηλθε, καθ' ὃ ἡ νεαρὰ γυνὴ περι-
στοιχίζετο ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὑπὸ θείας σχεδὸν
λατρείας. Διὰ τὸν σύζυγον δ' αὐτῆς ἦτον ἡ
κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ἡ ἀγάπη, ἡ σοφία,
καὶ τὸ φῶς.

— Σῶσον με, Γάιε, σῶσον με!

Ἄλλ' ὁ Κίννας, τὴν εὐτυχίαν του συγ-
κρίνας πρὸς τὴν θαλάσσαν, ἐλησμόνει καὶ
τὰς ἀμπώτιδας ταύτης.

Μόλις ὁ νέος ἐνιαυτὸς ἤρχιζε, νόσος φρι-
κῶδης καὶ μυστηριώδης ἐφάνη ἐν τῇ Ἀν-
ταίᾳ. Φοβερὰ ἐνύπνια ἐτάρασσον τὸν ὕπνον
τῆς καὶ ἀπεξήρανον τὴν ζωηφόρον πηγὴν
τῆς. Αἱ ἀκτίνες τῆς ἡοῦς ἐσβέννυντο ἐπὶ
τοῦ προσώπου τῆς, μὴ ἐγκαταλείψουσαι ἢ τὴν
μαργαρώδη διαύγειαν. Αἱ χεῖρες τῆς ἐγένον-
το διαφανεῖς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκρῦβησαν
ἐν ταῖς κόγχαις, καὶ ὁ ῥόδιος «λωτὸς» ὠχρία
ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρις οὗ μετεβλήθη
εἰς λευκὸν λωτόν, καὶ λευκὸν φεῦ! ὡς τὴν
ὄψιν τοῦ νεκροῦ.

Ἐθεάθησαν τότε ὄρνεα περιδινόμενα ἀ-
νωθι τῆς οἰκίας τοῦ Κίννα, ὅπερ ἐν Αἰγύ-
πτῳ ἐθεωρεῖτο ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος.

Αἱ ὀπτασίαι τῆς Ἀνταίας καθίσταντο ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον τρομερώτεραι. Ὅτε δ' ἐν
πλήρει μεσημβρία ὁ ἥλιος κατέκλυζε τὴν γῆν
διὰ τοῦ λευκοῦ φωτός του καὶ ἡ οἰγὴ μετεω-
ρεῖτο ἐπὶ τῆς οἰκουμένης, ἐφαίνετο τῇ νεαρᾷ
γυνὴ ὅτι ἤκουε περὶ αὐτὴν τὰ ταχέα βήματα
ὄντων τινῶν ἀοράτων καὶ ὅτι ἐβλεπεν εἰς τὸ
βάθος τοῦ αἰθέρος, κεφαλὴν νεκροῦ, ξηρὰν
καὶ κιτρίνην, ἣτις τὴν παρετήρει διὰ τῶν, ὡς
ἐκ γαγάτου, μελανῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ οὗτοι ἐφαίνοντο προσκαλοῦντες αὐ-
τὴν ἐν τοῖς μυστηριώδεσιν ἐρέβοις. Τότε τὸ
σῶμα τῆς Ἀνταίας ἀνετινάσσετο ὑπὸ τοῦ πυ-
ρετοῦ ἐπὶ δὲ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς τῆς θρόμβοι
ψυχροῦ ἰδρώτος ἀνεβλάστανον. Ἡ σεβαστὴ
ἰέρεια τῆς οικιακῆς ἐστίας μετεβάλλετο εἰς
παιδίον ἀκακόν, ἐκφοβισμένον· ἐκρῦπτε δὲ τὸ
πρόσωπόν της εἰς τὸ στήθος τοῦ συζύγου
της καὶ ὑπετονθόριζε διὰ τῶν ἀναιμῶν αὐτῆς
χειλέων:

— Σῶσον με, Γάιε, σῶσον με!

Ὁ Γάιος τὰ πάντα ἠρεύνα, ἀναζητῶν τὰ
ἶχνη τῆς Περσεφόνης, ἣτις ἠδυνήθη νὰ ἀνα-
τείλῃ ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς
μάτην ἠρεύνα τὸ χάος. Καθὼς αἰωνίως, ἐν
τῇ μεσημβρίᾳ τῆς ἡμέρας, οὐδὲν περὶ αὐτὸν
ὑπῆρχε. Φῶς λευκὸν κατέκλυζε τὴν πόλιν.
Ἡ θάλασσα ἐφαίνετο πεπυρακτωμένη ὑπὸ τὸν
ἥλιον, καὶ δὲν ἤκούοντο ἐν τῇ οἰγῇ ἢ αἰφω-
ναὶ τῶν περιστρεφόμενων ὑπὲρ τὴν οἰκίαν
γυπῶν.

Τὰ φάσματα ἐπὶ πλέον τρομερώτερα, κα-
τέστησαν καθημερινὰ. Ἠκολούθουν τὴν Ἀν-
ταίαν καθ' ὁδόν, ἐν τῷ βρωμῷ καὶ εἰς αὐτὰ
ἐτι τὰ ἐσώτατα διαμερίσματα.

Κατόπιν ἱατρικοῦ συμβουλίου ὁ Κίννας ἐ-
ζήτησε καὶ ἤλθον Αἰγύπτιοι καὶ Βεδουῖνοι
μετὰ τῶν ἀργιλλωδῶν αὐλῶν των, οἵτινες δι'
ἀλλαλαζούσης μουσικῆς, θὰ καθίστων ἀνή-
κουστα τὰ βήματα τῶν ἀφανῶν ὄντων.

Ἄλλὰ καὶ τοῦτο εἰς μάτην ἐγένετο, δι-
ότι ἡ Ἀνταία ἀκαταπαύστως ἤκουε τὰ βή-
ματα ταῦτα μέσω τῶν θορυβώδεστέρων δια-
λέξεων, καί, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνυψοῦτο τόσο
ὑψηλὰ, ὥστε ἡ οἰκία ἐξηπλοῦτο εἰς τοὺς πό-
δας τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐνδυμα ἐκ τῶν ὠμων
αὐτοῦ διωλισθεῖσαν, ἐν τῇ φρισσοῦσῃ ἐκ τῆς
θερμότητος ἀτμοσφαῖρα ὑπεφαίνετο ἢ νεκρῶ-
δης μορφῆ, ὀρῶσα τὴν Ἀνταίαν διὰ τῶν
ὕελωδῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ βραδέως ὀπισθο-
χωροῦσα, ὡσεὶ ὑποτονθόριζουσα αὐτῇ:

« Ἀκολουθεὶ με ».

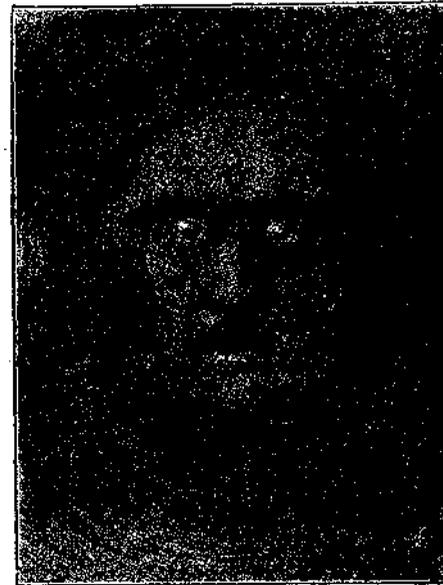
VI

Συχνάκις δὲ ἡ Ἀνταία ἐνόμιζεν, ὅτι τὰ
χείλη του φάσματος ἐσειόντο ἀδιοράτως
καὶ ἐνίοτε ἐβλεπεν ἐκ τούτων νὰ ἐξέρχονται

μέλανες κύνθαροι καὶ ἀποτρόπαιοι, ἱπτάμενοι
περὶ αὐτὴν.

Ἐπὶ τῇ σέκει μόνον τῶν ὀραμάτων τού-
των, τὸ ὄμμα τῆς ἐπληροῦτο τρόμου.

Οὕτως, ὥστε ἡ ζωὴ ἤρξατο νὰ φαίνεται
ταύτη ὡς ἄλυσις ἀδιάκοπος δριμυτάτων ὀδυ-

Ἐβλεπεν εἰς τὸ βάθος τοῦ αἰθέρος κεφαλὴν νεκροῦ
ξηρὰν καὶ κιτρίνην, ἣτις τὴν παρετήρει...

νῶν καὶ ἤδη παρεκάλει τὸν Κίννα νὰ κρατῇ
πρὸ ταύτης εἶφος ἢ νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ δηλητή-
ριον νὰ λάβῃ.

Ἄλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ κάμψῃ τοῦτον.
Διὰ τοῦ εἶφους του ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ πάσας
τὰς φλέβας του, ἵνα διὰ τοῦτου τὴν ἀνα-
κουφίσῃ, ἀλλὰ νὰ φονεύσῃ... ἐκείνην! ...
οὐδέποτε θὰ εἶχε τὴν δύναμιν.

Ὅτε δ' ἐφαντάζετο τὴν ἀγαπητὴν ἐκείνην
μικρὰν καὶ τεθνηκυῖαν κεφαλὴν μετὰ κλειστὰ
βλέφαρα, πεπηγυῖαν εἰς ἀκίνητον πάγον, τὸ
στήθος τῆς ἐκείνο τὸ διατετρυμένον διὰ τοῦ
εἶφους του, ἐνέει, ὅτι τρελλὸς θὰ ἐγέ-
νετο πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τοῦτο.

Ἐλλήν τις ἰατρός τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ φαινο-
μένη μορφῇ εἰς τὴν Ἀνταίαν ἦτο ἡ Ἐκάτη,
ἐνῶ τὰ ἀόρατα ἐκεῖνα ὄντα, τὰ ταρασσόντα
τὴν ἀσθενῆ, ἦσαν ἡ ἀκολουθία τῆς τρομερᾶς
ταύτης θεᾶς. Ἀπὸ μέρους του, οὐδεμίαν σω-
τηρίαν ἐβλεπε διὰ τὴν Ἀνταίαν, διότι ὅστις
ἐβλεπε τὴν Ἐκάτην, ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ.

Τότε ὁ Κίννας, ὅστις μέχρι τοῦδε ἐχλεύ-
αζε τὴν πρὸς τὴν Ἐκάτην πίστιν, ἔθυσσε
ταύτην ἐκατόμβην· ἀλλ' ἡ θυσία αὐτὴ οὐδεμίαν
ἐπέφευεν ἀνακούφισιν, καὶ τὴν ἐπομένην οἱ
ἀπαίσιοι ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν
ἐκ νέου ἐπὶ τῆς Ἀνταίας, ὡς καὶ κατὰ τὸ
παρελθόν.

Ἐπειράθησαν νὰ καλύψωσι τὴν κεφαλὴν

τῆς ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐβλεπε τὴν νεκρῶδη ὄψιν
καὶ διὰ τοῦ πυκνοτέρου πέπλου. Ὅτε δ' εὐ-
ρίσκετο ἐν ζοφερῷ θαλάμῳ, ἡ μορφὴ αὐτὴ
ἐνεφανίζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου, διαλύουσα τὰ
σκοτὴ διὰ τοῦ ἀμυδροῦ καὶ ἀχρόου φωτός τῆς.

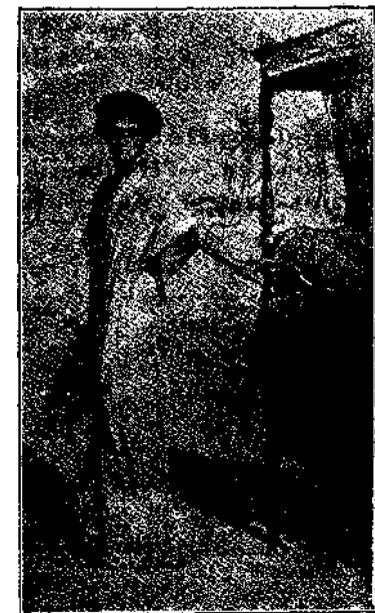
Τὴν ἐσπέραν ἡ ἀσθενὴς ἠσθάνετο ἑαυτὴν
καλλίτερον. Τότε ἔμενε βεβουβισμένη ἐν ὕπνῳ
τόσῳ βαθεῖ, ὥστε ὁ Κίννας καὶ ὁ Τίμων
ἐνίοτε ἐφοβοῦντο, ὅτι δὲν θὰ ἀνίστατο.

Τέλος, ἡ ἀδυναμία τῆς κατέστη τοιαύτη,
ὥστε τῇ ἦτον ἀδύνατον νὰ βαδίξῃ πλέον ἄνευ
βοηθείας τινός καὶ ἐχρειάσθη νὰ τὴν φέρωσιν
ἐπὶ φορείου.

Ἡ παλαιὰ ἀνησυχία τοῦ Κίννα ἐδιπλα-
σιώσθη καὶ τὸν κατέλαβεν ἐντελῶς. Ἐγεν-
νήθη κατ' ἀρχὰς ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου
τῆς Ἀνταίας καὶ ἐπίσης ἐξ αἰσθήματος ἐξ-
νου, ὅπερ μυστηριώδως συνεδέετο μετὰ τῆς
ἀσθενείας ταύτης, ὡς καὶ μετὰ τῆς ἀνησυ-
χίας ἀκριβῶς ἐκείνης, δι' ἣν ἔσχεν ἐγκάρδιον
μετὰ τοῦ Τίμωνος συνομιλίαν.

Ὁ σοφὸς γέρον ἐσκέπετο ἰσως ταῦτά,
ἀλλ' ὁ Κίννας ἐφοβεῖτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ
πάλιν περὶ τούτου.

Ἐν τούτοις ἡ ἀσθενὴς ἐφθείρετο ὡς ἀν-
θος, ἐν τῷ κάλυκι οὕτινος εἰσηλθεν ἰοδόλον
ἐπικίνδυνον ἐρπετόν: Ἄλλ' ὁ Κίννας, παρὰ

Κατ' ἀρχὰς τὴν ᾠδήγησεν εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὰ
περίχωρα τῆς Μέμφιδος.

τὴν ἀποθάρρυνσιν του, ὑπερήσπιζε τὴν γυ-
ναῖκα του, δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ἀπο-
γνώσεώς του.

Κατ' ἀρχὰς τὴν ᾠδήγησεν εἰς τὴν ἔρη-
μον, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Μέμφιδος.

(ἔπεται συνέχεια)

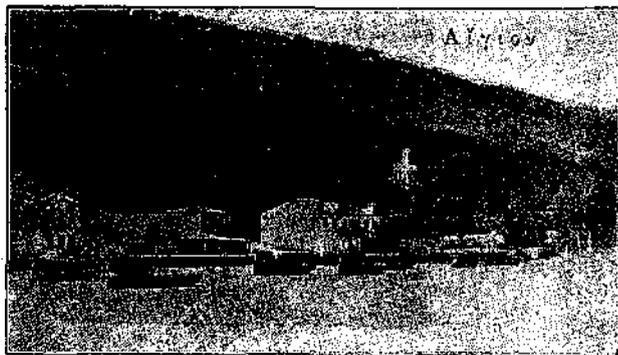

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ Σ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν πρόσφατον ταύτην αἰχμαλωσίαν τοῦ κ. Σταυρουλοπούλου, ἥτις διήγειρε τὴν περιέργειαν πάντων διὰ τὸ καινοφανές τοῦ ληστήρχου Κ. Πανοπούλου, ὅστις ἐφημέριος ἔστι τόσον ὡς ἄγιος ληστής καὶ ἀρτοξ τοῦ ἄστου τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς κοινωνικὸς φιλόσοφος, προστάτης τῶν πτωχῶν, φιλόσοφος, φιλέσπλαγγχος, σφόδρα δὲ θρησκομανὴς καὶ δημοσιογράφος τῶν ὁρέων, διαθέσας πολλάκις ἐπικοινωνοῦν ἕλην εἰς τὰ Πατρὶνὰ φύλλα, τὴν αἰχμαλωσίαν ταύτην, γραφεῖσάν ὑπὸ τοῦ ἴδιου αἰχμαλωτισθέντος, δημοσιεύομεν μετὰ τῶν σχετικῶν εἰκόνων, φρονούντες, ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ἐντυφώσων εὐχαρίστως εἰς τὰς γραμμάς ταύτας ἐν αἷς θαυμασιῶς περιγράφεται ὁ ληστικὸς βίος μετὰ τῶν περιπετειῶν του, οὐτινος ἀκούσαν ἰδέαν θὰ λάβωσι. καὶ πρὸ παντὸς θὰ ἐννοήσωσι τίς ὁ φημισθεὶς ληστοφιλόσοφος Πανόπουλος, πῶς ἐγενήθη ληστής, πῶς διεπλάσθη κοινωνιοφιλόσοφος, τί ἐσκέπτετο καὶ τί περὶ κοινωνίας λέγει καὶ ὡς ἐνέχουσάν πολλά τὰ δικτικά, περιέργα καὶ ὠφέλιμα.

Πῶς ἐγνώρισα τὸν Πανόπουλον. — Ἡ πρώτη ἐκβίασις. — Ἡ ἄρνησις τοῦ πατρὸς μοι ἵνα τῷ χρησιμῶν χρήματα.

Ἡ Καλαμῆς. Τὸ μέρος ἐνθα αἰχμαλωτίσθη ὁ Σταυρουλοπούλου.

Πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ τρόπου τῆς αἰχμαλωσίας μου καὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ δεκαπενθημέρου μετὰ τῶν ληστῶν βίου μου, ἀναγκαῖον κρίνω νὰ προτάξω ὀλίγας γραμμάς, περὶ τοῦ πῶς τὸ πρῶτον ἐγνώρισα τὸν ἀρχηγὸν τῆς αἰχμαλωτίας με συμμορίας Κωνσταντίνου Πανόπουλου,

ἵνα οὕτω θέσω φραγμὸν εἰς τὰ στόματα ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ παρκαθήσωσιν ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου, ὡς ἔχουσάν ἀναλάβει τὴν προστασίαν τοῦ ληστήρχου, ὁ ὁποῖος εἶπε ἐπισημῶς βεβαιωμένον, ὅτι οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἢ διέμεινεν εἰς τὴν ἐξοχὴν μου, ἐνῶ εἰς οἰκίαν ἄλλων εὐπόρων συμπολιτῶν μου εἰσῆλθεν ἀλλὰ καὶ ἐγευμάτισε, ἐννοεῖται, ὅμως πάντοτε ἀκουσίως αὐτῶν.

Τὸν Πανόπουλον ἐγνώρισα τὸ πρῶτον τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ὅτε εἰς ἀπηθύονεν ἐκβιαστικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν πατέρα μου, ζητῶν παρ' αὐτοῦ δραχμ. πεντακοσίας, ἃς ὁ πατήρ μου ἤρνήθη νὰ τῷ στείλῃ. Κατόπιν τῆς ἀρνήσεως ταύτης ὁ Πανόπουλος ἀπηθύονε πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν, ζητῶν χρήματα καὶ ἀπειλῶν ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου.

Ἠναγκάσθην, τῷ φόβῳ ὑπέικων, νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὅ, τι ἐπραξάν ὄλοι οἱ συμπολιταί μου, νὰ δώσω δηλαδή εἰς αὐτὸν δραχμὰς 100 ἐν τῇ παραλλοῦ τοῦ Αἰγίου, ἐνθὰ μὲ ἀγέμενον. Ἐκεῖ ἐπεκαλέσθη καὶ τὴν συνδρομὴν μου, διότι, ὡς ἔλεγε, ἐσκόπει νὰ παρουστασθῇ εἰς τὰς Ἀρχάς, ἀφοῦ οὐδὲν σοβαρὸν ἀδικημὰ εἶχε διαπράξει, μοι ἐζήτησε δὲ νὰ τῷ ἐξέδω καὶ 2 ἕως 3 χιλ. δραχμὰς, ἃς θὰ ἐχρειάζετο ὡς ἐξόδα διὰ τὴν δίκην του. Ἐννοεῖται, ὅτι ἀπήντησα εἰς αὐτὸν, ὅτι ἡ αἰτησίς του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ παρ' ἐμοῦ, ὡς μὴ διαχειριζομένου τόσον ποσὸν χρημάτων.

Ὁ Πανόπουλος ἀναλαμβάνει νὰ καταδιώξῃ ἄλλους ἐκβιαστάς.

Καὶ προσεφέρθη τότε ὁ Πανόπουλος νὰ μοι παράσχη καὶ ὑπηρεσίαν τινα, χωρὶς νὰ τῷ ζητήσω ταύτην, διότι ἐπιθύμει, ὡς ἔλεγε, τὸ μὲν νὰ μὲ ὑποχρέωσῃ, τὸ δὲ νὰ τιμωρήσῃ τινὰς, ἐμμεταλλευομένους τὸ ὄνομά του καὶ δυσσημοῦντας αὐτόν.

Τὰ τοῦ ἐπισοδίου τούτου ἔχουσιν ὡς ἐξῆς: Ἡ οἰκογένειά μου κατὰ τοὺς μῆνας τῆς συγκομιδῆς τοῦ σταφιδοκάρπου, κατέρχεται καὶ διαμένει κατ' ἔτος εἰς τὴν παρὰ τὴν Τρυπητὴν σταφιδοποθῆκην μας. Ἐσπέραν δὲ τινα, ἐνῶ ἐδεικνυόμεν εἰς τινα ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς ἀποθήκης, ἐπὶ τῆς θιλάσσης, ἐξέδραν, ἐνεφανίσθησαν πρὸς ἡμῶν δύο ἄγνωστοι ὄπλοφόροι, οἱ ἵποιοι εἶπον εἰς τὸν πατέρα μου, ὅτι εἶνε ὁ Πράτσιας καὶ ὁ Πανόπουλος καὶ ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ χρήματα.

Ὁ πατήρ μου οὐ μόνον ἤρνήθη, ἀλλὰ καὶ ἐκάλεσε τοὺς εἰς τὴν ἀποθήκην μας ἐργάτας, ἐπὶ τῇ θείᾳ τῶν ὀπείων οἱ δύο ἄγνωστοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἔσχον οὔτε ὁ Πανόπουλος οὔτε ὁ Πράτσιας, ἀλλ' ἄλλοι, μεταχειριζόμενοι τὸ ὄνομα αὐτῶν πρὸς ἐκφόβισιν, ἐτρόπησαν εἰς φυγὴν.

Ταῦτα ἄγνωστον πῶς περιῆλθον εἰς γνῶσιν τοῦ Πανοπούλου, ὅστις ἐπαναλαμβάνω, προσεφέρθη αὐτορμήτως νὰ μοι παράσχη τὴν ἐκδούλευσιν ν' ἀνακαλύψῃ ποῖοι εἶνε οἱ δύο ἄγνωστοι, ὑποσχόμενος ἅμα, ὅτι θὰ μὲ ἀπήλλαξεν ἐνδεχομένων νέων ἐνοχλήσεων αὐτῶν.

Καίτοι ἡ προσφορὰ τοῦ ληστήρχου εἰς οὐδὲν μοι ἦτο ὠφέλιμος, ἐν τούτοις τὸν ἠυχαρίστησα καὶ ἀπεχωρίσθην.

Νέα αἰτησίς χρημάτων. — Μία ἐπιστολὴ τοῦ Πανοπούλου ἐκ Καλαβρυτῶν.

Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1902, ὁ Πανόπουλος μοι ἐζήτησε δι' ἀπεσταλμένου ἄλλα χρήματα, ἀπέστειλα δὲ πρὸς αὐτὸν δραχμὰς πάλιν ἑκατὸν.

Ἐἶχον δὲ λησμονήσει ἤδη τὸν Πανόπουλον καὶ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, ὅτε τὴν 31ην Μαρτίου, τρεῖς χοντὰς ἔτους, λαμβάνω ἐπιστολήν αὐτοῦ, ἐκ Καλαβρυτῶν, ἔχουσαν οὕτω:

Ὁ ληστήρχος
Κ. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κύριε Σπύρο.

Δόξα τῷ Θεῷ εἴμεθα καλὰ. Ἐλαβον τὰς 100 δραχμὰς, τὰς ὅποιας μοῦ ἔστειλες μετὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σοῦ ἔστειλα καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Κατόρθωσα νὰ μάθω ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἦλθαν τὸ καλοκαίρι στὴ Λόντζα, καθὼς καὶ τὶ σκεδιάζον. Ὅταν θὰ ἔλθω κάτω, θὰ σοῦ εἰπω προφορικῶς, διότι δὲν δύνασαι νὰ γαντασθῆς, πόσον ἐνδιαφέρομαι δι' ἐσέ.

Σὰς προσκυνῶ

Κωνσταντίνος Πανόπουλος

Εἰς τὴν ἐπιστολήν ταύτην τοῦ Πανοπούλου δὲν ἔδωσα μεγάλην σημασίαν, οὐδέποτε δὲ ἠσχολήθην περὶ αὐτοῦ, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ αἰχμαλωσία μου, εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς ὁποίας εἰσερχομαι ἤδη.

Ἡ αἰχμαλωσία μου. — Ἡμέρα πρώτη. — Πῶς ἐξηπατήθην ὑπὸ τοῦ Πανοπούλου.

Τὴν 16ην λήξαντος μηνὸς Μαΐου, ἡμέραν Πέμπτην, ἀφοῦ ἐγευμάτισα ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ἀνεπαύθην μέχρι τῆς 4ης μ. μ. ὅτε ἐξυπνήσας ἠτοιμαζόμεν νὰ μεταδῶ ἐπιπλοὺς εἰς τὴν παρὰ τὴν Τεμένην ἐξοχὴν μας. Ἐνῶ λοιπὸν κατεγινόμεν εἰς τὴν ἐπίσασιν τοῦ ἵππου μου, ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας μου, ἦλθε πρὸς

ἐμὲ ὁ Τσελέπης, τὸν ἵππον δὲν ἐγνώριζα καὶ μοι ἐνεχείρησεν ἐπιστολήν ἐκ μέρους τοῦ Πανοπούλου, τὴν ὁποίαν κατέθηκα ἐν τῇ ἀνακρίσει καὶ ἡ ὁποία εἶχεν οὕτω περιῆται:

Κύριε Σπύρο.

Ἐμαθα πλέον ὀριστικῶς ποῖοι ἦσαν οἱ περυσιοὶ ἄγνωστοι. Διατρέχεις μέγαν κίνδυνον καὶ σὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου. Ἐγὼ νὰ σοῦ εἰπῶ πολλά. Πρέπει νὰ σὺ εἰπῶ προφορικῶς, διότι ἐγὼ τὸ βράδυ ἀναχωρῶ διὰ τὰ βουνά. Ὁ κομιστής θὰ σὲ ὀδηγήσῃ. ἔλω νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς σὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, δι' ὅσα καλὰ (καλὰ, γράφων, ἠγγύει τὴν ἀποστολὴν τῶν δύο ἑκατοταδράχμων) μοι ἔκαμες!

Σὰς χαιρετῶ

Κώστας Πανόπουλος

Κατόπιν τοῦ ἀποσπύτου, τὸ ὁποῖον μοι παρουσιάσθη, μετέβλεπον γνώμην καὶ δὲν μετέβην εἰς τὴν ἐξοχὴν μου, ἀλλ' ἀφοῦ παρέμεινα ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν μου, μετέβην εἰς τὴν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Κανελλοπούλου, μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ ὁποίου διὰ φιλίας καὶ συγγενείας συνδέομαι. Ἐκεῖ παρέμεινα μέχρι τῆς 8ης ὥρας, ὅτε ἀν. γώρησα, δηλώσας εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Κανελλοπούλου, ὅτι θὰ ἱπανηρχέμην τὴν 10ην ὥραν μετὰ τὸ φαγητὸν, ἵνα ἐξεέλθωμεν ὁμοῦ εἰς περίπατον εἰς τὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια.

Ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Κανελλοπούλου διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀγορὰν, ἔπου ἔκαμα ἕνα γυρὸν συναντήσας δὲ πρὸ τοῦ μεγάλου καφενεῖου τοὺς φίλους μου κ. κ. Διονύσιον Πετρόπουλον καὶ Ἀνδρέαν Νικολάου, ἠτοιμαζόμεν ν' ἀνέλθω μετ' αὐτῶν εἰς τὰ Ὑψηλὰ Ἀλώνια. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἀκριβῶς μὲ ἐπλησίωσεν ὁ Τσελέπης, ὅστις μοι εἶπεν «ὦρα εἶνε».

Ἀπεχωρίσθη μετὰ λύπης τῶν φίλων μου, ζητήσας παρ' αὐτῶν συγγνώμην καὶ ἠκολούθησα τὸν Τσελέπην, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδανείσθη καὶ 100 δραχμὰς παρ' ἄλλου φίλου μου ἵνα τὰς δώσω εἰς τὸν Πανόπουλον.

Διέσχισα μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀγορὰν, ἐλάμψαμεν αὐτὴν καὶ διὰ τῆς μεγάλης κλίμακας γατήλομεν εἰς τὸν σταθμὸν. Ἐπειδὴ ἔμωσ ἡ ὦρα ἦτο περασμένη, ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐπέσπευδον τὸ βῆμα μου δὲν προσεῖχον δὲ καὶ εἰς τοὺς διαβάτας, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τὸν κ. Ἄνδρ. Πετρόπουλον, ὁ ὁποῖος βεβαίως, ὅτι μὲ εἶδε μετὰ τὸν Τσελέπην.

Ἀμα ἐφθάσαμεν ὀπισθεν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἡ ὦρα ἦτον ἐννάτη παρὰ τέτταρον, δηλοδὴ ἡ ὥρισμένη ὑπὸ τοῦ Πανοπούλου διὰ τὴν συνάντησιν. Οὗτος ἔμωσ δὲν ἐφαίνετο. καὶ ἤρχισα καταλαμβάνομενος ὑπὸ ἀδημονίας, διότι ἀνελογιζόμεν, ὅτι ἦτον ἡ ὦρα τοῦ φαγητοῦ καὶ θὰ μὲ ἀνέμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Τὴν ἀδημονίαν μου ταύτην ἐξεδήλωσα εἰς τὸν Τσελέπην, ὅστις μοι ἀπήντησεν:

— Μὴ ἀνησυχῆς, κύριε Σπύρο, ὅπου καὶ ἂν εἶνε, θὰ ἔλθῃ.

Ἐκαμα μετὰ τοῦ Τσελέπη ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐνθυμοῦμαι δὲ, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκαίγη

διήλθον εκείθεν και διαβάται τινές, οι οποίοι μ'αυ-
αντελήφθησαν.

Η εμφάνισις του Πανοπούλου. — Τι
μου είπε διά να με παρασύρη
πρός τα έξω.

Την εννάτην τέλος ακριβώς έφάνη έρχόμενος
πρός ημάς ο Πανόπουλος, άσπλος. Μόλις με είδε
μ' έπλησίασε και μου έδωσε το χέρι.

— Καλησέρα, κύρ Σπύρο, μοι λέγει. Έχω
καιρό να σε ιδώ, να σου ειπώ δε την αλήθεια, σε
έπόμενα. Σε ευχαριστώ και πάλι διά τας 100
δραχμάς, που μου έστειλες. Μη ρωτάς, έχω να
σου ειπώ πολλά νέα.

— Σε παρακαλώ όμως, τώ είπον, καυμένη
Κώστα, γρήγορα, διότι βιάζομαι.

— Έδώ δεν μπορώ να σου μιλήσω, μοι ά-
παντά. Να προχωρήσωμε λιγάκι φοβούμαι μη
μας ιδή κανείς. Τώρα, ξέρεις, φυλάγομαι πολύ,
επειδή μ' έστεροχώρησαν τ' άποσπάσματα.

Έγώ άνύκοπος, διότι ουδέποτε έφραταζόμην,
ότι ήτο δυνατόν να με αιχμαλωτίσει, έπροχώρησα
μαζί του. Καθώς δε έβελίζομεν, έφερε τυχερώς δε-
θεν την χείρα του εις την όπισθίαν τσέπην, όπου εί-
χον το περιστροφόν μου.

— Μπα έχεις και πιστόλι, κύρ Σπύρο, μου λέ-
γει, να το ιδώ.

Έβγαλα το πιστόλι μου, συστήματος επαναλη-
πτικού, με έπτά βολάς και το έδωσα. Ηγνόει
όμως τον χειρισμόν του και μία σφαίρα αυτού έπληξε
φωτιά, και παρ' όλίγον να τον τραυματίση.

— Κότταζε, διάβολε, λέγει, πήγα να σκοτωθώ.
Γιά δείξέ μου τον χειρισμόν.

Τώ έδειξα τον χειρισμόν, μετά τουτο δε αυτός
το έβαλε εις την τσέπην του. Ένιμισα, ότι ήθελε να
το κρατήσει και δεν τώ έκαμα πλέον λόγον.

Όπου εμφανίζεται ο Ρουμελιώτης.
— Το σύνθημα του Πανοπούλου

Έν τώ μεταξύ είχομεν προχωρήσει περι τα
100 βήματα πέραν του σταθμού, είχομεν δε
φθάσει εις το μέρος, όπου είχε η δεύτερος καλά-
μής. Εκεί, άρ δεν άπατάμαι, μάς είδε και ο
βροσός, ο οποίος εξήτασθη εις την άν' κρισιν.

Μόλις έφθάσαμεν εκεί, ο Πανόπουλος μοι λέ-
γει πάλιν :

— Έδώ είχε ένας σύντροφός μου. Μη φοβη-
θής, θα τον φωνάξω να έλθη. Ταντοχρόνως
έσφύριξε συνθηματικώς. άμέσως δε εξήλθεν από
τα καλάμια ο έτερος ληστής, ο οποίος κατόπι
έμαθα, ότι ήτο ο Ρουμελιώτης.

Ο ληστής αυτός είχε ηλικίας 50 = 55 ετών,
ήψηλού άναστήματος, γερός άνθρωπος. Λεβέν-
της, δηλαδή σωστός. Έχει δε φαρόν μύστακα
στριμμένον προς τα άνω. Ήτο μόνος και πάρο-
πλος. Έφερε γκαϊ, γιαταγάρι φυσεκλιμα σταν-
ρωτά, πιστόλιον και μαχαίριον.

Μόλις εξήλθεν εκείθεν, έδωσαν εις τον Πανό-
πουλον και τον Τσελέπην τα όπλα των, τα όποια
έφύλασσαν εντός της καλάμιας

Ο Πανόπουλος είχε όπλον συστήματος Λε-
μπέλ, γιαταγάρι, περιστροφόν, έχειριδιόν. δι-
πλήν και αυτός σιμάν φυσίγγιον. τηλεσκόπιον
και τσάντα. Ο Τσελέπης έφερε όπλαμιόν όμοιον
προς τον του Ρουμελιώτου.

Έσταματήσαμεν εκεί όλίγον και άρματώθηκα
ο Πανόπουλος και ο Τσελέπης.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΝΘΥΜΟΥ

« ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΝΗ Μ' ΑΓΑΠΗ »

Ένθυμού — μιρωμένο λουλουδι
την όλόγλυκ' εκείνη βραδυιά
πού το πρώτο μου σ' είπα τραγουδι
στη λευκή ξαπλωμέν' άμουδιιά

Ένθυμού — ήσαν στ' άσπρα ντυμένη
μ' άπλωτά τα χρυσά σου μαλλιά
σαν Νεράιδα γιαλού χαυδεμένη
ώσαν άλλη αιθέρια θεά.

Ένθυμού — λάμπαν τάστρα επάνω
στού ούρανού τη γαλάζια άγκαλιά
όταν σ' είπα ποθώ ν' αποθάνω
με δικά σου στο στόμα φιλιά.

Ένθυμού — τ' άργυρόχρυσά φέγγη
όπου έρριπτε τότε η Σελήνη.
σαν να λες πώς σ' έβίλη κ' εκείνη
βυθισμένη σ' άτέλειοτη ρέμβη.

Ένθυμού — Όταν σκόρπα το κύμα
εις τους βράχους τους άσπρους άφρους
και εγώ από ρόδα και κρίνα
την μιοδιιά σου ενέμιζ' άνθούς

Ένθυμού — τα χρυσά μας τα χρόνια
την αγάπη την τόσο λατρεία
πού με τρέμοντα χείλη Μαρία
με ώρκισθης αγάπη αιώνια.

Ένθυμού — άς περάσαν και χρόνοι
τόν γλυκύ και άγνόν έρωτά μας
όπου τόσο καιρό την καρδιά μας
με έλπίδες χρυσές βαυκαλόναι.

Ένθυμού — πώς μου πήρες Μαρία
τη ψυχή τη καρδιά και τον νού

Ένθυμού μιιά Μαίτου πρώτα

Ένθυμού — ενθυμού — ενθυμού.

Από τας έχθρας του Νείλου
Μιλτιάδης Κ. Κορμπέτης

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Εις τους έχοντας ανάγκην πίλου, υπενθυ-
μίζω το επί της όδου Αιόλου άρ. 140 πιλο-
ποιείον μου και την εν αύτῷ μεγάλην συλλο-
γήν των έγχωρίων ψιαθίνων και καστορίνων
πίλων του « Πιλοποιείου των Άθηνών » κ. κ.
Παπασυροπούλου και Πουλοπούλου προσέτι
δέ και διαφόρων έργοστασιών, ως του Μπορ-
σαλίνου, Καμπάνα κ.τ.λ. εις άρίστην ποι-
ότητα και διαφόρους χρωματισμούς και σχέ-
δια.

Α. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Μετά το πέρας πολυτούς δίκης.

— Λοιπόν, είδες, φίλε μου, εκερδίσασμεν, εκερ-
δίσασμεν έφ' όλων των σημείων.

— Ναι, ευχαριστώ, κύριε δικηγόρε, και τώρα
πόσα θα πάρω;

— Μά, το Έφαστίον σοι έπεδίσασε 12,000 δρ.
εξοδεύσαμεν 13,000 δι' έξοδα, μου έρσίλεις άκόμω
1,500 δρ.

— Άλλά, τότε λοιπόν χάνω 1,500 δρ.

— Ναι, φίλε μου, αλλά εκέρδισας την δίκην.

Δύο νέοι διερχόμενοι έξωθι της οικίας του βαθυ-
πλούτου κ. Κ..., εισέρχεται εν αύτῇ γελών και μετά
θάρρους ο είς, οτε ο παρκαίμενος αστυφύλαξ έρωτά
τόν έτερον.

— Τι είναι εδώ; μέσα;

— Έδώ; μπα δεν ξέρεις, είναι Σταθμός των
πρώτων βοηθειών, τῷ άπαντῶ εκείνος.

Έξερχόμενου όμως του πρώτου μετ' όλίγον, φι-
λονεικούν αιφνιδίως άμφότεροι πρὸ του άστυφύλα-
κος και ο πρώτος δέχεται ισχυρόν κόλαφον του
δευτέρου, οτε το αίμα ήρξατο να ρέη εκ του προ-
σώπου του άφθόνως.

— Είς τον σταθμόν των βοηθειών! εις τον σταθ-
μόν των βοηθειών! ανακράζουσι πάντες τῷ άστυ-
φύλακι, παραδίδοντες αύτῷ τον τραυματισθέντα. Ο
δε κρατῶν αυτόν από της χειρός, τον εισάγει μετ'
απορίας εις την οικίαν του κ. Κ..., ψιθυρίζων:

— Πού τα Ξερα γὰ αυτά τα βοηθήματα, πρώτη
φορά πού τα βλέπω!

— Δεν μού λέγεις, Γιάννη, διατί λέγουν, «ο προ-
πληρώνων πληρώνει ευθιύτερα και ο τρώγων βερεσε
πληρώνει διπλά;» δεν το έννοιω.

— Σὺ πῶς πληρώνεις;

— Μά σχεδόν οὔτε εμπρός οὔτε πίσω.

— Αἱ, μά δι' αυτό δεν το έννοιεις, διότι αν προ-
πληρώνεις, δεν θα εξοδεύης άλλοῦ τα χρήματά σου

και θα πληρώνης εύθηνά, ενώ άμα πληρώνης άργά,
είναι διπλά, διότι τα πρώτα χρήματα τα εξώδευτες
άλλοῦ. Όταν πρέπει να κρατῆς καλόν λογαριασμόν
και σημειώσεις και να πληρώνης εμπρός.

— Τι τα θέλεις, Γιάννη, καλείτερα να μη πλη-
ρώνη κανείς ποτέ και έτσι δεν έχει φόβον να πλη-
ρώνη διπλά και να κρατῆ σημειώσεις.

— Άκουσε Κώστα, έχεις να μου δανείσης 50
δραχμάς, : Δεν έχω ανάγκην σήμερα.

— Έχω. Άλλ' αφού δεν έχεις ανάγκην σημε-
ρον, επισυλάττομαι άλλοτε.

— Μά, ξέρεις, επειδή άλλοτε μου άπήγνησες
αδιατί δεν μου τα εξήγησες χθές, όπου είχα αυτήν
την φορὰν διά να είμαι σίγουρος, σου τα ζητώ από
την παρκαμωήν.

Παιδικαι έρωτήσεις :

— Μαμμιά, πές μου, γιατί αφού έχω δύο αυτιά,
άκούω ένα μόνον πράγμα;

— Πώς, ελα τ' άκούς και ποτέ δεν χάνεις.

— Μά, νά, ο παπάκης μάς είπε έμένα και του
Πετράκη να μάς τρατάρη από ένα γλυκό και μάς
έφεραν βέβαια δύο.

Διατί λοιπόν όταν είμαι μόνος και έχω δύο αυτιά
άκούω τότε μόνον από το ένα και μου φέρνουν μόνον
ένα γλυκό;

— Αἱ, μά και διότι έχεις ένα στόμα.

— Και μήπως δεν χωρεῖ και άλλο γλυκό;

Ο Πανόπουλος εύρισκόμενος εν Πάτριας κάθη-
ται έξωθι του καφενειού εν τῇ Πλατεία Γεωργίου
και αναγινώσκει έφημερίδα, οτε βαρυνθείς μόνος
καλεῖ ένα άστυφύλακα παρακείμενον και τῷ προσ-
φέρει καφέ. Μετά τινα δε συνομιλίαν :

— Κάπου σε γνωρίζω, τῷ λέγει.

— Και εγώ, τῷ άπαντῶ ο άστυφύλαξ η φυσιο-
γνωμία σου μου είναι γνωστή.

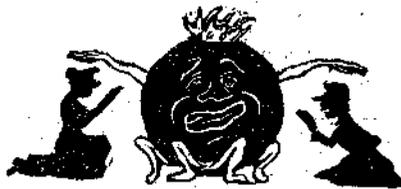
— Δεν είμαι ο Πανόπουλος; τον έρωτῶ μειδιών.

— Χά, χά, χά άστεῖος πού είσαι, καυμένη, τῷ
άπαντῶ ο άστυφύλαξ και σφίγγων αύτῷ την χείρα,
τόν άφίνει ήσυχον και φεύγει!

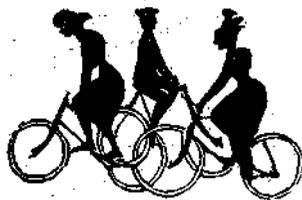

ΟΛΥΜΠΙΑ ΔΑΛΑΚΟΥΝΗ

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

— Διατί η σελήνη του μέλιτος διαρκεί μόνον επί ένα μήνα;
— Διότι κατόπιν στρέφει τὸ πρόσωπόν της πρὸς ἄλλο ζεύγος καὶ ἀφίνει τῷ πρώτῳ τὰ νῶτα της.

Ποδηλατό-γριφος.

— Ἐνῶ ποδηλατοῦσι δύο κυρίαί πρὸς μίαν διευ-

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ λειτουργοῦσα «Ἐταιρεία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν» δραστηρίως ἐργαζομένη καὶ πολλὰ νέα ἔργα ἀπὸ σκηνῆς διδάσκουσα, κατέκτησε τὴν γενικὴν συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ, δι ἧ καὶ καθημερινῶς εἶνε ὑπέρπληρες θεατῶν. Πλεῖστα νέα ἔργα ἐπαίχθησαν μέχρι τούδε ἐν οἷς ὑπερῆρσκον τὸ Νευροκαβαλίκευμα καὶ ἡ «Κωμωδία» ἡ γεμάτη ἀπὸ ἀστείας παρεξηγήσεις καὶ εὐθυμία ἐπεισόδια.

Ἐν τῷ θεάτρῳ τούτῳ ἡ Κυρία Ὀλυμπία Δαλακούνῃ πρωταγωνιστοῦσα κυρίως εἰς τὰς κωμωδίας ἐπιτυγχάνει τόσον καὶ ἀποδίδει τοὺς ὑποδυομένους χαρακτήρας, ὥστε ἀπὸ καιροῦ θεωρεῖται μοναδικὴ ἠθοποιὸς διὰ τὰς κωμωδίας.

Ἐπίσης οἱ κ. Παπαϊωάννου, Δαμάσκος Ἀγγελάκης κλπ. εἶνε κάλλιστοι ἠθοποιοὶ συντείνοντες τὰ μέγιστα πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ θεάτρου.

Ὁ λεπτότατος τρόπος της, τὸ μυστηριώδες ἀνοῦν εἰς τὰ χεῖλη της μεδίαμα, ἡ μεγίστη γλωσσικὴ εὐχέρεια, ἣτις τόσον τὴν βοηθεῖ εἰς τοὺς τύπους; ἡ εὐκινησία της ἐν τῇ ἐκτελέσει καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ κατέδειξαν ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι θά ἴδωμεν ἐπιτυχεῖ κωμωδίας.

Π. Α. Κωστογιαννίδης

θυσιν καὶ εἰς Κύριος ἀντιθέτως, πῶς θά διατεθῶσι τὰ παθήλατα αὐτῶν οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ προχωρήσωσι;

— Δέον ὁ ἐμπροσθινὸς τροχὸς τοῦ Κυρίου νὰ στή πρὸ τῆς κλίσεως τοῦ πρώτου τροχοῦ τῆς δευτέρας Κυρίας καὶ ὁ δεύτερος τροχὸς του νὰ εἰσχωρήσῃ μεταξὺ τῶν δύο τροχῶν τῆς πρώτης.

— Τί ταπεινότερον ζητοῦμεν;
— Τὴν πυράν.

Μολοντί μὲ πεντάλεπτον δυνάμεθα νὰ ἐχωμεν ἐν τῷ θυλακίῳ πλήρες κυτίον φωσφόρων, ἐν τούτοις ἀναιδῶς κύπτωμεν τὸν αὐχένα δι' ὀλίγην πυράν, ἢν προθύμως λαμβάνομεν παρὰ τοῦ ἐγώιστου εἰρηνος ἡμῶν!

Ἡ Κυρία. Δὲν μοῦ λέγεις, Μαγδληνή, τί κάμνεις ἐδῶ, ὅπταν ἐγὼ ἐξέρχομαι;

Ἡ ὑπηρέτρια. Τί κάμνω; τὸ μέρος σου, Κυρία, ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερα, ὡς μοῦ εἶπατε. Εἶμαι αὐστηρὰ εἰς ὅλα.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐν τῇ ρομαντικωτάτῃ ἐξοχῇ τῶν Ἀθηνῶν «Γαλάται», ἐώρτασεν ἐσχάτως ὁ Σύνδεσμος τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ, περισταμένων πλείστων μελῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, διάφοροι προσκεκλημένοι ἐν οἷς καὶ ὁ βουλευτὴς Σύρου κ. Ἄντ. Βιτάλης. Ἰπὸ τοὺς κρότους δὲ τοῦ ἀνατιναγμοῦ τῶν παμάτων τοῦ καμπατίτου ὁ Πρόεδρος κ. Φ. Πρίντζης εἶπε τὰ ἐξῆς:

Κυρίαί καὶ Κύριοι,

Μία τάξις ἀνθρώπων πολλαχόθεν μοχθοῦσα, διαρκῶς βιοπαλαιούσα καὶ ἀενάως θαρροῦσα, συνελκομένη ἐν τῷ ταπεινῷ τῆς ἀφανείας καθήκοντι καὶ ἐν τῇ διαμάχῃ τῆς δόξης ἀνακύπτουσα, ἀνακυκωμένη δὲ πάντοτε ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ἐπιστήμασι, τῇ πολιτικῇ καὶ ταῖς μούσαις, ὀρμεμφύτως ἐδραζομένη ἐν τοῖς εὐγενέσι τῆς θείας ἐλευθερίας καὶ ἀδόλου ἀνεξαρτησίας φρονήμασι, πολλαχῶς δὲ ἀδικούμενη καὶ πολυτρόπως παραγκωνιζομένη, κατεῖδε τὴν ἀνάγκην τοῦ συνεταιρισμοῦ καὶ τῆς ἀδελφοποιήσεως πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ προστασίαν τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου της καὶ σύμπραξιν πρὸς γενικὸν καλόν.

Καὶ καθηρτίσθη ἐν ὀλίγοις Σύνδεσμος τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου, οὗτινος τὰ ἐγκαίνια τελούμεν σήμερον. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται, Κυ-

ριαί καὶ Κύριοι, διὰ τῆς πράξεως ταύτης μερικὸν συμφέρον νὰ προστατεύσωμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ γενικὸν καλὸν νὰ ἐμπεδώσωμεν.

Ὁ Περιοδικὸς Τύπος ἐν Ἑλλάδι, ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ 300 ὡς ἐγγίσιτα φύλλων, πολιτικῶν, φιλολογικῶν, ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν, οἰκονομολογικῶν, κτλ., εἶνε δὴ νὰ μὴ σημαίνουσα ἡτις κραταίουμένη πλείστας ἐκδουλεύσεις τῷ τόπῳ παρέχει. Ὁ Περιοδικὸς Τύπος εἶνε φάρος τῆς λαυγῆς, ὅστις διὰ τῶν 300 αὐτοῦ λαμπτήρων διαχέει τὰ φῶτα ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ὅπου τὰ τέκνα τῆς πατρίδος εἰσὶν ἀνὰ μέσον τῶν ἀλλοφύλων διεσπαρμένα. Καὶ ὁ Ἕλληνας τῆς Ἀνατολῆς, Κύριοι, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἀμερικής, τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Ἀφρικής ἀπὸ τὰ φύλλα ταῦτα ἐνισχύει τὸ φρόνημά του καὶ ἐνθαρρύνει τὰς πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν του πεποιθήσεις.

Τὸν περιοδικὸν τύπον λοιπόν, Κυρίαί καὶ Κύριοι, ἐνισχύσωμεν καὶ ὑπὲρ τῆς εὐδωσσεως τοῦ Σύνδεσμου αὐτοῦ προτείνω ἤδη νὰ πῶμεν.

Ζήτω ὁ περιοδικὸς τύπος! (Χειροκροτήματα).

Ἢδὴ δὲ ὡς συνταγματικοὶ πολῖται καὶ νομιμόφρονες δημοσιογράφοι φωνήσωμεν καὶ Ζήτω τὸ Σύνταγμα!

Ζήτωσαν οἱ Βασιλεῖς!

Χειροκροτήματα ἐπηκολοῦθησαν τὸν λόγον τοῦ κ. Προέδρου, ἐγερθεὶς δὲ ὁ κ. Καλογερόπουλος, διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» καὶ ἐφορος τοῦ Συνδέσμου, ἔφερε πρόποσιν ὑπὲρ τῶν παρισταμένων Κυριῶν. Κατόπιν τούτου ἤγειρε πρόποσιν ὁ κ. Ἡλίας Κυριαζόπουλος, διευθυντὴς τοῦ «Ν. Σπινθήρος», ἐκθέσας διὰ μακρῶν τὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἐν Ἑλλάδι, εἶτα ὁ κ. Κ. Πολυδώρου, διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος Κυκλάδων Ἀθηνῶν, ἐκφράσας τὴν πεποθησιν, ἣν ἔχει περὶ τῆς προόδου τοῦ συσταθέντος Συνδέσμου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς συμπνοίας καὶ ὁμοιοίας τῶν μελῶν μελλόντων νὰ προκύψωσιν ἀγαθῶν εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ, μεθ' ὃ ὁ κ. Ἄντ. Βιτάλης, βουλευτὴς Σύρου εἶπεν, ὅτι πάντοτε μετὰ προσοχῆς παρακολουθεῖ τὴν ποσῶδον καὶ τὴν πορείαν τοῦ περιοδικοῦ τύπου, ὅστις προοδεύει γιγαντιαίως βήμασιν, ὅτι δὲ ἐὰν δὲν ἐξήχθη ἐνίοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεως τῶν διαφόρων παγκοσμίου φήμης περιοδικῶν, οὐχ ἤττον ὁμως ἐκπληροῖ μετ' εὐσυνειδήσεως καὶ ζήλου τὸν προορισμὸν του, ὡς ἀντιπροσώπου καὶ ὑποστηρικτοῦ τῶν λαϊκῶν φρονημάτων.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ ὑπὸ

Α. Γ. Σαμαροπούλου. "Ἔτος Α'".

Εἰς ὁδηγὸς καὶ μάλιστα τοσαύτης τελειότητος, σχετικῶς μετὰ τὴν τόσῃ δυσκολίαν τοῦ ἔργου, ἐχρητάζετο διὰ τὸν νομὸν Καρδίτσης καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ανέλαβε καὶ ἐπεράτωσεν ὁ φιλοτιμώτατος νέος κ. Α. Σαμαροπούλου, διευθυντῆς τῆς «Θεσσαλιώτιδος». Ἐλπίζομεν δὲ νὰ τελειοποιήσῃ ἀργότερον ὃν ἀναγκαιότατον τοῦτον ὁδηγόν.

Η ΑΓΙΑ ΠΟΛΙΣ ὑπὸ Σ. Η. Λαβέρδου.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας εἰς τόμον ἐξ 140 σελίδων τιμώμενον ἀντὶ 1,50 δραχμῆς.

Ἡ Ἁγία Πόλις εἶνε βιβλίον ἐκ τῶν μᾶλλον ἀναγκαιότατων καὶ διὰ τοὺς ταξειδεύοντας εἰς τοὺς ἁγίους τόπους καὶ δι' ἐκείνους, οἵτινες μὴ δυνάμενοι τὸ δειρὸν τοῦτο νὰ ἐκτελέσωσι, δύνανται ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούρῃ τῶν κεκλεισμένων ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες τὸδε τὸ βιβλίον διὰ τῆς φαντασίας τῶν νὰ μεταφερθῶσιν ἐκεῖ.

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ ἀξιόλογος ἐπιστήμων κ. Σ. Γ. Βλαβιανὸς ὁ γνωστότατος συγγραφεὺς, ὁ πολλακίς τιμήσας τὰς ἐστίδας τῆς «Φύσεως» διὰ τῶν ἐμβριθῶν ἔργων του, ἀνέλαβε μέγα ἔργον, ἀγγείλας τὴν ἐκδοσὶν μηνιαίας ἐπιθεωρήσεως, ἧς συντάκτης καὶ διευθυντῆς αὐτὸς οὗτος θὰ εἶνε, καὶ ἧτις θὰ πραγματεύεται περὶ τῆς Φυσιολογικῆς Ψυχολογίας, τοῦ Ὑπνωτισμοῦ, Πνευματισμοῦ, Χειρουργικῆς νευρολογίας, Κινησιολογικῆς φρενολογίας, Ἱατροδικαστικῆς, Ψυχοθεραπείας, Ἠλεκτροθεραπείας, Ἐγκληματολογικῆς, Ἀνθρωπολογίας κ.τ.λ.

Συντάξις καὶ Διευθύνσις ὁδὸς Ζήνωνος 16, Ἀθήναι. Συνδρομαί: Ἐσωτερικοῦ δρ. 6 ἔξωτερικοῦ φρ. 6

«ΚΥΚΛΟΣ». Περιοδικὸν δεκαπενθήμερον ἐκδιδόμενον ἐν Συρῷ. Διευθυντῆς Σ. Γ. Σαλοῦτρος.

Συνδρομαί 2 δραχμαὶ Ἐσωτερικοῦ 2 φρ. Ἐξωτερικοῦ.

ΟΙ ΣΟΥΛΙΩΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΑΛΗ-ΠΑΣΣΑΣ Ο ΤΕΠΕΝΕΝΛΗΣ

Τὸ δράμα τοῦτο, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐκτενῶς ἐγράφημεν καὶ ἄλλοτε ἐν τῇ «Φύσει» ἤδη ἐξετυπώθη εἰς ὠραῖον τόμον καὶ δύναται νὰ στολισθῇ παντὸς φιλαναγώρου καὶ φιλομούσου τὴν βιβλιοθήκην. Ὡς δ' ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς του φαίνεται, ἀνάγεται εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐκείνους χρόνους, οἵτινες ἐνέπνευσαν τόσους πατριώτας ποιητὰς καὶ θὰ ἐμπνέουσι αἰωνίως. Προσεχῶς δὲ θὰ παιχθῇ καὶ ἀπὸ σκηνῆς ὑπὸ Ἑλληνικοῦ θιάσου, καθὸς μόνον Ῥωμανιστὶ ἐπαίχθη μεταφρασθέν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Κανὼν καὶ μέτρον ἀληθοῦς ἀοστῆς εἶναι οὐχὶ ὅσα τις μὴ διέπραξε κακὰ, ἀλλ' ὅσα δυνάμενος ἠμέλησε νὰ ποιήσῃ ἀγαθὰ.

Ἀδαμάντιος Κοραῆς.

Ἡ ὑγεία δὲν εἶναι μόνον ὁ κυριώτερος ὁρος τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπαραίτητος, ὅπως καλῶς ἐργασθῶμεν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶμεν καλῶς, εἰάν εἴμεθα κεκοπιακότες, ἀφροσύνην δὲ διαπράττομεν ὑπερβαίνοντες τὰς δυνάμεις ἡμῶν, διότι πᾶσα τοιαύτη ἐργασία θ' ἀπαιτήσῃ μετέπειτα μακροτέραν περίοδον ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως.

John Lubbock.

Δὲν ὑπάρχουν ἰδέαι ἑαυτοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Πᾶσα γνῶσις ἡμῶν προέρχεται ἐκ τῆς πείρας καὶ τῆς ἐμπνεύσεως.

Λόγκη.

Αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τῆς φαιδρότητος εἰσὶν ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ὑπομονή. Ἡ ἀγάπη προκαλεῖ τὴν ἀγάπην καὶ γεννᾷ τὴν ἀγαθότητα. Ἡ ἀγάπη ἐμπνέει τὴν εὐμένειαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν πλησίον, βλέπει δὲ τὰ πράγματα ἀπὸ τῆς καλλιτέρας αὐτῶν ἀπόψεως.

Smiles.

Ὅστις εἰς μερικὰ πράγματα δὲν χάνει τὸν νοῦν του, δὲν ἔχει νοῦν διὰ νὰ χάσῃ.

Λόγγυ.

Ὅστις δὲ χάνει τὸν νοῦν του εἰς στερήσεις καὶ στενοχωρίας, σημεῖον, ὅτι ὁ νοῦς του ἦτον ἀνεπίδεκτος διὰ μεγαλεῖτερα πράγματα.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ἈΣΣΟΙ

Πῶς εἶναι δυνατόν, θέτοντες ἓνα ἄσσον ἐπὶ τῆς τράπουλας, ἕτερον εἰς τὸ μέσον καὶ τὸν τρίτον ὑπὸ κάτω ταύτης, νὰ εὐρεθῶσι πάντες ὁμοῦ εἰς τὸ μέσον;

Λαμβάνετε τρεῖς ἄσσους ἀνὰ χεῖρας, ἐπιτηδεῖως τοποθετοῦντες τὸν τέταρτον ἐπὶ τῆς τράπουλας καὶ λέγετε εἰς τοὺς παρισταμένους:

— Θὰ θέσω τὸν ἓνα ἄσσον ἐπάνω, τὸν δεύτερον ὑποκάτω καὶ τὸν τρίτον εἰς τὸ μέσον καὶ θὰ εὐρεθῶσι πάντες ὁμοῦ.

Ὅλοι ἀποροῦσι καὶ ἐξανίστανται.

Τότε σεῖς τοὺς τοποθετεῖτε ἀκριβῶς ὅπως εἶπατε, λέγετε εἰς τινὰ νὰ κόψῃ ἀπαῖς τὰ χαρτιά σας καὶ εἶτα ἀμέσως ἀναδιφείτε ταῦτα καὶ εὐρίσκετε αὐτοὺς ὁμοῦ.

ἈΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρὸς)

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Ἦρχισαν ἐκδιδόμενοι εἰς ἑλεπτα φυλλάδια θαυμαθαυμασίως εἰκονογραφημένα. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἔχει μεγάλην ἀξίαν, ὡς ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἅτινα περιέχει, ὅλον δηλαδὴ τὸν περιπετειώδη βίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος μετὰ τῶν περὶ αὐτόν.

Ἐκδοσις Νέων ἐκλεχτῶν μυθιστορημάτων. Ἡδὸς Ἀλκιβιάδου 46.

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Ἀθήναι. 18 ὁδὸς Φιλελλήνων.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ Τ.Δ. 1900. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ. Ἐκαστον ἔτος τῶν Παναθηναίων ἀποτελεῖται ἐκ δύο τόμων. ἦτοι ἐξ 800 σελίδων μετὰ 120—150 εἰκόνας, ἐκ τῶν ὁποίων 20 καὶ πλέον ἐπὶ λευκοῦ ἢ χρωματιστοῦ χαρτὸν ἐκτὸς τοῦ κευμένου. Ἐγγραφαὶ προσηλωταί:

Ἐν Ἑλλάδι ἐτησίᾳ δραχ. 25. δέξίμηρος δρ. 13.

Ἐν τῷ ἔσωτερικῷ φρ. 25 ἔξωτερικῷ φρ. 25